

Kovács András Péter

Médialom

2011

Néha húzd meg a csavarokat!

IKEA

Mindenek előtt

Ez itt a Szérum, a hét sűrűje vasárnap este, benne pedig egy olyan cég, amely az utóbbi egy évben több tucat gyanútlan áldozatot csapott be és semmizett ki. Stúdiónk vendége a Hálózat ügyvezetője, Vajnay Roland, és két büntársa! Máris kezdődik az ország első számú talk show-ja, a Szérum, aki pedig a ma esti adagot beadja önöknek: Hársfalvi Győző. Maradjanak velünk!

Hát persze, hogy veletek maradunk, hogy is hagyhatnánk el titeket? Ha a benzint már nem tudjuk kifizetni, ha a cukorról is leszokunk az ára miatt, a televíziók tarka villózása akkor is boldogságot fest majd nappalink kiábrándult tapétájára.

A tévé a mi búbos kemencénk, ami mellé lekuporodunk esténként, az énekes tehetségkutató a mi guzsalyosunk, a barkácsolás a mi kocsiszínünk. Persze hogy veletek maradunk. Hová is mennénk? Kirándulni? Vagy a piacra? Mert a valóságból már csak ezek a kis szigetek maradtak. Na meg a barátok.

Hársfalvi Győzőnek nincsenek barátai. Nem kirándul, és nem jár piacra. Étteremben eszik, garázstól garázsig jár az autójával, szoláriumban barnítja tónusát vesztett, puha gyíktestét. Olykor fedett teniszpályán vigasztalja magát azzal, hogy ötvenöt év felett is lehet az ember dinamikus és sportos. Légkondicionált plázákban vásárolja azokat a tiritarka ruhákat, amelyekben fiatalosnak, jó pasinak hiszi magát, mindenki más azonban trottyos, vén buzinak látja.

Hogy is lenne fogalma a valóságról? Számára csupán egyféle valóság létezik: az, amit a kamerák előtt ő annak mutat. Lehet, hogy ezért az öltözöben le kell kenni egy-két pofont, lehet, hogy valakinek a zsebébe kell tenni pár százezret, a végeredmény a lényeg: az adás. A *Szérum*. Amit ezen a vasárnapon is ez a sznob, piperkőc gengszter ad be önöknek...

Elpofáztam az időt. Elindult a főcím. Egy big band fújja az intrót felvételtől, animált betűk röpködnek a képernyőre, amelyek kérlelhetetlenül az arcunkba tolják immáron három éve minden vasárnap este az elkerülhetetlent: ez a *Szérum*, Hársfalvi Győzővel.

A fizetett közönség tapsol, a kamera pedig szaporán átrepül a fejük fölött, és az olaszosan hideg stúdiódíszlet tolóajtájához siet, hogy bekísérje a műsorvezetőt: Hársfalvi Győzőt.

Hársfalvi ma is kitett magáért – fehér ing feszül potrohos felsőttestén, mert az jobban kiemeli természetellenes barnaságát, amelyet neves festékcégek a dió és a gesztenye közé sorolnának a lazúrpalettán. A mellrészen fodrok, az ingujj mandzsettagomb híján tanácstalanul csapkodja Hársfalvi csuklóján az arany Rolexet. Mindezt tetézi a combhoz simuló, fenéknél enyhén trottyosodó farmer, ami többekben felveti a kérdést: egy ötven-iksz éves közszereplő miért akar úgy kinézni, mint egy beszart emo? A farmernadrág bokában szűkülő szára egy

bőrcipőre támaszkodik, melynek orra hosszan, hetykén és kíváncsian nyúlik előre, minden megkezdett lépés tragikus kimenetelével kacérkodva és fenyegetve.

Na ja, őt is egy meleg stylist öltözteti – legyinthetne a begyepesedett néző. De nem. Hársfalvi Győzőnek van ugyan stylistja, aki, annak ellenére, hogy Hársfalvi hetente lebuizzza, épp az esküvőjére készül. És nagyon is jó ízlésű fiú. Csak éppen Hársfalvi nem hallgat rá. Valójában Hársfalvi senkire sem hallgat. Olyan öntörvényű, zsémbes sikerember ő, aki élete minden gesztenyét a saját kezével kaparta el mások elől, és ehhez mások segítségét sosem fogadta el, legfeljebb a kezüket vágta le, hogy azokkal is kaparhasson.

Úgy értem: persze hogy segítenek neki. Jobban mondva, dolgoznak neki. Ott van a stylist, aki most is a fejét fogja az öltözőben, és könyörög, hogy vegyék le a nevét a stáblistáról, mert rajta röhög a szakma; vagy ott van a szerkesztő, Boglár, aki a vezérlőből nézi az adást, és izgul, hogy minden a forgatókönyv szerint menjen, és eszébe ne jusson a főnökének egy olyan improvizáció, ami aztán neki kelti rossz hírét a csatornánál. Vagy ott van Petya, aki épp Vajnayval „beszélget” az öltözőben, és akit Hársfalvi a titkáráként szokott bemutatni. Pedig mindenki tudja, hogy egy ilyen rettenetes, kopasz izomkolosszus leginkább csak testőrnek, sofőrnek és beszaratóembernek jó. És még akadnak páran, akik Hársfalvi legális és illegális projektjein dolgoznak, hiszen mire lenne egy ilyen ember a nélkül a tudat nélkül, hogy kedvére ugráltathat másokat, akiknek még hálát is kell tanúsítaniuk a megélhetésükért?

Az ő munkájukra számít Hársfalvi, de a segítségükre nem. Köszöni szépen, sem az ötleteikre, sem a jó tanácsaikra nincs rászorulva. Senkire és semmire nincs rászorulva.

Most például miért tapsol ez az ötven fizetett néző? Mert ő bejött. Mert tekintélye van, mert megint jól néz ki, és mert megint a pofájukba ken egy olyan sztorit, hogy a kicsi seggüket a földhöz verhetik határtalan örömben, hogy ennek a gennyes kis országnak van egy ilyen Hársfalvija.

Hársfalvi imádja ezt a felhajtást. Pörgetik a cikázó fények és a taps, felvillanyozza a nézők szemében az ámulat. Simogatja az édes tudat, hogy néhány percen belül előránthatja Vajnayt, Alexet és a Rókát, ezt a három berezelt kis nyulat a bűvészkalapjából, és egy ország bosszúszomját elégítheti ki, summa summarum, ma este megint mennybe mehet.

A hatásvadász station voice pedig tovább ingerelte:

Hölgyeim és uraim! Ez itt vasárnap esti túladagolásunk, a Szérum, aki pedig a mai aranylövést beadja: Hársfalvi Győző!

„Minden zsír”, gondolja, vagyis inkább érzi Hársfalvi. „Minden nagyon zsír. Ez az élet. Ez vagyok én.”

Igen, ez Hársfalvi. Egy közepesen művelt, érzéketlen és ízléstelen, petyhüdő, önelégült pöcs. Üvölt róla, az egész ország tudja. Arról viszont csak kósza mendemondák keringenek, hogy milyen eszközökkel jutott el idáig.

Soha semmilyen újságírói tanulmányt nem folytatott. Egyszerű géplakatosként végzett. De szerencséjére – vagy inkább mások bánatára – már fiatalon is törtető, önző és lelketlen volt. Az első millióját másoktól csalta el, a többit pedig ebből az elsőből lapátoltatta össze másokkal. És ahogy az lenni szokott, a pénz befolyást szült, a befolyás hatalomvágyat ébresztett. Negyvenévesen kezdett a televíziózásba, eleinte csak azért, hogy tetemesre duzzadt jövedelmét valahogy legalizálja. Ráfizetési vállalkozásnak vélte a kereskedelmi televíziózást, pénztemetőnek, és az ő feketén lebegő milliósainak pont erre volt szüksége. A fene sem gondolta volna, hogy az ország pont egy ilyen lelketlen, arrogáns tuskót kedvel meg annyira, hogy a beszélgetős műsor, amit egy közepes kábelcsatornán indított, egy országos tévécsatorna vasárnap esti zászlóshajójává válik. De legyünk őszinték, a közízlés nála nagyobb bunkókat is médiatrónra emelt már.

És most ahelyett, hogy egy csendes, félreeső páholyból, a szürke eminenciások titokzatos méltóságával irányítgatná üzleti ügyeit, a közfigyelem fókuszába tolta magát, itt díszeleg és hajlong szolibarnán, trottyos farmerjében és fodros ingében, mint egy spanyol szenior úszómester, aki véletlenül elcserélte az öltözőkulcsát egy fiúzenekarral.

A bevonulózene az utolsó ütemekhez közelít, a taps még tombol, hiszen a gyártásvezető a kamerák képén kívül hergeli a statisztákat. Hársfalvi pedig mosolyt dob a kamerának, behúzza a hasát, és mély lélegzetet vesz az első mondatához. Nem hagy időt a csendnek. Még szól a taps, amibe beleüvölti a súgótáblán szereplő szöveget:

– Jó estét kívánok a stúdióban ülő közönségnek, és önöknek is a képernyők előtt. Ma esti vendégeinket az elmúlt egy hétben számos tévé, rádió és újság kereste, a szó szoros értelmében, hiszen menekültek az országból. Mi azonban megtaláltuk és elhoztuk őket önöknek, hogy ország-világ előtt számot adjanak mocskos kis üzelveikről. Hölgyeim és uraim, szándékosan nem mondom azt, hogy fogadják őket szeretettel, mert a szeretet a legutolsó érzés, ami ezekkel az emberekkel kapcsolatban szóba jöhet. A stúdióban Vajnay Roland, valamint két bűntársa, Szabó Alabárd és Dékány Imre!

A konzerv big band újra szól, a stúdió szomszédos végében kicsapódik egy lengőajtó, és megjelenik a színen Vajnay Roland. A keze nincs bilincsben, a fején nincsen kámzsa, de minden mozdulata elárulja: szabadlábbon is raboskodik. Egykori hetyke, szúrós ridegsége itt, a stúdióban gyanakvó távolságtartássá zsugorodott. Peckes járása görnyedt tipegéssé aszalódott; egykori sólyomtekintete, amely minden dolgozó gyomrába görcsöt roppantott, most fakó, üveges merengés csupán. Úgy vonul be, mint egy kegyvesztett a Colosseum küzdőterére. Vagy mint Benkő Dániel a hittanórára. Ő se gondolta, hogy így alakul.

Közvetlenül a nyomában lépdél Alex és a Róka. Igyekeznek Vajnayra tapadni, fedezéket találni a férfi aurájában a közönség dühödt huhogása elől.

Zakó van rajtuk, de nem a sajátjuk. A vendégzakó és Vajnay gyűrött öltözete elárulja: ezek az emberek napok óta nem voltak otthon.

De akkor hol voltak? Merre jártak, és ha a rendőrséget megúszták, mégis hogyan cserkészte be őket Hársfalvi?

Pörgessük vissza az időt néhány nappal. Hársfalvi Győző Thaiföldről visszatérve megtalálta azon a bizonyos újpesti gyárudvaron a pezsgősínű X5-ös BMW-jét, a raktárépületben pedig az ellopott holmiját. Néhány embere mindent hazaszállított, a szőnyeget elvitték tisztítani, az X5-ös BMW-nek pedig valamilyen rejtélyes okból azóta is rossz a klímája.

Vajnaynak, Alexnek és a Rókának az államtitkárra tekintettel egérutat adott a budapesti rendőrfőkapitány, ám Topor figyelmeztette őket: meneküljenek, ha nem akarják, hogy Hársfalvi bosszúja lesújtson rájuk.

Másnap délelőtt megcsörrent Hársfalvi telefonja.

– Halló – szólta bele Hársfalvi gyanakodva. A hívó fél számát kijelezte ugyan a készülék, de nevet nem rendelt hozzá.

– Győző?

– Igen. Ki beszél?

– Tisza Gábor, budapesti rendőrfőkapitány.

– Nocsak. – Hársfalvi hangja szenttelen volt, de a szíve kalapált. Ha ilyesmi történik – körülbelül havonta –, sosem tudja, hogy a hatóságok televíziós vagy gengszter minőségében keresik-e. Hogy interjút akarnak-e, vagy vallomástételt. Most sem tudta, hogy az elmúlt napok történéseinek fényében elkövetőként, áldozatként vagy médiásként hívja-e a főkapitány.

– Reggel szóltak fel a fiúk a második kerülettől – folytatta a kapitány. A hangja ugyanolyan semmitmondó volt, mint Hársfalvié. Ez kiborította Hársfalvit.

– Bravó! Meglett a kutyám? Szép munka volt, fiúk! Két éve tűnt el.

– Nagyon vicces. De azért ugye tudja, hogy ennél többre is képesek a második kerületiek?

– Például?

– Például arra a nagy csomag kokainra, ami lakossági bejelentés alapján jutott el hozzánk, egyenesen az ön zongorájából.

A rendőrfőkapitány a telefonban támadt csendből érezte, hogy telibe trafált.

– Pianínó – szólalt meg végül Hársfalvi.

– Hogyan?

– Mondom, pianínó. Azért egy zongorába jóval több férne. Az enyém csak pianínó.

– Ezt vegyem beismerésnek?

Hársfalvi tudta, hogy nincs értelme packázni. Tudnak róla, és kész. Ilyen tételnél szerencse, hogy nem kommandósok rúgják rá az ajtót, hanem csak a rendőrfőkapitány keresi telefonon. Kissé megkönnyebbült: ha el akarnák kapni, bizony már rárúgták volna az ajtót.

– Szóval nem tagadja – várt megerősítésre a főkapitány.

Hársfalvi erre nem felelt. Semmi szükség rá, hogy az ő szájából hallják, semmi szükség arra, hogy ezt a beszélgetést valahol megőrizze egy felvétel.

– A lényeket, főkapitány úr!

– Mondom a lényeket: ugye tudja, hogy kik törtek be magához tegnap este?

– Tudom. Vajnay Roland emberei.

– És azt tudja, kinek a nevében érkezett lakossági bejelentés ön ellen?

– Nagyon kíváncsi lennék.

– Mit csinálna vele, ha elkapná?

– Semmi olyat, aminek nyoma maradna.

– Nos, a cédulán Vajnay Roland neve szerepelt.

Hársfalvi akaratlanul is olyat szorított a telefonon, hogy abból egy pillanatra kiszaladt a térerő.

– Halló, ott van még? – kérdezte a főkapitány.

– Igen, bocsásson meg, hallgatom.

– Persze mindketten tudjuk, hogy a spicli nem Vajnay volt.

– Ez a Vajnay most már eléggé csípi a csőrömet ahhoz, hogy ez ne érdekeljen.

– Gondolom, maga már Vajnay nyomában van – puhatolózott a főkapitány.

– Ugyan már, miket feltételez rólam a főkapitány úr! – édeskedett Hársfalvi.

– Annyi történt, hogy a titkárom, Petya ma reggel felkereste Vajnay urat és a barátait az otthonukban, hogy megkérdezze: lennének-e szívesek nekem interjút adni.

– És, gondolom, nem találta őket otthon.

– Ördöge van.

– Nos, én éppen ezért hívtam – tért a lényegre a főkapitány. – Erről nem lenne szabad tudnia, de az ügyben magasabb politikai körök is érintettek.

– Várjon, kitalálom – szólt Hársfalvi. – Az államtitkár. Zelényi Miklós.

– Maguk gengszterek nagy kópék. Túl jól ismerik egymást.

– Ezt kikérem magamnak.

– Zelényi keze túl messzire elér. Ha én bolygatnám az ügyet, azzal magam alatt vágnám a fát. Magának viszont nem árthat. Sőt, ha jól tudom, rég a bögyében van.

– Talált, süllyedt.

– A fiúkat tegnap – Zelényire tekintettel – kénytelen voltam futni hagyni. Magának azonban megvannak a módszerei arra is, hogy megtalálja őket, és arra is, hogy a televízió nyilvánossága előtt kicsit megrángassa a grabancukat. Az országos botránnyal Zelényi sem tud majd mit kezdeni, és én nyugodt szívvel megindíthatom a nyomozást. Így az én lelkiismeretem is tiszta marad, ön is kitöltheti a bosszúvágyát. Csinálhat belőlük egy jól sikerült tévéadást, és az országnak is odavetjük a koncot.

– És velem mi lesz? – kérdezte Hársfalvi.

– Maga vasárnapig haladékot kap, hogy eltakarítsa azt a szemetet a lakásából. Rajtam számon fogják kérni Vajnayt is, és magát is. Vajnay ügyében így már nyugodt szívvel nyomozhatok, magának pedig, ha egy csepp esze van, vasárnapra már nem lesz ügye.

– És mi lesz, ha...

– Ez a beszélgetés nem történt meg köztünk – mondta, főkapitány, és letette a telefont.

Hársfalvi töprengett egy keveset, aztán tárcsázott. Rövid csörgés után egy vékony, hadarós férfihang szólt a telefonba.

– Halló, Puskás!

– Hársfalvi.

– A, tisztelem! – hadarta a férfi, de kiszáradt hangjából érezni lehetett: nem tisztelet ez, hanem rettegés. – Mondja, Győző bácsi, miben segíthetek?

– Megvan még az a standod a Ferihegyen?

– Győző bácsi, az már Liszt Ferenc! – próbálta elsősorban a saját hangulatát oldani Puskás.

– Leszarom. Megvan az a kurva stand, aminek az engedélyét én vertem neked ki belőlük, vagy nincs?

– A Last Minute Point? Hogyne lenne.

– Akkor most szépen odacsörögsz, és megkérdezed, hogy nem vásárolt-e valaki Vajnay Roland okmányaival ma induló utat.

Hársfalvi kinyomta a telefont.

– Köcsög – mondta az elsötétülő kijelzőnek. Ezt Puskás már nem hallotta, de ha hallotta volna, akkor sem nagyon ágál ellene.

Hársfalvi így okoskodott: a tegnap este történeteket az újság ma még nem írta meg, nem is tudhatnak az ügyről sem Vajnaytól, sem a rendőrségtől. Így Vajnayék ma bátran kiballaghatnak a reptérre, és becsekkolhatnak az első gépre akárhova, anélkül hogy a nevüket kidobná a biztonságiak rendszere. Ezt nyilván ők is tudják, és ha otthon nincsenek, akkor bizonyára már elindultak melegebb éghajlatra.

Hársfalvi telefonja megszólalt. Puskás volt az.

– Mondjad, kisköcsög – szólt bele Hársfalvi.

– Vajnay Roland, tíz nap Madeira, portugál átszállással. Reggel nyolc-huszonhétkor vették meg az utat az ő személyijével, a gép egy óra múlva indul. Ferihegy kettő, B terminál, tizennyolcas kapu.

– Kismajom, az már nem Ferihegy. Imádtam a nagyapádat.

– Győző bácsi, mondtam már, hogy a Puskás Ferenc nem...

De Győző bácsi újra kinyomta a telefont.

– Azt majd én eldöntöm – dűnnyögte.

Aztán Győző bácsi újra tárcsázott. A titkárát hívta, akiről mindenki tudta, hogy ő csak egy beszaratóember.

– Petya!

– Mondja, főnök!

- Hol vagy?
- Vajnay lakása előtt várok.
- Nem fog felbukkanni. Most készül elrepülni az országból. Ferihegy kettő

B.

- A Liszt Ferencre gondol, főnök?
- Az izmaidért fizetlek, nem a topográfiai ismereteidért.

Petya frappánsan visszavágott volna, ha tudja, mi az a topográfia.

– Szóval kitakarodsz a reptérre. Elintézem, hogy beengedjenek a váróba. A Madeirára induló csoportban ott lesz az a három gyökér. Kihalászod őket nekem, én meg a reptér előtt megvárlak.

- Miért nem a Mongúz megy? Ő a fejedő!

– A Mongúz tegnap este kiszállt. Kivásárolta magát – mondta Hársfalvi, majd letette a telefont, és megsimogatta maga mellett a pénztől duzzadó táskát, amit még hajnalban dobott be hozzá Vékás Béla. Közismertebb nevén a Mongúz. De szűk körben csak: a Zsiráf.

Ezután Hársfalvi még írt egy SMS-t Boglárának, a szerkesztőjének:

A vasárnapi adásból egy héttel későbbre rakjuk az állatvédőket. Új vendégünk: Vajnay Roland és bűntársai. Az előbeszélgetést Petya megcsinálja velük.

Vajnay Roland, Alex és a Róka úgy érezték: sikerült. A történetek után a holmijukért nem mertek hazamenni, és okosan is tették. Vajnay telefonon keresztül jelentős összeget utalt át a magyar bankszámlájáról egy külföldi számlára. Ő fizette mindhármuk útját, és az volt a terve, hogy a portugál átszállásnál leválnak a csoportról, ő pedig valahogy lerázza ezt a két lúzert, és hajóval elhagyja a kontinenst. A repülőtéren a határőrök gond nélkül átengedték őket, bár Alexnek három svájci bicskát, egy túlélőkést és egy kombinált fogót kellett a fémdetektor kapu előtt kidobnia. Vajnay a vámmentes boltban vásárolt magának egy kis gurulós bőröndöt és három inget. Az egyiket rögtön fel is vette a férfimosdóban. Egy kávézóban bőségesen megreggeliztek, és így, némileg felfrissülve és feltöltődve várták a gép indulását.

Mikor a térhang megkérte a Lisszabonba tartó tisztelt utasokat, hogy fáradjanak a tizenhét éves kapuhoz, Vajnayék még javában az újságosboltban nézegették a CD-ket. Szálljon csak fel az a sok tufa turista, ők majd utolsónak állnak be a sorba.

A sor pedig néhány perc alatt tetemesen megfogyatkozott. Mire Vajnayék odaértek, a legocsmányabb nyaralóingekbe öltözött, előre lebarant-leégett magyarok többségét már elnyelte a gépbe vezető hernyó. A padokon már csak néhány álmos tekintetű férfi ült izgatott feleségfélékkel, akik még az utolsó pillanatban is arról értekeztek telefonon a szomszédokkal, hogy a macskakaja a teraszon, és a muskátli nehogy kiszáradjon. És köztük ott várakozott csomagok nélkül, kezében apró telefonját pörgetve egy rettenetesen izmos fiú, két milliméteres hajjal, vastag ezüst nyakláncsal. Huszonöt év körüli, szabályos,

jóképű arca olyan volt, mint egy kakukkos óra, amelyből sikoltó kakukként pattant ki Vajnayékra sivár, állatias tekintete. És amikor már mindenki fölállt, ő még akkor is ült. És amikor már mindenki a kapu közelébe ért, ő csak akkor állt fel. Most látszott csak, milyen magas. És milyen hosszú karjai vannak. Aránytalanul hosszú, mindenhová elérő karok, A4-es tenyérrel. Vajnay megszorította a lépteit, hogy a sor végébe olvadjon, de nem érte utol a gép felé tápáskodó turistákat. A kolosszus előttük állt, följük magasodott, megropogtatta ujjperceit, és ezt mondta:

– Velem jöttök.

Ő volt Petya, akit Hársfalvi a titkárának hívott, pedig mindenki tudta róla, hogy ő a beszaratóember.

Vajnay speciel nem tudta, de sejtette. Alex nem is sejtette, de érezte, hogy az elkobzott túlélőkése nélkül nincs esélye. A Róka pedig valahogy mindvégig érezte, hogy ez a dolog nem sikerülhet.

Persze védekezhetek volna. Tiltakozhattak volna. Dulakodhattak volna. Erre odarohantak volna a biztonságiak is, a rendőrök is, Zelényi Miklós államtitkár úr pedig már levette róluk a kezét: ilyen slamasztikából nem húzná ki őket. Vajnay ezt a kigyúrt tulkot elnézve arra gondolt: „Nem kell félnem. Maximum egy pofont adhat. Vagy egy kisebb verés lesz. Csak a fogamat és a vesémet ne. Megölni úgysem mernek. Majd utána elrepülünk.”

És hang nélkül kiállt a sorból, követte Petyát, utána libasorban ballagott Alex és a Róka.

Ugyanilyen libasorban, ugyanilyen csüggedt tekintettel lépdelt most be a *Szérum* stúdiójába a három férfi. Ahogy Hársfalvi írta Boglárnak az SMS-ben, Petya valóban megcsinálta velük az előbeszélgetést. A vasárnap esti *Szérumot* csütörtökön szokták felvenni. Vajnayék négy napig élvezték Hársfalvi vendégszeretetét egy pesti bérház pincéjében. A tévéfelvételre Petya szállította át őket, és mindvégig a közelükben maradt, nehogy bárkinek is panaszkodjanak Hársfalvi vendéglátására. Az előbeszélgetés pedig a következő koreográfia szerint zajlott:

A tévéstúdióban Vajnayék öltözőjének ajtaján a felvétel előtt fél órával kopogtak.

– Szabad – mondta Vajnay, pedig tudta, hogy az ajtót kívülről kulcsra zárták. A kulcs megcsörrent a zárban, és benyitott Petya. Ugyanúgy pólóban, ugyanúgy parányi mobiltelefonját pörgetve hatalmas tenyerében. Az ajtót becsukta maga mögött. A telefonján megnyomott egypár gombot, mielőtt zsebre tette:

– Lenémítom.

Vajnay, Alex és a Róka a sarokba húzódott. Petya néhány fejkörzéssel recsegettette meg a gyúrástól kattogó nyakcsigolyáit, közben végig Vajnay szemébe nézett. Ezután őrzítő lassúsággal lecsatolta a karóráját, és az öltözőasztalra tette. A fémcsat vészjóslóan koccant a bútorlapon. Majd széles ezüstgyűrűje következett: ezt is lehúzta. Letette. Ez a koccanás is

mennydörgésként dübörgött Vajnayék fülében. Ezután gondosan megropogtatta ujjperceit, bemelegítette a csuklóját, és néhányszor ökölbe szorította a kezét. Végül a nadrágja zsebéből egy kendőt vett elő, majd kitarta hatalmas jobb tenyerét, ezt az ötágú KRESZ-táblát. Valószínűtlenül nagy tenyér volt, óriási bütykökkel. Petya pedig lassan, hogy Vajnayék is jól lássák, szorosán a bütykeire csavarta a kendőt.

– Ezt is lenémítom.

És csak állt ott, hatalmasan, fenyegetően, ökölbe szorított kézzel és arccal, miközben mélyeket lélegezve szívta el a levegőt Vajnayék elől.

Ez volt a koreográfia, mi több, a szertartás, amit Petya minden alkalommal elvégzett. Úgy készült fel a verésre, mint gésa a szerelemre. Ezért tudta róla mindenki, hogy ő a beszaratóember.

És a csütörtöki felvételen Petya végig ott állt ékszerek nélkül, becsavart ököllel a kamerák mellett, ahol a vasárnapi adás nézői nem láthatták, de Vajnayék a pódiumról nem téveszthették szem elől.

Ahogy beballagtak a stúdióba szépen, libasorban, egyedül ő tapsolt, a tenyerek kíméletlenül csapódtak egymásnak, és Petyának az öltözőben igaza volt: a kendő tényleg lenémította a kezét.

Egyedül ő tapsolt, mindenki más hóbörgött, fújjogott, füttyült és huhogott. Egyrészt ezt kérte tőlük a gyártásvezető, másrészt pedig az elmúlt néhány napban már felröppentek a hírek: arról is, hogy mit művelt a Hálózat, és arról is, hogy Vajnayék eltűntek, valószínűleg elhagyták az országot. Így a felvétel napjára már az egész ország gyűlölte a szélhámosokat.

– Kérem, foglaljanak helyet – mutatott Hársfalvi a stúdió vajszínű, hosszú bőrkanapéjára, majd hozzátette: – Bár, gondolom, pár évet még fognak ücsörögni.

A közönség megtapsolta a poént, a három férfi pedig a puha fotelba roskadt.

– Sápadtak – szegezte nekik az első, semlegesnek tűnő mondatot Hársfalvi.

– Mert az elmúlt napokat egy pincében töltöttük bezárva – nézett Vajnay a kamerákba.

– Szegény fiúk – gúnyolódott Hársfalvi. – És most nincs hova menni? Kinek van otthon pincéje? – fordult a közönség felé. A nézők közül többen jelentkeztek. Vajnay lemondóan sóhajtott. Lám, az első pengeváltásnál kiderült, hogy ez a beszélgetés Hársfalvi szabályai és kedve szerint fog lefolyni. Hársfalvi pedig azonnal a lényegre tért.

– Egész pontosan hány embert károsítottak meg, akár adathalászattal, akár betörésekkel?

– Amíg ezek pusztá vádák, és nem nyernek bizonyítást, ne beszéljen velünk úgy, mint holmi közönséges bűnözőkkel – válaszolt higgadtan Vajnay.

A közönség újra huhogni kezdett.

– Rendben van, hagyjuk azt a sok ártatlan áldozatot. Beszéljünk a legutóbbi akciójukról. Kihez is törtek be? Ja, tudom már: hozzám.

– Nem tudtuk! – Alex volt az az okos, akinek ezt közbe kellett vetnie. Vajnay a nézők mellett ácsorgó Petyára pillantott, kérlelő tekintete ezt üzenté: „Most viszont már én kérem, hogy üsd meg ezt a barmot!”

– Mit nem tudtak egész pontosan? – Hársfalvi úgy csapott le Alex mondatára, mint egy kiéheztetett vércse az egérre. Vajnay és a Róka arrébb húzódott Alextől.

– Hát... hát... – Alex nem akart hülyeséget mondani, a másik kettőnek pedig esze ágában sem volt kihúzni őt a szarból. Végül kibökte: – Hogy az az ön lakása.

Vajnaynak szeme se rebbent. A Róka kezébe temette az arcát. Bajban mutatkozik meg, ki az igazi barát, és az is, hogy ki az igazi hülye.

– Vajnay úr sem tudta? – kérdezte Hársfalvi.

– Semmi közöm hozzá, hogy az alkalmazottaim mit csinálnak a szabadidejükben.

– Mármint ahhoz, hogy betörnek? – provokálta Hársfalvi.

– Vagy hogy focizni viszik a gyerekeiket, vagy interneten ismerkednek.

– Vagy az ön által bérelt raktárba hordják a lopott árut.

Vajnay erre nem tudott felelni. A közönség hurrogása azonnal lecsapott rá. Hársfalvi erre gondolt: „Kár, hogy csak betörték, és nem gyújtották fel a házamat – az most még nagyobb sztori lenne.”

Topor János albérletében nincs tévé. De ha lenne, se nézné azokat, akik egy hete még az ő vérét kívánták. Azt remélte, soha többé nem látja egyiküket sem. Azt viszont nem ő dönti el, hogy a Kék Hangyában, ahol most is ücsörgött, milyen adás menjen. A vendégek többsége látni akarta Vajnay meghurcolását, így hát Topor csendben, megadóan szürcsölgette az italt, amelyre negyven perce még mindenki azt mondta volna, hogy sörcsapból fejték, most pedig azt, hogy katéterből. Mostanában ez az egy pohár sör a belépőjegye a társadalomba. Napközben tisztességes munkát keres, esténként pedig ahelyett, hogy az albérlet magányában szövögetné átveréseinek terveit, inkább elücsörög itt egy-két órát. Ismerkedik, haverkodik, sztorizik. Ez az egy, amiért nem bánja eddigi életét: rájött, hogy nagyon sok sztorija van, a sok sztori pedig sok ismerőst szül: „Lemegyünk a Kék Hangyába, van ott egy fazon: az már énekes halott is volt.”

Egy sztorit nem mesél soha: a Hálózatot. Senkinek nem kell tudnia, hogy benne volt. Hogy miatta hasalt el az egész cég. Nem kell nagyozolni, nem kell felvágni. Nem kell szem előtt lenni.

Ma este viszont mindenki pont erre a sztorira kíváncsi. Ahelyett, hogy az ő történeteit hallgatnák, minden szem a képernyőre szegeződik. És persze mindenki hozzászól, mindenki okos.

– Most megkapják a rohadékok!

– Nekem két hónapig nem volt netem!

– Teherbe is esett az asszony!

– Nem hallom! Adjál rá hangot!

– Inkább kényszerzubbonyt!

Topor a pohara mögül Hársfalvi és Vajnay arcát nézte. Ő ugrasztotta őket egymásnak, mégsem kíváncsi a mérkőzés kimenetelére. Sosem volt bosszúvágó.

Hársfalvi hátat fordított Vajnayéknak, hogy bekonferálja az újabb vendéget.

– Hölgyeim és uraim, elfogadta meghívásunkat az a férfi, akit Vajnay Roland balekra vett és bűnbaknak szánt, ő azonban alig egy hét alatt leleplezte a Hálózatot. Mivel szeretné megőrizni inkognitóját, paraván mögül szembesítjük a gyanúsítottakkal, a hangját pedig elváltoztatjuk, és Mister X.-nek fogjuk szólítani. Kérem, fogadják nagy tapsal az ország új, névtelen hőseit!

A stúdió tapsolt.

A Kék Hangya vendégei elnémultak. Topornak kikerekedett a szeme.

A stúdióban, egy hátulról megvilágított fehér paraván mögött, feltűnt Csete Máté sziluettje.

– Mi a rák? – ezt mondta Topor a Kék Hangyában, hangosabban, mint gondolta.

– Mister X., hall minket? – kérdezte Hársfalvi.

– Remekül – hallatszott Csete Máté eltorzított hangja.

– És lát is minket a monitoron?

– Igen.

– És felismeri a stúdióban ülőket?

– Igen – mondta határozottan Csete. – Vajnay Roland, Alex és a Róka.

– Mi is felismerünk, okostojás! – szólt vissza Alex.

A Róka próbálta csitítani.

– Ne csitítsál, te is felismered! – perelt Alex.

A közönség feszülten figyelt.

„Mi a francnak ment ez oda?“, gondolta Topor. „Ki a halál kérte meg, és miért nem kérdezett meg engem? Ezek szétszedik!”

Topor nem bírta nézni a képernyőt. Szemét a pultra szegezte, és mélyeket lélegzett. Azt tudta, hogy az adást már jó pár napja fölvevették. Miért nem szólt neki ez a barom még utólag sem? Azért, mert... azért, mert bajt csinált, és most sunnyog.

Topor elővette a mobiltelefonját, és Csetét tárcsázta. Aki nem vette fel. Nem merte felvenni.

A stúdióban Vajnay elmosolyodott.

– Ha szabad kérdeznem, minek örül ennyire, Vajnay úr? – kérdezte tőle Hársfalvi.

– Csak szórakoztat, hogy minket névvel és arccal odalök a nyilvánosságnak olyan vádakkal, amelyek még nem nyertek bizonyítást, ő meg paraván mögött ül név nélkül.

– Van okom félni – mondta Csete.

– Ugyan kitől? – szólt dühödten a Róka. – Tőlünk? De hát mi úgyis tudjuk, hogy ki vagy!

– Te melyik vagy, a Csete vagy a Topor?

Csete sziluettje némán feszengett. Hársfalvi a névre felkapta a fejét.

– Topor, mint...

– Topor János – vágta rá Vajnay.

Hársfalvi Győző meglepetése nem maradt rejtve a kamerák előtt.

Topor felpattant a pulttól. A kijárat felé sietett.

– Hé, Topor! – szóltak utána. – Téged mondtak?

– Jancsi, te voltál az?

Topor meg se hallotta. Leszegett fejjel galoppozott át az asztalok között az ajtóig, közben Csetét tárcsázta. Hosszan kicsöngött, majd hangpostára váltott. Topor újra kinyomta, majd újra hívta. Újabb hosszás csöngés. Újabb hangposta. Topor elhatározta: addig hívja, míg Csete fel nem veszi. Közben szaporán lépdelt az utcán az albérlete felé. Újabb próbálkozások. És újabbak.

– Halló, Eszti vagyok.

Topor maga is meglepődött, mikor valaki mégis beleszólt a kagylóba.

– Add Csetét.

– Láttad?

– Láttam.

– Hársfalvi tudja, hogy nála jártál.

– Bravó. A kábítószer? Azt is tudja?

Eszter nem felelt.

– Tudja?

– Neki ott az adásban nem mondta Máté.

– Akkor kinek?

– Volt ott egy... valaki az adás után meg akarta verni. Levette az óráját és a gyűrűjét... várjal...

A háttérben valaki pusmogott. Csete volt az.

– Végül nem verte meg – folytatta Eszti. – Nem mondott semmit, de nem is verték meg.

Topor nem szólt bele. Idegesen toporgott az utcán.

– Halló... Topor, itt vagy még?

– Itt vagyok.

– Üzensz neki valamit?

– Semmit – mondta Topor, és letette a telefont.

Ott van. A sunyi dög ott van, és a csajával veteti fel a telefont. A szerencsétlen, idióta barom. Magától odasétál a tévébe. Miben reménykedett? Miért nem szólt? Azok után, amiket...

Topor igazi dühöt érzett. Igazi, féktelen, vad dühöt. Amilyet csak azok iránt érzünk, akik közel állnak hozzánk. Toporhoz ezért nem állt közel eddig senki. És eztán se fog, az egyszer biztos.

„Most, hogy ezen az idiótán túlléptem, irány haza”, gondolta. De persze nem lépett túl rajta. Egy barátan nem lehet ilyen hamar túllépni.

A beszélgetés vége felé Vajnay, Alex és a Róka úgy ült a hatalmas kanapé egyik sarkában, egymáshoz kuporodva, mint didergő kutyák a gyárudvaron.

– Egyes madarak azt csiripelik – vetette fel Hársfalvi Győző –, hogy az önök tevékenysége magasabb politikai érdekeket szolgált.

– Nem értem a kérdést – próbált blöffölni Vajnay.

– Mond önnek valamit Zelényi Miklós neve?

– Igen. Államtitkár. Olvasok róla az újságban, látom a híradóban.

– De személyesen nem ismerik egymást.

– Nem, és ezt nyilván ő is szívesen megerősítené.

– Vagy a pincérek, akik látták önöket együtt kávézni.

Topor János albérletének lépcsőháza gyéren volt világítva. Annyira gyéren, hogy amikor a lakásához ért, észre sem vette, hogy az ajtó nincs bezárva, csak behajtva. Mikor a kulcsot a zárba akarta tolni, az ajtó megnyikordult és kitérült.

Topor tudta, hogy nem ő hagyta nyitva. És félni kezdett. Mióta Eszterrel beszélt, csak aggódott. Most viszont már félt. Tudta, kinek a műve ez. És tudta, hogy aki ideküldte az emberét, az nem bizonyítékokat vagy értékeket akar, hanem őt. És tudta, hogy ha valaki várja, az már azt is hallotta, mikor ő lent a kapu kódját beütötte.

Topor hangtalanul osont be egyetlen szobájába. Nem merte felkapcsolni a villanyt. Ahogy az ajtón beért, megállt, és kezét a szája elé tartva próbálta visszafojtani zihálását, valahogy csitítani kalapáló szívét, hogy ne csak saját félelme dörömbölgjön a fülében, hanem azt is hallja, van-e valaki a szobában. De senkit nem hallott. És nem is látott senkit. Az összehúzott függönyökön keresztül beszűrődő utcai fény halvány, kékes kontúrt rajzolt a gyér bútorzatnak. És az egyik kontúr lassan megmozdult. Amit Topor idáig a fotel háttámlájának hitt, az felegyenesedett, a padló megreccsent alatta, ő pedig ennyit sűgött:

– Megvagy.

Topor a villanykapcsoló felé kapott. A szobában világos lett. De a fény nem űzte el a rossz szellemet, sőt testet rajzolt neki: jókora izmok, széles vállat, valószínűtlenül hosszú karokat, A4-es tenyereket és olyan állatian nyers és vad tekintetet, amely karmok és fogak nélkül is félelmetes ragadozóvá tette Petyát.

Topor pedig megijedt. Rettenetesen megijedt. Annyira, amennyire még soha életében semmitől. Dobtak már rá gyerekkorában döglött macskát, kergették már meg biztonsági őrök, de ez az ijedség más volt. Topor érezte, hogy arcából

kiszalad a vér, hogy minden egyes hajszála hegyes tűként szűrődik a fejébe, hogy a talaj a lába alatt megolvad – és életében először azt is érezte, ahogy a hólyagja egyetlen gyors rándulással szabadul attól a folyadéktól, aminek már akkor is ugyanilyen íze és hőfoka volt, amikor Topor a Kék Hangyában megitta.

Petya nem szólt, Topor pedig összerogyott. Maga is meglepődött, de nem bánta: így egyrészt nem látszik a húgyfolt, másrészt nehezebb szétrúgni a lágy részeit.

De Petya egyelőre nem akart szétrúgni semmit. Kicsit közelebb lépett, aztán szétnyitotta hétcolos markát: egy parányi mobiltelefon volt benne.

– Lenémítom – mondta, majd pár gombot megnyomott rajta, és zsebre tette. Néhány fejkörzéssel megrecsegtette a gyúrástól kattogó nyakcsigolyáit, közben végig Topor szemébe bámult. Ezután őrijítő lassúsággal lecsatolta a karóráját, és Topor asztalára tette. A fémcsat vészjóslóan koccant a bútorlapon. Majd széles ezüstgyűrűje következett: ezt is lehúzta, letette. Ez a koccanás is mennydörgésként dübörgött Topor fülében. Ezután gondosan megropogtatta ujjperceit, bemelegítette a csuklóját és néhányszor ökölbe szorította a kezét. Végül a nadrágja zsebéből egy kendőt vett elő, majd kitárta hatalmas jobb tenyerét, ezt az ötágú KRESZ-táblát, és lassan, hogy Topor is jól lássa, szorosan az öklére csavarta a kendőt.

– Ezt is lenémítom.

És csak állt ott, hatalmasan, fenyegetően, ökölbe szorított kézzel és arccal, miközben mélyeket lélegezve szívta el a levegőt Topor elől.

Topor rettegve nézte végig ezt a műsort, ami miatt mindenki tudja Petyáról, hogy ő a beszaratóember. Rettegett, de Petya mutatványának igazi hatása, a beszaratás elmaradt. Pontosabban: Topor azon már túl volt. Viszont most vette csak észre azt a szorítást a nyelvén, a szájpaddlásán, a torkában, amely az ijedséggel támadt és azóta is kínozza. Topor szeretett volna megszólalni, mert úgy érezte, bármilyen szó varázsigeeként üzné el belőle a rettenetes ijedségnek ezt az utolsó, makacs démonát. Csakhogy a démon pont ott csücsült, ahonnan a szónak jönnie kéne.

Topor erőlködött. Petya értetlenül nézte. Topor pedig jobban félt ettől a gyilkos bénulástól, mint Petyától. Nem elég az eddigi beszédhibája, lehet, hogy eztán dadogni is fog. Vagy megnémul. Mi lesz már? Gyerünk! Na most... még egy kicsit...

– N-n-n...

Topor torkán enyhült a szorítás.

– N-n-n...

Petya kíváncsian várta, mi lesz ebből. Topor erőlködve vett egy utolsó nagy lélegzetet, végül kiszakadt belőle:

– N-nnn-na, baszki, becsuriztam.

Az izomkolosszus homlokának zord redői kisimultak, majd önkéntelen vigyor jelent meg a szája szélén, amiből azonnal röhögés lobbant. Topor száját pedig a megkönnyebbülés húzta mosolyra.

Mindketten mázsás tehertől szabadultak meg. Petyát ugyanis azért alkalmazta Hársfalvi, mert önmagában is ijesztően néz ki, a kis koreográfiája pedig még a Vajnay-féle megveszekedett aljadékokból is kihozza a reszkető nyulat. És mert Hársfalvi médiás, nagyon jól tudja, hogy tökmindegy, milyen vagy: az a lényeg, milyennek látszol.

Petya rettenetesen ijesztőnek látszik. Pedig ez csak a látszat. Lisztes Péter tíz éve még egy vézna kisfiú volt, akit mindenki megvert. Ezért kezdett edzeni. Közben az izmai megnőttek, de ő odabent ugyanaz a vézna kisfiú maradt. Tizenhat éves kora óta senki nem meri bántani. Sőt félnek tőle. És ezt tudja. Tudja, hogyan kell ijesztőnek lenni. De még soha senkit nem vert meg. Hiszen ő egy vézna kisfiú. És amikor Hársfalvi felbérelte, igyekezett még félelmetesebbé, még rettegettebbé válni. Lassan kidolgozta a kis koreográfiáját. Mert minél jobban fél valaki attól, hogy Petya megveri, annál kisebb az esély arra, hogy Petyának tényleg meg kelljen vernie. Ezért Petya még soha senkit nem vert meg. Most viszont hatalmas kő esett le a szívéről: itt ez az ember, ez az ázott nadrágú szerencsétlen, az első olyan kuncsaft, aki nemcsak odáig jut el, hogy összezsínálja magát félelmében, de túl is tud lépni saját rémületén. Ezzel Petyának is megadta a lehetőséget, hogy túllépjen a beszaratóember rátokosodott szerepén.

Petya korábban még sosem jutott el eddig a pontig. A koreográfia csak odáig volt meg, hogy betekert ököllel áll. Most nem tudta, mit kell csinálnia, de meglepetésénél nagyobb volt a megkönnyebbülés, és nemcsak ezt a reszkető, hűgyszagú senkit taláta nagyon komikusnak, hanem saját magát is. A vigyor pedig ragadós, és ő boldog volt, hogy a nevetésben, ebben a régóta nélkülözött, mennyei foglalatosságban cinkosra talált.

Topor megkönnyebbülése egészen más természetű volt. Már az elején tudta, hogy a kezdeti ijedségnél rosszabbat ez az ember nem tehet vele. Sokkal jobban félt attól a szorítástól a torkán, amely már évek óta ott károgtott benne, beszédhibává tokosodva, és amely most olyan görcsre burjánzott, hogy Topor tényleg attól félt: dadogni kezd vagy megnémul. És abban a pillanatban, ahogy az első pár szó kijött a torkán, a szorítás semmivé foszlott. Semmivé. Évek óta, végre. Nevetés közben minden szó helyesen jött a nyelvére:

– A hólyagom lyukadt ki, vagy a tököm izzad ennyire?

Petya nevetett, mert vicces volt ez a guggoló alak, és Topor is nevetett, mert úgy tűnik: az előbbi ijedtségtől elmúlt a beszédhibája.

Talán egy percig kacaghattak így, aztán Petya megtörölgette a szemét, és vállon veregette Toport.

– Te jó gyerek vagy. Holnap jelentkezz Hársfalvinál.

Azzal felpattant, és eltűnt az albrétből. Topor pedig tudta, hogy jelentkezni fog. De már nem félt.

Vasárnap

Ez volt ma estére a Szérum. Találkozunk jövő héten ugyanitt, ugyanebben az időpontban, a nyári szünet előtti utolsó adásunkkal, melynek a vendége Zelényi Miklós államtitkár lesz, akivel miniszterelnöki ambícióiról és a személyét övező botrányokról beszélgetek, valamint a Szabad Szárnyakon Alapítvány, melynek állatvédő tagjait a kiskunlacházi Gedeon Libafarmon folyó állatkínzás ügyében hallgatjuk meg. Jó éjszakát kívánok!

Hársfalvi Győző meghajolt a kameráknak, majd hosszú orrú cipőjében ügyetlenül hátrált pár lépést. A stúdió reflektorai kialudtak, csak egy hangulatos, színes spotlámpa segítette a műsorvezetőt kifelé menet. A statiszták pedig tapsoltak, a konzerv big band zenéje ráúszott a tapsra, a stúdióképet pedig felváltotta a stáblista.

Műsorvezető: Hársfalvi Győző. Szerkesztő: Bán Boglár. Rendező: Imre Gábor. A műsorvezetőt a Frank&Shaw öltöztette. A szereplők biztonságáról... a műsorvezetőt szállította a...

Ez már nem érdekes. Az a négy, biztonsági őrnek odaállított szerencsétlen pont nem a szereplők biztonságáról gondoskodik, hanem a statisztákat igazgatja. Az autókereskedés pedig még soha nem szállította se Hársfalvit, se akármelyik szereplőt: ők a programigazgató haverjai, barterban intéztek valami lízingelt luxusfost szlovák rendszámmal.

A ruhaszponzorról pedig inkább ne beszéljünk. Egy cég nagy kegyesen megengedi, hogy beleizzadj a nadrágjába, amit a stylist hoz el az outletből, aztán ha összesminkezed a mérethelytelen ingüket, akkor sírnak, és ki akarják veled fizettetni. Hát még mit nem! Az a kis köcsög stylist fogja be a pofáját, örüljön, hogy pénzt kap, és ne ugasson bele abba, mi áll jól Hársfalvinak, és mi nem. Majd ő azt tudja. És ma sem tévedett: ebben a hosszú orrú cipőben és ebben a fehér ingben Hársfalvi ma este kifejezetten tetszett magának.

Hársfalvi minden vasárnap megnézte az adást. Szerette nézni magát. Szerette azt, hogy a smink elfedi a ráncait, hogy a foga vakító fehérnek tűnik, hogy szemből nem látszik az a kopasz folt a feje búbján. Hogy a hangja erősebb és tisztább, a tartása feszesebb. Hogy a válla szélesebbnek látszik. Hogy megvágva sokkal okosabb és szellemesebb. Reggelente a tükörben úgy néz ki, mint Alain Delon szalmonella után. De a tévében még olyan, mint Alain Delon szalmonella előtt.

Holott valójában a tévében is úgy fest, mint egy leprás Alain Delon.

Egy bajszos Alain Delon. Mert Hársfalvinak bajusza van. Senki nem szólt neki, hogy a nyolcvanas éveknek már vége. Ám ő valamiért szereti a bajuszát. Gondozza. Hiú rá. Olyannyira, hogy festeti. A haját nem, de a bajuszát igen.

Formáját illetően valahol Charles Bronson és Thomas Magnum között áll félúton. Rendezett, fess kis bajusz ez, csak hát ciki, na.

Hársfalvi úgy gondolja: fiatalítja. Egyszer csinált belőle körszakállat is, de az öregítette. Ha levágná, meztelennek érezné magát. Ez így pont jó. Keretezi a mosolyát, ha jókedvű. Egy vadnyugati bankrabló szikárságát kölcsönzi az arcának, ha mérges. A bajusz a lélek tükre. Érdekes, ugyanezt tartják a szemről és a kutyaszarról is. És Hársfalvi bajusza pont félúton van a kettő között.

Persze van a bajusznak hátránya is. A sörhab ráragad. De ki iszik sört? Az olyan proli dolog. A mogyorókrém vagy a lekvár szintén beleragad. De reggelire nem ilyen vackokat kell enni. Ja, és a csajok nem szeretik. Csiklandoz, szúr, nyálás lesz, gusztustalan. A nők nem azért gyantáztatják le magukról a szórt, hogy bajusz formájában kapják vissza.

Csakhogy ezt egyetlen nő sem meri megmondani Hársfalvinak.

Itt van például Mona. A lány, aki ásítózva, unottan nyúlik végig Hársfalvi ágyán, míg az önmagát nézi a tévében. Sose szerette Hársfalvit. És sose kívánta. Ezek az ötvenen felüli pojácák általában el vannak tévedve, ha azt remélik, hogy még képesek felkorbácsolni egy huszonéves lány szenvedélyét. Nem, egy ilyen lánynak csak a becsvágyát lehet felkorbácsolni, márpedig esetünkben Mona becsvágya akkora, hogy akár egy ilyen bajuszt is megenne.

A helyzet a következő: a második kerületben, a Törökpatkó úton áll a Hársfalvi-villa. Ide hozta fel Győző ezt a lányt, hogy kicsit tévézzenek, aztán „majd meglátjuk”. A kicsit tévézés Monát egyáltalán nem érdekelte, a „majd meglátjuk”-hoz pedig már jó előre nagy lélegzetet vett. Nem tudhatta, hogy épp a kicsit tévézés lesz a lényeg: végig kellett néznie, ahogyan Hársfalvi Győző végignézi saját magát. A Hársfalvi-villának alig van olyan helyisége, amiben ne lenne legalább egy óriási tévé. A hálósobában speciel kettő is van: egy a falon, az ágygal szemben, egy pedig a mennyezeten. Hársfalvi két évvel ezelőtt vette, mert úgy gondolta, ez a császárság netovábbja. Úgy nézni tévét, hogy fel sem kell hozzá ülni. Mások tükröt szerelnek a mennyezetre, de Hársfalvinak a tévé volt a tükör. Imádta. Egyetlen apró probléma akadt vele: a márkahűség.

A lakásban ugyanis valamennyi televízió és hifi ugyanolyan márkájú volt. Mit tegyünk, így estek le a kamionról. Ám a hálósobában a két ugyanolyan készülék ugyanolyan távirányítója okozott némi kavargást. Hogy pontosan fogalmazzunk: elég volt egy távirányító is, azt azonban fölösleges volt egyik vagy másik készülékre irányítani, így is kapcsolta mindig mind a kettőt.

Hársfalvi ezt saját műsora esetében cseppet sem bánta. Csak annyit bánt, hogy néha csatornaváltáskor az egyik készülék nem vette rendesen a jelet, így aztán az újabb csatornaváltásokkor az egyik tévé mindig egy csatornával hátrébb cammogott.

Hársfalvi ennek a mai estének is a két készülék szinkronizálásával adta meg a hangulatot.

– Gyere, cica, helyezd magad kényelembe – s tenyerét a lány csípőjéhez szorítva bekormányozta Monát a hálóba, belélegezve fiatal illatát.

Mona ekkor még úgy érezte: a hálósoba falára szerelt tévé tényleg csak a „kis tévészés” alibijét szolgálja, és határozott macskaléptekkel az ágyhoz indult.

– De csak ha te is jössz – nézett vissza az ágy széléről a férfit, majd a tőle telhető legcsábosabban kúszott fel a kézzel szőtt perzsa ágytakaróra, miközben érezte: ezt az anyagot nem az ő műkörmeinek találták ki.

Igen, ez a mozzanat írja le legjobban Mona műkincsekkel ápolt viszonyát. A lány huszonkét éves volt, és teljesen műveletlen. Ő azt mondaná: „Ezek a régi cuccok nekem nem smakkolnak, én az ilyen minimált csípem, vágod?” Itt persze nem arra a bükk-dekor Panni szekrénysorra gondol, amelyben otthon a ruháit tartja, és amelyen még látszanak a kilencvenháromban odaragasztott és kétezerhatban levakart Bambi-matrica körvonalai. De hát nem is otthon kell jól kinézni, hanem az ilyen faszik lakásában, na meg a plázákban, gyorséttermekben és fitnesztermekben, ahonnan az ilyen faszik felviszik magukhoz.

Mona persze nem azért jött fel ide, hogy egy jó partit fogjon magának, hogy Hársfalviban megtalálja életének – vagy legalábbis Hársfalvi hátralévő életének – értelmét, és Hársfalvit is ismerte már annyira, hogy tudja: ő csak egyszer, legfeljebb kétszer fekszik le ugyanazzal a nővel. Mona azért volt itt, amit négy évvel ezelőtt így sommázott magának: „Benn akarok lenni a médiába.”

És Mona azóta már sok mindenen túl van. Énekelt a *Megasztár* előválogatójában, aztán próbált hiphopot táncolni a *Csillag születik* előválogatójában, csak a Youtube-ról rosszul szedte le a koreográfiát, és „az a szemét Strokes beelőzött”. Aztán megint énekelt a *Megasztár* előválogatójában, aztán elvállalt egy erotikus filmet azzal, hogy csak Németországban forgalmazzák – a fene se gondolta volna, hogy a faterja német pornóoldalakat is nézeget! Ekkor kellett hatalmas pofonok közepette, nagy dérral-dúrral elköltöznie a szüleitől, s vitte a bükk-dekor Panni szekrénysort. Közben úgy érezte, kezd kifutni az időből.

„Már huszonegy vagyok, Britney ebben a korban már rég felejtős volt.”

Abba pedig bele se mert gondolni, hogy Lessie ebben a korban már rég döglött volt.

Mona semmi komolyat nem akart Hársfalvitól: volt pasija, akivel négy hónapja ismerkedett meg az edzőteremben, ahol recepciós-ként dolgozott. A pasi jól nézett ki: izmos volt, nagyon izmos, még talán jóképű is. Egy dolog volt zavaró: a karjai, azok a hosszú karjai, és azok az irgalmatlan nagy tenyerek, amikben a karok végződtek. Viszont úgy tűnt, van lóvéja, és Monának azt mondta, hogy a médiában dolgozik: ő Hársfalvi Győző titkára, az összes tévéfelvételen ott van, és csomó mindent ő intéz a *Szérumban* a vendégekkel kapcsolatban – nélküle nem is lenne műsor. Mert ha csajozásról van szó, Petya ilyen finoman fogalmazza meg, hogy tulajdonképpen ő a beszaratóember.

Most már nem kérdés, Mona honnan ismeri Hársfalvit, és mit is akar tőle valójában. „Benn lenni a médiába.” Vagy így, vagy úgy. Vagy úgy, hogy vesz egy mély lélegzetet, és szerez egy, esetleg két kellemes élményt a

médiacézárnak, vagy úgy, hogy később kitálalja ezt az estét valamelyik újságnak. Petya persze mit sem sejt. Legalábbis erről az esteről. Mona viszketegsége az első perctől ismert előtte: amióta csak együtt vannak, a lány rágja a fülét, hogy vigye be a tévébe. Petya pedig néha – jóval ritkábban, mint ahogy azt Monának hazudja – óvatosan szóvá is teszi az ügyet Hársfalvinál. Az csak hümmög, Petya pedig ott marad két tűz között: a követelőző Mona és a lobbanékony Hársfalvi között.

És Mona újra úgy érezte: „Basszus, kifutok az időből. Drew Barrymore ennyi idősen már több elvonón volt, mint Britney.”

Így hát Mona elhatározta: a szó szoros és átvitt értelmében is maga veszi kézbe Hársfalvit.

Hársfalvi pedig... nos, őt már kitárgyaltuk mint gengsztert és mint médiást. Ejtsünk most néhány szót Hársfalviról, a latin szeretőről. A latin itt annyit jelent: holt nyelv. Egy hatalmas, egykor rettegett, de már régen széthullott birodalom nyelve. Ez Hársfalvi Győző szexuális teljesítménye.

Szó se róla, ahogy Hársfalvi Győző bankszámlája gyarapodott, úgy nőtt az önbizalma is. Vonzotta is a nőket, hiszen pénzes és befolyásos ember volt, és a nyolcvanas években még a bajusz is menőnek számított. Amilyen rettegett és kétes megítélésű volt a személye üzleti körökben, olyan legendás volt a férfiassága a nők között. Legenda, igen, ez a legjobb szó rá. Legenda, amit ő terjesztett, vagy esetleg fizetett néhány nőnek, hogy terjesszék. És még ma is igen szívesen dicsekszik a férfiasságával.

„Nem azért mondom, de nekem olyan keményen áll, hogy megbír egy műugrót.” Ilyeneket mondott társaságban. „Engem a masszázsszalomban még soha nem vágott orrba a lengőajtó, ha érted, mire gondolok.”

Lehet, hogy ez régen így volt, de hát a legendák éppen attól legendák, hogy akkor is szívesen emlékezünk rájuk, ha nem igazak.

Hársfalvi Győző görcsösen igyekszik bizonyítani legalább önmagának, hogy egykori – vagy talán sosem volt – potenciája még mindig a maximumon tombol.

– Tudod, mi vagyok? – mondta egyszer egy üzletfelének. – Egy szexkombájn. Aki az utamba kerül, azt lecsépelem.

– Négyméteres vágásszélességben? – kérdezett vissza a mezőgazdaságban jártas partner. Hársfalvi nem ezt akarta kihozni a hasonlatból, hanem hogy kíméletlenül tarol.

– És mekkora szemveszteséggel dolgozol?

Hársfalvi már bánta, hogy szóba hozta.

Egy cséplőgép, egy villástargonca, egy brutális szexúthenger. De ez utóbbit már nem merete mondani senkinek, nehogy visszakérdezzenek, hogy ő is olyan lassú, piszmozós-e, és hogy ő is úgy kilapítja-e a nőket.

Pedig az igazság inkább ez: Hársfalvi egy szex-kispolszki. Köhög-prüszköl, nem indul vagy lefullad, aki pedig alámászik, hogy megpiszkálja, az utána elkér negyvenezret.

De Hársfalvi ezt nem volt hajlandó tudomásul venni. Próbálkozott. Újra és újra. Minden reggel úgy ébredt fel, hogy érezte magában a férfiállatot. A saját indáján lengő Tarzant. Aztán felszedett valami nőt – nevezzük Jane-nek –, aki rendszerint tíz-huszonöt perc alatt elveszítette a türelmét (attól függően, hogy érdekből, pénzért vagy szánalomból feküdt-e le vele), Hársfalvi pedig végül, hogy a tarzanos hasonlatoknál maradjunk, mindig olyan lógó végtagokkal, totyogva bújt vissza a pizsamájába, mint Csita.

Ma este úgy érezte: Monával sikerülni fog. Minden adott. A csaj fiatal és jól néz ki. Mindent megtenne azért, hogy bekerülhessen a tévébe, és ez a minden már előre beindította Hársfalvi fantáziáját. Ráadásul a titkárának, a legfőbb bizalmasának a nője, és a tiltott gyümölcs íze még zamatosabb. A tudat, hogy a lánnyal együtt a saját legjobb emberét is legyalulja, perverz bizsergéssel töltötte el. Ráadásul az, hogy előtte magát fogja nézni a tévében, ahol fiatalabb, okosabb, pengébb, és az, ahogyan Vajnayékat bedarálja, önbizalmat ad majd neki és felpörgeti. Ebben a mámorban szedi majd ízekre ezt a kis kurvát.

Gondolta ő.

És Mona végigmászott az ágyon, remélve, hogy a műkörme nem akad bele az ágytakaróba, Hársfalvi pedig sietett utána. Leült az ágy szélére, végigsimította a lány combját, és megkérdezte:

– Iszol valamit?

– Nekem a mámorhoz nem kell ital. – Mona ezt már előre kitalálta, csak hogy minél hamarabb túl legyen az egészen. Nem gondolta, hogy még eztán jön a „kis tévzés”. Hársfalvi az éjjeliszekrényről elvette a távirányítót, és egyetlen gombnyomással bekapcsolta mindkét tévét. Monára nézett elismerést várva.

– Megkeressük – mondta Hársfalvi, és csatornát váltott. Mindkét tévén változott a kép. Aztán újra csatornát váltott. És újra. De most csak a falon lévő tévé ugrott tovább. Hársfalvi ismét csatornát váltott. Most mindkét tévé váltott, de a falon lévő egy csatornával előbb galoppozott. Újabb csatornaváltás. A fal képernyője megint eggyel előbb járt.

– Tököm – hörrent Hársfalvi, aztán felkelt az ágyról, és lehajolt. Egy partvist vett elő az ágy alól.

– Bocsi – mondta Monának, és szuszogva-egyensúlyozva fellépett az ágyra, kis híján Mona medencéjébe taposva. A partvis nyelével megkereste a csatornaváltó gombot a mennyezeti tévén, és újra szinkronba hozta a két készüléket.

Így fűszerezte be Hársfalvi az aznap esti erotikát, amit aztán beforgatott még másfél órányi tévzés panírjába.

Most pedig ott tartunk, hogy vége a műsornak, amit Hársfalvi az ágy szélén, előredőlvé izgult és élvezett végig – még a szája is együtt mozgott a tévében feszítő Hársfalviéval –, Mona pedig mögötte hevert az ágyon, sorra nyomta el az ásításait, és még a plafont sem tudta bámulni, mert ott is Hársfalvi ment a tévében.

– Ennyi volt – fordult hátra a *Szérum* végén Hársfalvi. – Odatettem, mi?

– Ja – mondta Mona, és szemét a plafon képernyőjére erőltette. Hársfalvi úgy gondolta: nemcsak őt csigázza fel a tévéműsor, de a lány szája is tátva marad. Tátva is maradt, egy jókora ásításra.

– Biztos, hogy nem iszol semmit? – kérdezte újra Hársfalvi. Mona nem akarta megismételni, hogy a mámorhoz nem kell ital, mert közben rájött, hogy elég vacak szöveg, és arra is rájött, hogy jelen helyzetben nagyon is komoly italmennyiség kellene.

– Mi lenne, ha ital helyett inkább mást szopogatnék? – kérdezte, és elővette az ajkon kéjesen végigfutó nyelv, a partner szemébe mélyedő állatias tekintet című pornós nézését.

– Ez az, bébi! – mondta Hársfalvi, és kicsatolta a nadrágszíját, mert Mona belőle is kihozta a pornózt. Hiába, ha nincsenek kölcsönös érzelmek, maradnak a klisék.

A lány négykézláb odamászott hozzá, és folytatta a vetkőztetést... a kényes részleteket ugorjuk át... odáig, hogy Hársfalvi szoláriumozott, szőrpamacsos testével és pipaszár lábával úgy állt a hálósobában, mint barkaág a vázában, Mona pedig előtte térdelt, szorgosan dolgozott, és már belefáradt, hogy erotikusan föl-fölnézzen Hársfalvira, inkább az arcába rázta a haját, és lehajtott fejjel arra gondolt, hogy „Ez nemcsak gusztustalan, de reménytelen is. A Mikulásnak az ajándékért énekelni kell, nem leápolni.”

És hiába a hosszú percek odaadó küzdelme, Hársfalvi Győzöt makacsul és kérlelhetetlenül cserbenhagyta a keménység.

– Csináld. Ez az – dirigált Hársfalvi, és lehunyta a szemét. Egyrészt ő sem akart Mona szemébe nézni, másrészt koncentrált. Ugyanúgy koncentrált, mint a vizelésre, amikor valaki a férfivécében megzavarja azzal, hogy közvetlenül a szomszéd piszoárhoz áll. Csakhogy hiába koncentrált: az erekciót sem produkálni, sem színlelni nem tudta.

Bezzeg Mona! Először csak sóhajtozott, aztán sikongatott, pedig az ő testéhez még hozzá sem nyúlt senki.

„Ez falból előbb fog elmenni, mint én”, gondolta Hársfalvi, és hirtelen megundorodott: mit bohóckodnak itt?

Hátralépett. A lány csodálkozva nyitotta ki a szemét.

– Gyere, próbáljunk ki valami mást – mondta Hársfalvi, és magával húzta a lányt az ágyra.

– Mit? – kérdezte Mona.

– Ölelj meg – kérte Hársfalvi.

Mona engedelmeskedett.

– És most simogass.

Mona keze elindult lefelé.

– Ne ott. A hajamat. Az arcomat.

Mona óvatosan belement a játékba. Micsoda perverz állat ez már? Úgy kell csinálni, mintha járnának? Vagy mintha az anyja lenne?

Hársfalvinak jólesett a simogatás. Bár odalent továbbra sem mozdult meg semmi, mégis elengedte magát. Behunyta a szemét, és most ő kezdett sóhajtozni. És ekkor Mona undorodott meg hirtelen: mit bohóckodnak itt?

– Van már valami? – kérdezte a lány türelmetlenül.

– Semmi. – Hársfalvi hangja száraz volt és reményvesztett.

És Hársfalvi már nem gondolt Monára. Arra gondolt: legközelebb rögtön így kezdi. De nem ezzel a nővel. Ez egy haszontalan ribanc.

Mona pedig erre gondolt: ez egy impotens lúzer. És ő ezt el fogja mondani valakinek. Mert ez a fickó őt már biztos nem viszi be a médiába, de hátha elmondhatja olyannak, aki beviszi.

És mindketten arra ocsúdtak, hogy már nem érnek egymáshoz, csak nézik a másikat, és fáznak.

És ekkor egy hatalmas dörrenést hallottak a bejárati ajtó felől. Aztán még egyet. Ez már reccsenéssel is járt. Valakik betörték az ajtót. És utána valakik bakancsban, körülbelül tízen, összetrappolták a lakást, és már a lépcsőn dübörögtek. És hirtelen kicsapódott a hálószoobaajtó, és négy kommandós rontott be golyóálló mellényben, sisakban, maszkban, egy szempillantás alatt körbeállták az ágyat, miközben géppisztolyt szegeztek Hársfalvira.

– Rendőrség! – jött az egyik maszk alól. – Ne mozduljon!

Mit nem adott volna Hársfalvi, ha csak annyit mozoghat, hogy az alsónadrágját felveszi!

Körülbelül fél perc telt el ebben a kínos mozdulatlanságban, aztán az ajtón besétált a rendőrfőkapitány.

– Fiúk, erre semmi szükség!

Azok leengedték a fegyvereket.

– Hársfalvi úr, kérem, öltözzön fel. A hölgy is. Ha nem bánják, mi addig egy kis házkutatást tartunk. Lakossági bejelentést kaptunk egy pianínóról, ami tele van kokainnal.

Hársfalvi bólintott.

Még javában tartott a házkutatás, egy német juhász lihegve szimatolt a nappaliban, amikor Mona a sebtében magára kapott ruhában kiviharzott a Hársfalvi-villából.

– Ugye a jelentésben... én nem fogok szerepelni? – csak ennyit kérdezett a főkapitánytól, aki biztosította a diszkréciójáról.

– Nem találtunk kábítószer, uram! – jelentették a kommandósok a főkapitánynak közel egy óra elteltével.

– Ebben az esetben elnézést kell kérnem a zavarásért – mondta a főkapitány, és a nappali kanapéján köntösben kucorgó Hársfalvinak nyújtotta a kezét. – Biztosan valami félreértés. Vaklárma.

– Bizonyára – dünnyögte Hársfalvi, akinek hosszú ideje ez volt a legrosszabb estéje, és a folytatást még nem is sejtette.

A kommandósok kimasíroztak a házból. Hársfalvi rájuk csukta volna az ajtót, ha nem szakadt volna ki a zár a tokból. Lemondóan nézte a hatalmas

tölgyfa ajtószárny tehetetlen verdesését, végül egy széket rángatott oda, azzal támasztotta be.

Aztán telefonált. Rövid csörgés után kövér, mohó, reszelős hang szólt a kagylóba.

– Hentes.

– Hársfalvi. Itt voltak.

– Megúszta?

– Meg. Kösz, hogy elvitted.

– Cserébe tudod, mit kérek?

– Tudom. Az állatvédőket. Ezen a héten Vajnay miatt kimaradtak az adásból, de a jövő hetiben benne lesznek.

– Tuti?

– Tuti.

– Az életedre?

– Arra.

– Jó. Mert azzal játszol, kisgyerek.

Ennyi volt a beszélgetés.

Pósfalvi Csaba – vagy ahogy az alvilág ismeri, a Hentes – egy húsipari tröszt feje. Egyszerű hentesként kezdte, de jó családba nősült, pénze lett, a pénzből vállalkozott, a vállalkozás megerősítéséhez pedig nem mindig használt tiszta eszközöket. Végül már többet hozott neki az alvilág, mint a húsipar. Hársfalvival nem voltak barátok: csupán a titkok és az érdekek kötötték őket össze. A Hentes volt az, aki a rendőrfőkapitány figyelmeztetése után kipucolta Hársfalvi lakásából a drogot. A drogot, ami egyébként az övé volt, és amit Hársfalvi az ő kedvéért raktározott néhány hétig, mert a Hentes lába alatt forró lett a talaj. Hogy a Hentes szívességgént értékeli, hogy kegyeskedett a saját áruját elszállítani, ez őt jellemzi. Hogy ezért egy másik szívességet kér Hársfalvitól, amiért még életveszélyesen meg is fenyegeti – ez szintén őt jellemzi.

A szívesség, amit a Hentes kért Hársfalvitól, a következő: a Hentes húsipari birodalmát évek óta nem fenyegeti semmilyen konkurencia. Van, akivel sikerült megegyezni az árakban és a piacban, és van, akivel drasztikusabb eszközökkel bánt el a Hentes. Ám van Kiskunlacházán egy libafarm, amelynek vezetői a bioállattartás prófétáinak vallják magukat, az elveik és a módszereik pedig olyan patyolattiszták, ami jócskán átlépi a Hentes ingerküszöbét. Az ilyen esetekre hozta létre a Hentes és néhány más húsipari cég két éve a Szabad Szárnyakon Alapítványt, amelyet a Hentes közvetve pénzel, és amely fanatikus állatvédőket nevel, hogy az ilyen húsüzemeket és farmokat a sajtó nyilvánossága előtt cincálják szét. A Hentes már kitalálta a sztorit: az állatvédők panaszt tesznek a libafarm ellen, mert a tolltépés állatkínzás. Erre a libafarm képviselői valószínűleg mindenféle tudományos bizonyítékot hoznak arra, hogy a tolltépés, ha szakszerűen csinálják, tökéletesen fájdalommentes. És ez igaz is. De a lényeg a botrány. És Hársfalvi mősora alkalmas arra, hogy kirobbantsa az országos

botrányt. Az effajta hisztéria gyorsan terjed, ha a sajtó eladható sztorit szimatol mögötte. A libafarm végül teljesen ellehetetlenül, csak kitartóan kell ütni a vasat. Márpedig a Hentes úgy érezte: Hársfalvi nem üti elég kitartóan. Egy lefutott ügy, a Hálózat miatt kimarad az adásból az ő nagy sztorija. De Hársfalvi okos fiú, tudja, hogy a következő adásban meg kell szólaltatni az állatvédőket, és pedig úgy, ahogy azt a Hentes szeretné. Mert a Hentes nem viccel, Hársfalvi pedig senkinek nem fog hiányozni.

Csodálatos nap ez a mai. Hársfalvi csütörtököt mondott az ágyban, rátörte az ajtót a rendőrség, aztán finoman megfenyegeti egy maffiózó. Mi jöhet még?

Győző meg sem próbált rendet rakni a rendőrök után. Majd a takarítónő megcsinálja holnapután reggel. Meggyőződött róla, hogy a szék támlája szorosan peckeli a kilincset, majd feltámolygott a fürdőszobába, és igyekezett magáról mindent lemosni, Mona nyálától a német juhász szagán át a Hentes csendes terrorjáig. Amikor a pórusai közül mindez kiázott, megtörülközött, pizsamát húzott és lefeküdt. Épp ideje volt már: éjfél elmúlt, holnap pedig húzós napja lesz.

Persze az elalvás egy ilyen embernél nem könnyű. Hársfalvinak altatót kell szednie. Rendszerint így is hánykolódik még legalább egy órát, aztán kétóránként felriad, vagy arra, hogy rosszat álmodott, vagy arra, hogy úgy érzi: valaki várja a ház előtt. Minden ilyen riadás heves és hangos. Ilyenkor felpattan, kinéz a függöny résén, rápillant a telefonjára, aztán visszaalszik. A jó ég tudja, mikor aludt utoljára mélyen, pihentetően és gondtalanul. És tudta, hogy ma este aztán pláne nem fog.

A franciaágy szélén kucorgott magzatpózban, a takarót a füléig húzta, pedig nyár volt. Nyitott szemmel feküdt. Hallgatta a ház neszeit. Aztán hallotta, hogy nyílik a kocsibejáró kapuja, majd a garázskapu. Egy kis sportautó beáll a garázsba, aztán két túsarok csattog végig a házon. Megjött Hársfalvi Róza.

Mert Hársfalvi Győző házas volt. Hoppá-hoppá.

Tíz éve vált el az első feleségétől, nem sokkal utána vette el Rózát. Pedig elsőre sem az asszonnyal volt a baj, hanem azzal, hogy Hársfalvi Győző alkalmatlan bármiféle őszinte és meghitt viszonyra. Az első feleségnek erre még igénye volt. A másodiknak már szerencsére nincs.

Rózával sosem szerették egymást igazán. Róza ambícióihoz passzolt Hársfalvi háttére, Hársfalvinak pedig imponált Róza executive stílusa. Tudjuk, mostanában így hívják a kosztümös, karót nyelt, lárvaarcú nőket.

Rózának ez a vonása volt megcsalásainak legfőbb kiváltója és akadályja is. Ugyanis Róza rombolta le Hársfalvi szexuális önbizalmát és férfiúi önbecsülését. Ő az, aki az utóbbi években szekálja, pocskondiázza, vagy ha jó napja van, csak simán irritálja a férfit. A feleség, akinek soha semmi nem jó. Sosem elég gazdag a ház, sosem elég szépek a ruhái, sosem elég új a kocsija, és még a vécédeszka sincs lehajtva. A férj pedig hiába próbál a részletekben a kedvére tenni, ha egyszer az egész nem jó. Ha egyszer az asszony lenézi és undorodik tőle.

Ilyenkor a férjnek két lehetősége van: vagy erőt vesz magán, és elzavarja az asszonyt, vagy belekezd egy ördögi körbe: megpróbál az asszony kedvére tenni, amitől még szájalmasabb, tutyimutyibb pondrónak fog tűnni, amiért az asszony még jobban fogja gyötörni.

Hársfalvi Győző, ez a kétes hírű médiacézár pedig nem zavarta el időben az asszonyt. És most már eljutottak odáig, hogy csak az éjszakákat töltik együtt – na persze szigorúan alvással.

Csak az éjszakák – csak hét-nyolc óra, viszont ilyenkor a legvédtelenebbek: a pizsama alatt meztelenek, a sötétség lehámoz róluk minden nappali mázat és álarcot, mély álomban pedig a szuszogásuk a legtisztább gyerekkorukat idézi. Ennél még egy ebéd is elviselhetőbb lenne együtt.

Hársfalvi nem fordult a felesége felé, amikor az belépett a hálószobába. Alvást színlelt. Róza pedig nem köszönt neki, hiszen a férfi alszik. Pedig Róza tudta, hogy ébren van. Győző pedig tudta, hogy Róza tudja. Róza pedig tudta, hogy Hársfalvi tudja, hogy ő tudja. Győző pedig... Erről szólt az egész házasságuk. És ezt tudták.

Annál kínosabb ez a rég bevett játszma.

Róza felkapcsolta a villanyt. Hiszen tudta, hogy a férje nem alszik. Ugyanaz a kutyaszagtól terhes kupleráj fogadta, mint általánosan az egész házban.

– Mi ez a rumli mindenhol? – Ezt kérdezte Róza. Nem azt, hogy alszol-e. Mert ha Hársfalvi alvást színlel, az az ő dolga, de ha rumli van, akkor adjon számot.

– Itt volt a rendőrség – dörmögte Hársfalvi a takaró alól. – Házkutatást tartottak.

– Már megint? – Róza közben a fürdőbe ment, hogy hatástalanítsa tűnő szépségének taposóaknáit: rettenetes ékszereit és a sminkjét, ami Marilyn Mansonnak is becsületére válna.

– És megint nem hajtottad le a vécédeszkat.

A Hársfalvi-villában ez a két kérdés volt állandó vita tárgya: miért volt már megint házkutatás, és miért nincs lehajtva a vécédeszka.

– Nem én voltam – mondta Hársfalvi. – Biztos oda is benéztek a rendőrök.

– Na persze. És mi ez a kutyaszag?

– Kábítószeret kerestek.

– Hányszor kértem, hogy ebbe a házba ne hozzál ilyesmit! Nem tűröm! – mondta Hársfalviné visszatérve a fürdőből.

– Ez az én házam. – Hársfalvi nem szokott ilyet mondani, de már aludt volna. Fáradt volt, ingerült volt, hosszú, pocsék napja volt.

– És ez a bugyi is a tiéd? – Róza egy félreérthetetlen ruhadarabot piszkálgatott az ágy szélén.

Erre már Hársfalvi is odafordult.

– Mutasd csak... nem. Nem az enyém. – Majd fapofával visszakuckózott. De a fapofa csak a feleségének szólt: valójában vicсорogni akart, a szemét összeszorítani, a fogát szívni és a homlokát verni ököllel.

A takarón keresztül érezte, ahogy Róza szótlanul rádobja a bugyit. És még így, takarón keresztül is eljutott az orráig Mona illata. És forgott a gyomra. De nem akarta lesöpörni.

Hársfalviné szótlanul feküdt mellé. Betakarózott, és eloltotta a lámpát. És csend volt, és sötét.

Milyen szívtelen dög az ilyen nő? A vécédeszka miatt perel, egy idegen bugyit meg csak úgy odébb hajít? És aztán miért fekszik mégis mellé? Miért fojtogatja ezzel a csöndes közelséggel? Miért nem üvölti le a fejét, fenyegeti válással? Miért nem veszekednek egy jót? Hiszen Hársfalvi a hitvesi ágyukban csalta meg! Legalábbis próbálta megcsalni, mert egyrészt kudarcot vallott, másrészt ebben a kapcsolatban sosem volt semmi, amit meg lehetne csalni és el lehetne árulni. De akkor is! Mi lesz már?

Hársfalvi nem bírta tovább a csendet.

– Ne haragudj.

És újra csend. Az asszony nem válaszolt. Hársfalvi pedig még jobban összeszorította a szemét, még jobban szívta a fogát, és most már tényleg ököllel verte a homlokát. Balfék! Igazi balfék! Hülye, papucs balfék!

Az asszony szuszogása lelassult. Kétszer összerándult. Elaludt. Csak úgy. Egy ilyen jelenet után. Hársfalvi pedig még két órán át hánykolódott álmatlanul. Volt valami nehéz és nyugtalanító a levegőben, valami keserű, fojtó.

Ha Hársfalvinak picit jobb orra lett volna, rájön, hogy ez az asszony bőréből árad, és egy másik férfi szaga.

Hétfő

– Jó reggelt kívánunk hat óra öt perckor, köszönti önöket a két műsorvezető:
Epres Beni...

– ...és Dávid Kinga.

– Július ötödike, hétfő van...

– ...Az Emesék és a Sarolták ünneplik születésnapjukat.

– ...Bravó, Beni, ez szép mondat volt.

– Köszí, Kinga. Ma reggel a Frappéban szó lesz a strand előtti diétáról, Gárdos Bernát szemelié elmondja nekünk, milyen borokat ihatunk a nyári grillpartikon...

– ...Én pedig hozom önöknek az évtized sztoriját: egy újabb pedofil pap botrányát. Most hírek, aztán játék.

Hársfalvi Győző felriadt. Nehéz, fekete, álmatlan csendből ébredt. A telefonjára nézett. Hat óra múlt néhány perccel. Valamivel három előtt aludhatott el. Aztán négykor felriadt. Igyekszik óvatosan és halkán felriadni, de ezek a riadások mindig görcsel és pánikkal járnak. Az asszonyt is néha felébreszti vele. Múltkor véletlenül könyökkel járomcsonton vágta. Hársfalviné szeme kipattant, és ennyit mondott:

– Győző, a kurva anyádat!

Majd a másik oldalára fordult, és aludt tovább.

Hársfalvi felkelt az ágyból. Nem nézett a feleségére. Lement a nappaliba. Bekapcsolta a tévét. A saját csatornáját.

Reggel hat óta ment a *Frappé*, Kinga és Beni idétlen reggeli bulvárműsora. Frappé. Milyen eredeti név egy reggeli műsornak! Sokan, sokat agyalhattak rajta: Gyerekek, mi történik az emberrel reggel?

– Reggeli?

– Nem jó, az már van.

– Mi az, ami felébreszt?

– Tea?

– Nem, attól csak bevizelsz.

– Kávét. Az felpörget.

– Attól meg bekakilsz.

– Meg az szarul hangzik.

– Mokka.

– Az is van már.

– Kapucsínó.

– Olyan is volt már! Milyen kávéfajták vannak még?

– Latte.

– Az béna: heló, fiúúúkák, ez a latttte...

– Akkor legyen macchiato.

- Azt meg nem ismerik a parasztok.
- Frappé.
- Az jó. Az olyan frappáns. Nyárias.
- És télen?
- Miért, és nyáron a Mokka?
- Az is igaz. Legyen Frappé.

Aztán itt van Dávid Kinga, ez a törtető médiacafka. Az embernek kedve lenne felpofozni. Hársfalvinak is kedve volt pár éve. De aztán még jobban meg akarta alázni. Befektette az ágyába. Az eredmény persze ugyanaz lett, mint Monával: Győző-Kinga null-egy, kettes. Pedig Hársfalvi szerette volna kihozni a meccset legalább egy ikszre.

A lány azóta senkinek nem beszélt erről, mert bárki is feküdt volna le Hársfalvival, Kinga boldogan cincálta volna szét élő adásban, ám saját esetét kifejezetten szégyellte. Annál pikirtebb volt viszont Győzővel, valahányszor találkoztak. Kinga ráadásul eszes lány: okult a Hársfalvi-afférból, és megtanulta célzottabban használni az eszközeit – így csücsülhet most a reggeli műsorban.

Na meg úgy, hogy senki és semmi nem szent neki. A saját anyját benyomná egy valóságshow-ba, csak hogy kiszavazhassa, és kommentálhassa, hogyan csúszik le. Csak azért nem nyomja be, mert kövér, és az ciki. Az ő anyja ne legyen kövér egy ország előtt.

Kinga szakmai becsvágya feneketlen, és nemcsak hogy nem tiszteli Hársfalvit, de örökösen rivalizál is vele. Megállás nélkül fúrja az öreget, hiszen ő még fiatal, épp csak harminc, Hársfalvinak pedig már lassan anyyi lesz.

A másik műsorvezető, Epres Beni csak annyi szót érdemel, hogy szót sem érdemel. Tavaly volt egy száma, a Nagy LOL. Egymillióan nézték meg a Youtube-on. Párszor behívták ilyen-olyan műsorokba. Kiderült, hogy gátlástalan és idióta. Az emberek pedig valamilyen perverz indíttatásból megnézik. És a csatorna úgy gondolta: megér egy próbát. Az emberek még mindig nézik, pedig csak annyit tud, hogy az Emesék és a Sarolták ma ünnepük a születésnapjukat, és ezt is csak papírból. Kinga ki nem állhatja, de kifelé jól mutat ez a köztük feszülő ellentét: az izgága és a gyógyos; a törtető és a sodródó; a felkészült és az ostoba.

Amikor Hársfalvi karikás, vérekes szemét – amellyel úgy nézett ki, mint Alain Delon homokvihar után – a képernyőre erőltette, éppen Gárdos Bernáttal beszélgettek a színes stúdió jelképes konyhasarkában.

- Erősen muskotályos jelleget mutat ez az Irsai Olivér – mondta a szomelié.
- Irsai Olivér? – próbált hozzászólni Beni. – Nekem ő az egyik kedvenc borászom.

Hársfalvi nézte a tévét, de nem látta. Saját életén töprengett. Nem elég a boldogtalan házassága, de úgy tűnik, a férfiassága is végképp cserbenhagyta. A rendőrök állandóan piszkálják. Az alvilági kapcsolatai fenyegetik. Ki tudja,

meddig lesz még tévéműsora? Mikor tőrja ki ez a lotyó? Ráadásul a vasárnapi műsört nem csütörtökön veszik fel, hanem kedden, azaz holnap. Erőt kellene vennie magán. De nincs ereje. Kész. Elfogyott.

Hársfalvi Győző úgy érezte magát, mint Alain Delon bajszos refluxa.

Vagy egy órát ülhetett így. Arra eszmélt, hogy Róza teljes pompájában átsuhan a nappalin, miközben olyan makacsul kergeti valami drága francia illatfelhő, mint Micimackót a méhraj.

– Elvettem pénzt a fiókból.

Hársfalvi tudta: ez legalább százezer forint.

– Hova méysz? – kérdezte az asszonyt.

– A kurváidat kérdezesd, ne engem!

Róza a garázs felé távozott. A tévében Kinga és Beni ült egy nagy, zöld kanapén.

– És azt hallottad, Beni, hogy tegnap házkutatást tartottak Hársfalvi Győzőnél?

– Ne már! Honnan tudod?

– Benne volt a rendőrségi hírekben.

Pedig nem volt benne. Az ilyesmit a rendőrség nem teszi közzé. Az ilyesmit csak az ilyen behízelt, puhatestű médiaribancok tudják kiszedni egy belső emberből. De csak ennyit. Aztán a többit hozzáköltik.

– És mit kerestek? A tehetségét? – kérdezte Beni, ez a huszonéves takony, akit Hársfalvi gondolatban már többször bebetonozott különböző épülő irodaházak alapjaiba.

– Annál rosszabbat.

– Van annál is rosszabb? – vihogott Beni.

– Van. Kábítószer.

– És találtak?

– Ezt csak az tudná megmondani, aki fogyasztott belőle. Mi pedig a kábítószer-fogyasztás veszélyeiről beszélgetünk a reklám után Pál György addiktológussal.

Hársfalvinak nem kellett sem Frappé, sem Macchiato, sem Macikávé ahhoz, hogy egy szempillantás alatt magához térjen.

– Mi az, hogy aki fogyasztott belőle? Mi ez a sugalmazás? He? Mi ez a gyanúsítgatás?

Hársfalvi idegesen járkált fel és alá a nappaliban. Csapkodott, a földhöz vágta a távirányítót, a köntösét tépkedte. Úgy érezte, szétrobban a feje. Hogy veszi magának a bátorságot ez a kis... és milyen eljárás ez? Vádaskodni? Legalább szembesítse őt a kitalációival, legalább legyen ő is ott, hogy meg tudja magát védeni! Ő is így csinálja a saját műsorában. Jó. Persze. Vannak ott is sztorik, amiket Hársfalvi talál ki, de az ő vendégei legalább lehetőséget kapnak, hogy megvédjék magukat. De micsoda szánalmas sortűzbizottság az, amelyik a

képernyőn keresztül céloz rá? És miért nem merte kimondani, hogy igen vagy nem, mi ez az indirekt célozgatás? Miért akarja ez a lány az ő vesztét?

Hársfalvi Győző úgy érezte magát, mint Alain Delon bajszos bütyke, amire rátapostak.

Percekig dúlt-fült, fogalma sem volt, miről beszélgetett Kinga az addiktológussal, azt se hallotta meg, amikor Beni megkérdezte:

– Mi lesz, ha füre LSD-zünk? Röhögünk a hallucináción?

Mire Hársfalvi végre lehiggadt, Kinga már a következő témánál tartott.

– Újabb pedofilbotrány Budapesten. A hétfvégén derült fény egy esetre: a budapesti Kálmán atya kiskorú lányokat molesztált, némelyikkel éjszakai szórakozóhelyeken is látták. Világszerte egyre több vád éri a katolikus egyházat a kiskorúak molesztálása miatt. Hazánkban is jó néhány folt esett már a mundér vagy stílusosabban a reverenda becsületén. Sajnos az érintett papot nem sikerült utolérnünk, de a vonalban van Csolnoky Árpád megyés püspök úr. Jó reggelt kívánok.

– Jó reggelt, üdvözlöm a nézőket.

– Tudott-e az egyház Kálmán atya mocskosságairól, és mit tesznek ilyen esetben?

A püspök mély lélegzetet vett – és benn tartotta. Talán imádkozott, hogy ilyen nehéz pillanatokban a Szentlélek ne hogy olyasmit adjon a nyelvére, amivel árthat az egyháznak.

– Nos? – türelmetlenkedett Kinga. – A hallgatás beleegyezés.

– Szó sincs róla, hogy hallgatnánk. Nem volt róla tudomásunk, mi is most értesültünk róla, és ki fogjuk vizsgálni az ügyet.

– Tehát megvédik a papot.

– Szó sincs róla. Természetesen a tetteiért a társadalom előtt is felelnie kell, és mi is megtesszük a szükséges lépéseket, elsősorban a nyilvánosság felé, másodsorban az érintettek családjai felé.

– Nem hiszem, hogy ők szeretnének még reverendát látni – provokált Kinga.

– Nem a reverenda teszi a papot – sóhajtotta a püspök.

– Tudjuk. És nem a méret a lényeg – vágta rá szemrebbenés nélkül Kinga.

– Ezt mi a papjainknál nem ellenőrizzük – dobta fel a labdát a püspök.

– Ezt rábízzák a hívekre – csapta le Kinga.

– Nézze, asszonyom, nem köthetünk csomót minden papunk... érti, mire gondolok.

– Ön szerint mi lenne az adekvát büntetés? – kérdezte Kinga.

– Nem tudom, ki fogjuk vizsgálni, és...

– ...Ha, mondjuk, a maga kislányáról lenne szó?

– Nem tudom, nekem nincsen...

– A gumi óvszert ugyanakkor ellenzik!? – szorította a hurkot Kinga.

– Ne mossuk össze a kettőt.

– Miért, önök hogyan védekeznek a pedofília ellen?

A püspök most már teljesen elvesztette a fonalat. Újra benn tartotta a levegőt.

– Válaszokat reméltem öntől, püspök úr, de nem vagyok meglepve, hogy a katolikus egyház megint csak el fogja maszatolni egy papjának a szörnyűségeit, miközben életek siklanak ki és családok mennek tönkre. Csolnoky Árpáddal beszélgettem.

A szerkesztők bontották a vonalat.

– Most pedig a nyolcórás hírek, utána időjárás.

„Gátlástalan szuka!”, gondolta Hársfalvi. „Élő adásban így lealázni valakit!” Félt beismerni, de irigykedett. Mi több, tartott is egy kicsit Kingától. Ennek a lánynak nincsenek mögöttes érdekei, üzleti összefonódásai, ijesztő emberei. Semmi mást nem akar, csak saját, kifacsart ízlésével és torz értékrendjével a közvélemény prófétájának kikiáltani magát, aki a lakosság hiteles tájékoztatásának szent küldetésébe takarózva csinálja azt, amire mindig is áhítozott: kicsinálni mindenkit, csak hogy még feljebb és feljebb jusson.

Hársfalvi nagyon dühös volt Kingára. Dühös volt, és tehetetlen. Most hiába hívná telefonon: adás van. Kilencig. Viszont neki úgymint be kell mennie a programigazgatóhoz. Összerendezi magát, és adás után elkapja a ribancot.

És ekkor kopogtak az ajtón. Hársfalvi nem hitt a fülének. Ha Petya az, akkor miért nem vár a kocsiban, ha meg más, akkor hogy jött be a kapun?

Újra kopogtak. Hársfalvi azt fontolgatta, elővegye-e a pisztolyát onnan, ahol még a rendőrség sem kereste, ám egy pillanattal később arra gondolt: ha olyasvalaki kopogna, aki ellen pisztoly kell, az nem kopogna.

És újra kopogtak. Majd egy hang.

– Hársfalvi úr!

Hársfalvi feltápászkodott a kanapéról, megigazította a köntösét, és a bejárati ajtóhoz sietett. Kiakasztotta a kilincs alól a tegnapi este odatolt széket, és ajtót nyitott. A küszöbön Topor János állt. Hársfalvi meglepődött, de túlságosan letaglózta Kinga ahhoz, hogy indulatba jöjjön.

– Te meg mi az öreganyád retkes valagát keresel itt? – kérdezte Hársfalvi.

– ...Jöttem.

– Jöttél.

– Igen.

Topor tehetetlenül álldogált az ajtóban, nemkülönben Hársfalvi.

– Több hétig üldöztelek. Kórházba küldted az egyik legjobb emberemet. Most meg jöttél.

– Igen...

– Ide figyelj, baromarcú! Hozzám nem szoktak csak úgy jönni. Előlem menekülni szoktak. Én szoktam menni. Vagy a Mongúz. Vagy Petya. Majd ők idehoznak. Beszaratva, megdolgozva. Olyan nincs, hogy te csak úgy jössz.

– Látom, ideges...

– Hogy a francba ne lennék ideges? – fakadt ki Hársfalvi. – Háromszázezer egy ilyen ajtó, és szét van törve! Heti egymillióba kerül a feleségem, és magasról tesz rám! A tévében most szedtek szét a miatt az átkozott kábítószer miatt! A rendőrség a nyakamra jár, a többi gengszter meg fenyeget! Hogy a halálba ne lennék ideges?... Hogy jöttél be?

– A kertkapu nyitva maradt – mutatott Topor a kocsibejáró elektromos kapujára.

– Hogy az a gyengeelméjű perszóna miért nem tudja megvárni, hogy rendesen becsukódjon! – mondta Hársfalvi, és eltűnt a lakásban. Néhány másodperc múlva egy távirányítóval tért vissza, és becsukta a kaput.

Topor nem mert megszólalni addig, amíg a kapu motorjának duruzsolása el nem hallgatott. Némán nézték a csukódó szárnyakat. Aztán a két vas összecstant, a motor pedig leállt.

– A pénzt meg tetszett kapni? – kérdezte ekkor Topor.

– Meg tetszett. Az asszony már el is költötte.

– És akkor miért tetszett keresni?

– A rákért kell nekem ezt a saját lakásajtómban megbeszélni?

– Be is mehetnénk... – javasolta Topor bátortalanul.

– Nagy lószart megyünk be, kispofám! Az ilyeneket nem a nappalimban szoktam megbeszélni.

– Hanem?

– Hanem mélygarázsokban, miután Petya kétszer gyomorszájon ütött.

– Petya! Ez az! Ő volt nálam tegnap! – helyeselt Topor.

– És miért nem kötözött egy székhez? Vagy vitt át a pincémbe?

– Tőlem átmehetünk most is...

– Ez most már így el van rontva – toporzékolt Hársfalvi, mint egy hatéves, akinek nem a széléről kezdték el bontani a kakaós csigát.

– Ne haragudjon... – vont a vállát Topor.

– Te ne haragudj – válaszolta Hársfalvi azt, amit már évek óta nem mondott.

– Most... kicsit... összecstak felettem a hullámok.

– Akar beszélni róla? – kérdezte Topor őszinte érdeklődéssel.

– Na menj te a bánatba! – ocsúdott Hársfalvi, és rácsapta az ajtót Toporra.

Csak álldogált az ajtónál. Arra gondolt: igen, tulajdonképpen jólesne beszélni róla. Újra kopogtak. Halkan, bátortalanul.

– Mi van? – rántotta fel az ajtót Hársfalvi.

– Hogy a kaput ki... tetszene nyitni egy kicsit? – kérdezte Topor.

– Persze. Hogyne – mondta zavartan Hársfalvi, és a távirányítóval kinyitotta a kaput, annyira, hogy egy Topor-féle ember kiférjen a két szárny között. Topor a kapuhoz ment, átpréselte magát a résen, majd visszaintett, hogy minden rendben. Hársfalvi bezárta a kaput. Megvárták, hogy rendesen becsukódjon. Aztán Topor még odakiáltotta:

– Akkor... viszlát!

Hársfalvi zsémbesen biccentett, majd megigazította a köntösét, és körülnézett: egy ilyen éjszaka és ilyen reggel után még csak az kéne, hogy a szomszédok köntösben lássák, amint egy férfitől búcsúzkodik.

Becsukta az ajtót, és kitámasztotta a székkal. Nagyot sóhajtott. Igen, tulajdonképpen jólesne beszélni róla. Nagyon jólesne. Ha esetleg Topor visszajönne...

Újra kopogtak. Nem is kopogás volt ez: dörömbölés, és egy erős kéz még a kilincset is megrángatta. Barátságatlanul, erőszakosan. Aztán újabb dörömbölés. Még erősebb rángatás. Motyogás az ajtó előtt.

Hársfalvi nem mert ajtót nyitni. Bízott a kitámasztott székekben. A rángatás egyre durvult. Hársfalvi a nappali felé hátrált. A rángatás dübögéssé erősödött. Csend. Aztán puha, tornacipős léptek. Majd egy váll belökte az ajtót, ezúttal a zsanérokat is kiszakítva, eltörve a szék két lábát. Hársfalvi eltakarta az arcát.

Hatalmas test landolt a lakásban. Hársfalvi hátrált, közben az ajtó felé nézett: Petya volt az.

– Mi a... mi volt ez? – kérdezte Hársfalvi. – Nem tudsz kopogni?

– Bocs, főnök. Kopogtam.

– Miért nem kopogtál tovább? Miért kell rögtön durvulni?

– Megijedtem.

– Mi a ráktól?

– Láttam, hogy be van feszítve, nehogy valaki idebent...

– És akkor mit csináltál volna?

– Nem tudom. Odáig nem jutottam.

– Majd én megmondom. Levetted volna a fukszot, és betekerted volna az öklödet. Ennyit tudsz, te majomparádé. Na, kelj fel.

Petya feltápáskodott a földről. Hársfalvi odament hozzá, és teljes erejéből gyomorszájon vágta.

Ez persze olyan volt, mint amikor egy tacska megugat egy komondort. Lehet, hogy a komondor nem ijed meg, de legalább a tacsónak jólesik. Éppen ennyit ért Hársfalvi ütése is. Neki jólesett. Legalábbis a lelkének. Mert ha az ember nem szorítja rendesen ökölbe a kezét és nem tartja egyenesen az öklét, akkor a hüvelykujja visszahajolhat és a csuklója megfájdulhat. Na, pontosan ez történt Hársfalvi jobbával, ahogyan visszapattant Petya hasfaláról.

– Ájj, te barom! – nyögött fel Hársfalvi, és a combja közé kapta az öklét. – Eltörted a kezem! – Haragjában nem mert még egyet ütni, így, jobb híján, páros lábon pattogott a nappaliban. – Eredj, hozzá! jeget!

Húsz perc múlva Hársfalvi pezsgősínű X5-ös BMW-je már a tévészékház felé tartott. Petya vezetett, Hársfalvi pedig a hátsó ülésen, befáslizott kézzel pufogott, és nagyon melege volt. Nem tudta, kik kötötték el az autóját másfél hete, és azt sem, hogy voltak képesek elrontani a klímát egy ilyen nemes, német szerkezetben. Szótlánul nézett ki a sötétített ablakon, és pokolian szenvedett. Virágokkal díszített, mályvaszínű inget húzott, amire az okos divattervezők

háromszor annyi gombot álmodtak, mint amennyihez épeszű embernek türelme van. És ezek a gombok a befáslizott kéznek még nehezebben engedelmeskedtek.

– Ne húzzam le az ablakot? – nézett a tükörbe Petya.

– Meg ne próbáld – mondta Hársfalvi. – Belebámulnak a pofánkba. Hogy ott megy a Hársfalvi a bunkomobillal, ász’t még klímája sincs. Hát egy nagy szart.

– De megsülök! – panaszkodott Petya.

– Megérdemled. Idióta.

– Bocs az ajtó miatt... – mentegetőzött Petya.

– Ki nem szarja le az ajtót? – torkolta le Hársfalvi.

– Akkor?

– Tényleg nem tudod?

– Nem.

Hársfalvi a befáslizott kezével megtörölte a homlokát.

– Mit kértem én tőled Toporral kapcsolatban?

– Hogy hozzam el.

– És elhoztad?

– Nem kellett. Megígérte, hogy eljön magától.

Hársfalvi az egészséges kezével hatalmasat csapott Petya fejtámlájára, ügyelve arra, hogy ezúttal ne sérüljön meg.

– Ha én azt kérem, hogy hozd el, akkor elhozod. Világos?

– De ő magától is...

– Leszarom! A látszat a lényeg, világos? Hogy Hársfalvi érte küldi a hatalmas fogdmegjét, aki leken neki párat, és elrángatja a pincénkbe vagy egy mélygarázsba. Mit fognak rólam gondolni? Hova lesz így a tekintélyem?

– Elnézést.

– Jó, hogy nem meghívót küldtél neki. – Hársfalvi ismét a fejtámlára csapott.

– Hogy várom teázni, hozzon virágot meg bonbont. Legalább lekentél neki párat?

Petya hezitált.

– I-i-igen.

Hársfalvi válasza egy újabb ütés volt.

– Kentél a faszt. Még soha senkinek nem kentél le egyet sem.

Petya hallgatott. Vezetett.

Hársfalvi is hallgatott. Gondolkodott: Petya a legközelebbi embere. De ha beszélni szeretne valakivel arról, ami most körülötte zajlik, Petya lenne a legutolsó, akihez fordulna. Inkább egy vadidegenhez. Mint Topor. Aztán Petyára gondolt. Lehet, hogy nem észlénny, és lehet, hogy a medvetestben bárányszív dobog, de hűségese és a végsőkig kitart. Hársfalvi egy ujján meg tudná számolni, hány ilyen gorillának húzhatott volna be büntetlenül. Még akkor is, ha Petya csak azért nem ütött vissza, mert nyuszi. És ő tegnap ennek a tagnak a csaját próbálta...

Hatalmasat sóhajtott. Petya a visszapillantóból hátranézett, mi lehet a baj. Hársfalvi kerülte Petya tekintetét.

– Nem tudom, Győző. Tényleg nem tudom. – Ezt már Ják Attila programigazgató mondta Hársfalvinak huszonöt perccel később, a saját irodájában, a tévészékházban.

Hársfalvi megfázást kockáztatva pár gombnyira kinyitotta ingét, hogy izzadt mellkasát lehűtse a klíma, amivel szemben ült a grafitiszürke, olasz bőrkanapén.

– Mit nem lehet ezen nem tudni, Attila? A sztorik jók. A hangvétel bátor. Vajnajt tegnap kicsináltam.

– Az lehet, de a tegnapi adás kivételével mégsem nézik a műsorodat – hintázott Attila a borszékében.

– Arról nem én tehetek, hogy az emberek hülyék és a fos kell nekik.

– Pedig erről szól a kereskedelmi televíziózás.

– Amikor én kezdtem, akkor ezt úgy hívták: televíziós újságírás. Oknyomozás.

– És amikor befejezed, ezt úgy fogják hívni, hogy Hársfalvi Győző önfényező magánakciói – bökte ki az igazat Attila.

– Ezzel most mit akarsz mondani?

– Tudod te azt nagyon jól. Vajnajt csak azért hánytad kardélre, mert hozzád is betört. Különben az se érdekelt volna, hogy a világon van. Az a salsapáros, akivel két hete interjúztál: nagyon csúnyán rámentéi a csajra a kamerák előtt. Nem érdekel, hogy végül megdugtad-e.

Hársfalvi kamu pléhpofája azt sejtette: igen. Pedig nagy csodák már nincsenek.

– Aztán az eltűnt kisfiú. Nagy hírverést csináltál, pedig már az első pillanatban tudtad, hol van. Aztán hopp, véletlenül meglett. Tudjuk, hogy a te gengszter haverjaid tartották fogva, mert az apja megcsapolt egy szállítmányt. De te még ebből is hasznot húztál.

Hársfalvi homlokának redői ügyesen leplezték feldúltságát: „Mit ugat ez bele a sztorikba? Ki ez? Két éve még egy senki volt! Most meg... nehogy már ő mondja meg!

– A lényeg – summázta Attila a sztorijaid nem igazi sztorik. Nem érdeklük az embereket. Téged érdekelnek, mert vagy így, vagy úgy profitálsz belőlük. És a nézők sem hülyék. Az, hogy a saját ügyeidet országos nyilvánosság előtt intézed, még nem jelenti azt, hogy közérdeklődésre tarthatsz számot. Végre valódi sztorik kellene, hús-vér szereplőkkel, országos hírértékkel.

– Értem – bólintott Hársfalvi, de a bővebb véleményét inkább megtartotta magának.

– Mi lesz az e heti adásban? – kérdezte Attila.

Hársfalvi most úgy érezte magát, mint egy diák, akit felelni hívnak, pedig nemhogy tegnap nem tudott tanulni, de még most, az óra előtt sem tudta átnézni a füzetét.

– Zelényivel tervezek egy beszélgetést – nézett maga elé komolyan. – A miniszterelnöki ambícióiról és a múltjáról. Megpróbálom elszámoltatni a botrányaival kapcsolatban...

– ...és hogy mi köze volt a Hálózatához – vágott közbe Attila.

Hársfalvit megfogták. Zavarában ugrott is tovább.

– Aztán lesz egy beszélgetés a Szabad Szárnyak Alapítvánnyal egy libafarmmal kapcsolatban, ahol állatkínzás folyik...

– Nocsak! Melyik húsipari cég kent meg?

– Ez nem erről szól. Ezek az emberek küzdenek valamiért, amiben hisznek...

– A magyar húsipar megfektetésében. Tovább. Mi lesz a harmadik sztori?

Hársfalvi könnyed mosolyt varázsolt az arcára, ami erőltetettre sikerült.

– Az meglepetés. Nagy, szezonzáró robbanás a nyári szünet előtti utolsó adásban.

– Ajánlom is, hogy robbanjon – mondta Attila, aki átlátott a blöffön. – Ez az évad utolsó adása. Legalább olyan nézettséget várok, mint a Vajnay-adásnál, mert ha ezt is elfuserárod, ősztől nem hosszabbítunk szerződést.

– Mi az, hogy nem? – háborodott fel Hársfalvi. – Vasárnap esti talk show nélkül hagynátok az országot? A másik csatorna megesz titeket a Viccvasárnappal!

– A talk show marad. Te méész.

– De hát ez az én formátumom.

– Van egy másik formátumunk. Nagyon ütős, eredeti műsorötlet, olyan sztorikkal, amik az embereket is érdeklik.

– Ki adta be?

– Dávid Kinga.

Hársfalvi agyát elborította a vér.

– És tényleg jó formátum – folytatta Attila. – Úgyhogy rohadatul kapd össze magad, és még így se ígérek biztosat.

Ez az utolsó mondat úgy tette be a kaput Hársfalvinál, mint Lagzi Lajcsinál az ötvenedik csirkecomb. Sugárban hányta rá gengszterénjét Attilára, és közben bánta, hogy nem hívta be Petyát.

– Na, ide figyelj, te kis takony! Te még csattogós pillangót toltál magad előtt, amikor én már televízióztam! És amellet, hogy Kinga életed egyik legrosszabb döntése, most nagyon-nagyon rossz emberrel húztál ujjat. Velem nem lehet így beszélni!

Attila az ajtóhoz ment.

– De igen – mondta higgadtan, és kitessékelte vendégét.

Hársfalvi nyakán még lüktettek az erek, miközben lába már engedelmesen vitte ki a folyosóra. Az ajtó pedig olyan megmásíthatatlanul zárult be mögötte, mint a cethal állkapcsa Jónás mögött.

Hársfalvi faltól falig botorkált. Túl sok ez huszonnégy órára. A felesége gyűlöli, a nők kiröhögik, a fiatalok kitúrják, az áldozatai bekopognak hozzá, a

rendőrség cseszegeti, a Hentes fenyegeti, és holnapra valamiből műsort kell csinálnia.

Bár Hársfalvi látszatra Hársfalvi maradt, igazi élete ekkorra már olyan volt, mint a titokzokni: senki nem látja, de a szagát mindenki érzi. Igen, ő volt Alain Delon titokzoknijja.

És ahogy a folyosón haladva az összeomlásnak ezt a keserű, ragacsos gombócát ízlelgette, amit se lenyelni, se kiköpni nem tudott, nem más tűnt fel vele szemben, mint Dávid Kinga.

Hársfalvi igyekezett kihúzni magát. Kíváncsi lett volna rá, mennyire sikerült.

– Győző bácsi! – nyájaskodott a nő. – Hogy s mint?

– Úgy, hogy én most elvágom a torkodat – indult meg Hársfalvi Kinga felé. De a nő arcán nem repedt meg a mázos mosoly.

– Na? Csak nem nézted reggel a tévét?

– De.

– És tényleg házkutatás volt nálad?

– Közöd? Ez magánügy. Amit te csináltál, az jó hírnév sérelme, rágalmazás.

– Jaj, de betéve tudod! És mivel rágalmaztalak?

– Hogy kábítószer találtak nálam.

– Én ilyet nem mondtam. – Kinga még mindig vigyorgott. Ember nincs, aki most ne pofozta volna fel.

– De sugalmaztad.

– Perelj be, veszíteni fogsz.

– Tudom. Ezért most itt rögtön tekerem ki a nyakad – mondta Hársfalvi, de nem tekerte ki. Viszont másodszor is megbánta, hogy nem hívta be Petyát.

– Jobbat mondok. Gyere el csütörtökön a *Frappéba*, és mondd el te, mi történt.

– Kéne a sztori, mi? – lihegett Hársfalvi.

– Sztori így is van, legfeljebb nem te mondod el, hanem én – vágott vissza Kinga, és újra vigyorgott.

– De te vagy nem tudsz semmit, vagy hazudsz.

– Az a nézőket nem zavarja. És ha akarom, addig tömöm őket kamu információval, amíg te el nem mondod az igazságot.

Hársfalvi érezte, hogy megfogták. Hogy képzele ez a cafka? Az ő idejében ilyen nem volt. Kinga kihasználta a pillanatnyi bénultságot. Karon fogta Hársfalvit, és a lift felé húzta.

– Gyere le a büfébe, van egy ajánlatom.

Hársfalvi sosem volt még a tévészékház büféjében. Nem hajlandó együtt kávézni operatőrökkel, vágókkal, húszéves gyakornoklányokkal, akiknek a G-pontja felcsúszott a belépőkártyájukba. Különben is, biztos ihatatlan a kávé. És most ott állt lent a büfében. Ahogy megjelent, egy pillanatra csend lett. Hát ez Hársfalvi élőben.

Kinga beállt a sorba. Hársfalvi kelletlenül lépett mögé.

Na, tessék. Sorban áll. Ő. Zavartan nézegetett körbe. Hogy lehetett ilyen hülye! Hagyta, hogy ez a liba házon belül is elintézzé a tekintélyét! Aztán Kingát nézte hátulról. A gondosan belőtt, szőke Kleopátra-frizurát, amiből a hajlakk egyenletes szőrkuksmát képezett a formás fejre. A picit vastag nyakat. A vállat, amely Hársfalvinak szemmagasságba esett. Mert Hársfalvi nem volt egy dalia, Kinga pedig, bár nem volt az átlagosnál magasabb, túsarkúban mégis félarasznyival Hársfalvi fölé nyúlt. Hársfalvi látta magukat kívülről: a magas, penge agyú lányt elegánsan, és az alacsony, szétszolizott öreget abban a rettenetesen színes ingben, ami reggel még jó döntésnek tűnt. És tudta, hogy ezt mások is pontosan így látják.

Tovább méregette Kingát. A diszkrétneél egy számmal vastagabb arany fülbevalókat. A fehér blúz ráncait. Aztán óvatosan szeretne volna szemügyre venni a szövetnadrágon át Kinga fenekét. Újra körbenézett. Majd lepillantott. Majd erre gondolt: „Istenem, én vadbarom! Mit kompromittálok magam? Ezek azt bámulják, hogy sorban állok, és ennek a libának a hátsóját nézem.”

És nézte. Nézte, mennyit változott azóta, hogy ők ketten...

– Te mit iszol? – fordult hátra hirtelen Kinga, és pontosan tudta, hol járt Hársfalvi szeme.

– Kávét – mondta Hársfalvi. Pedig valójában erre gondolt: „Szép hátsó, én meg nagy barom vagyok.”

Kinga kikérte a kávét, és mielőtt Hársfalvi ocsúdhatott volna, már fizetett is.

– Én akartam... – mondta Hársfalvi.

– A vendégem vagy – vigyorgott újra Kinga, és Hársfalvi kezébe nyomta a kávét.

– És te?

– Én nem iszom. Ihatatlan a kávé – mondta a lány, és leült egy asztalhoz. Ez a gesztus tette fel a töviskoronát Hársfalvi fejére.

– Hallgatlak – mondta Hársfalvi, és fintorogva kavargatta a híg, fekete lötytyöt.

– Volt a mai adásban egy pedofil pap – hajolt közel Kinga.

– Nem volt ott, csak szó volt róla – pontosított Hársfalvi. Kinga bólintott. Hársfalvi folytatta: – Márpedig ha nálad valamiről szó van, arról senki meg nem mondja, van-e vagy nincs.

– Ez tutira van – szögezte le Kinga.

– És más csatornák miért nem beszélnek róla? Miért nincs vele tele az újság?

– Belső füles – mondta Kinga. – Magánnyomozás. Pár nap, és ráharapnak a többiek is. Óriási sztori lesz.

– Gratulálok – mondta Hársfalvi, és elhúzódott a lánytól. – Verd be vele a koporsómba az utolsó szöveget.

– Neked akarom adni – vigyorgott Kinga.

Hársfalvi nem hitt a fülének.

– Igen, neked adom – erősítette meg a lány.

– Miért adnád?

– Tudom, hogy kell a sztori.

– És ebben neked hol az üzlet?

– Cserében eljössz hozzám csütörtök reggel a *Frappéba*. És addig nem kamuzom rólad.

Hársfalvi nem volt meggyőzve. Csapdát sejtett.

– Figyelj – mondta Kinga –, nincs vesztenivalód. Csütörtökön reggel eljössz hozzám, este meg felveszed a vasárnapi adást a pappal. Van három napod, azalatt az anyagot is elő tudod készíteni, és addigra pont akkorára dagad majd az ügy, hogy megérje vele foglalkozni.

– Nem csütörtökön lesz a felvétel – csóválta a fejét Hársfalvi.

– Hanem?

– Kedden. Holnap.

– Hogyhogy?

– Csütörtökön foglalt a stúdió. Szombaton lesz *A sztár te vagy* döntője. Szerdán stúdiót építenek, csütörtök-pénteken próbálnak. Előre kellett hozni a felvételt holnapra.

– Ha ma nekifekszel, akkor holnapra is meg lehet csinálni – mondta Kinga, majd nyomkodni kezdett a telefonján. Hársfalvi mobilja csipogott.

– Ez mi? – kérdezte a férfi.

– A pap telszáma. Átküldtem névjegyben. Kapd el ma, és ne ereszd. Tudom, hogy így szoktad. A Központi Szemináriumban találsz.

Hársfalvi a telefonjára pillantott. Szemüveg nélkül nehezen látta a kijelzőt, de hiúságból nem hord szemüveget. Megpróbálta a kijelzőt olyan messze tartani, amennyire csak lehet.

– Add ide, segítek – mondta Kinga, és kivette a férfi fáslis kezéből a készüléket. – Elmentettem. Pálffy Kálmán. Kálmán atya... a kezeddal mit csináltál?

– Nem akarok róla beszélni – mondta Hársfalvi, és zsebre tette a telefonját.

– Deal? – kérdezte Kinga, és a kezét nyújtotta.

– Deal – nyújtotta Hársfalvi a sérült jobbját. – Csak ne szorítsd meg.

Kinga pedig megszorította. És vigyorgott.

Hársfalvi Győző irodája két célt szolgál: felvétel előtt ide hívja be a szerkesztőjét, hogy lealázza, a hét többi napján pedig ide hozza egy-két üzletfelét megbeszélésre, ha már unja az éttermeket. Ám túlzás lenne azt állítani, hogy ezerral pörög itt az élet. Még titkárnő sincs. Csak egy tárgyaló és egy tejüveggel elválasztott főnöki szoba.

Az iroda a Duna budai partján egy új irodaházból gyönyörködik a főváros panorámájában. Nem volt egyszerű megszerezni: Hársfalvinak egy esélyegyenlőséggel foglalkozó egyesületet kellett innen kiebrudalnia, akiknek még az irodaház építői ajánlották fel az irodát pro bono. Hársfalvi is pro bono használja – ilyen szerződést íratott az egyesülettel, amely azóta is fizeti az új, kispesti irodájuk bérletét. Ez az esélyegyenlőség.

– Szép az inge, főnök! – ezt mondta neki a szerkesztője, Bán Boglár, amikor Hársfalvi befutott. De nem nézett a szemébe. Sose néz Hársfalvi szemébe. Zavart tekintettel nézi más emberek mellkasát. Boldogtalan. Sőt depressziós. Hársfalvi mellett ez nem csoda. Egyetemet végzett, értelmes, művelt és jó ízlésű, negyvenhez közelítő nő, aki egyedül neveli hétéves kislányát, és aki jobbat érdemelne a saját szakmájában. De valahogy leragadt Hársfalvinál.

Mert azok a munkaadók, akik kevés pénzért gyötörnek téged, gyorsan szétrobbantják az önbecsüléset. Hamar elhítetik veled, hogy ennyit is érsz, és ennél jobb munkát ennél több pénzért úgyse találnál, mert te egy senki vagy.

Boglár ezt tényleg elhitte, és nem akart váltani. Nem akarta elveszíteni élete egyik legbiztosabb pontját: saját szenvedését. Ez a szenvedés biztonságot adott, mert kiszámítható volt, és kilenc év közös munka után már egészen elviselhető is. És ami a legfőbb: Boglár nemcsak a magánéletében, de a munkájában is áldozatnak érezhette magát. Olyannak, akivel csúnyán elbánt az élet.

Ragaszkodott ehhez a szenvedéshez, mint ahogy a legtöbb ember ragaszkodik hozzá egy rossz munkahelyen vagy egy rossz kapcsolatban. Olyan volt ez neki, mint a szauna: méregteleníti, kiizzaszt belőle minden ártalmat, minden gonoszsgot, aljasságot, végső soron szentté győtri. Az ilyen ember minden helyzetben áldozat lehet, sosem kell cselekednie vagy kezdeményeznie. Sosem kell lelkifurdalással vagy egyéb dilemmákkal hadakoznia, hanem csak viselnie azt, amit a sors a nyakába pakol. Tiszta ügy.

Boglárt már sokszor hívták más műsorokba.

„Hagyd ott azt a kretént!” „Ez most tényleg neked való lesz!” „Majdnem kétszer annyit fizet, ráadásul határidőre.” „A gyerekek sem mindegy, mikor mész haza hozzá!” Ilyen érvekkel próbálták meggyőzni, de ő makacsul kitartott Hársfalvi mellett.

Most pedig megdicsérte a főnöke ingét. A főnök pedig keresztülnézett rajta. Általában így szokta. Boglár érezte, hogy Hársfalvinak ma különösen rossz napja van. Elfoglalták a tárgyalót, ahol Boglár már teleírta a flipchartot.

– Hallgatom – mondta Hársfalvi.

Boglár belekezdett, ő pedig nem hallgatta. Egészen más dolgokon járt az esze.

– Az állatvédős anyag már múlt hétre készen volt, úgyhogy velük még egyszer egyeztetni kell a felvétel időpontját – darálta a leckét Boglár.

Hársfalvi türelmetlenül sóhajtott. Boglár rákapcsolt.

– Zelényivel pénteken megcsináltam az előbeszélgetést. Nagyon készséges volt.

– A nőügyeiről sikerült valamit kihúznia belőle? – Hársfalvi szórakozottan tapogatta fáslizott kézfejét.

– Arról nem – vont a vállát Boglár. – Sajnálom.

Tényleg sajnálta. De ő ilyesmit képtelen kérdezni. Nem ezért tanult. Nem ezért olvas. Nem ezért józan és finom. Sajnálja. Sajnálja, hogy neki kell ezt a munkát csinálnia, nem pedig egy huszonéves, törtető szerkesztőcskének.

– Mi az, hogy nem? – fakadt ki Hársfalvi. – Tények? Szemtanúk? Megszólaló exszeretők? Nekem holnap olyan műsort kell csinálnom, hogy a fél országnak tátva maradjon a szája! Miről beszélgessek így?

– Hát... – sóhajtott Boglár, és még mindig nem nézett Hársfalvi szemébe. – Szó volt a miniszterelnöki ambícióiról, arról, hogyan látja az ország sorsát, és milyen eszközökkel...

– De nekem nem teáznom kell vele, hanem szétcincálnom egy ország előtt!

Boglár most már sehova nem nézett. Lehajtott fejjel ült.

– Boglár, bassza meg a cifra ördög!

Boglár ebben a percben azt se bánta volna.

Győző idegesen toppantott:

– Nekem holnapra valamiből műsort kell csinálnom! Az állatvédők sztorija nem lesz túl nagy durranás, és most már Zelényi se.

– Bocsánat – mondta Boglár, és már nem érzett büntudatot. Csak valami megkövült, tompa szorítást a szívéen. Még egy kéreg nőtt rá. Előbb-utóbb ki lesz rúgva. Vagy megszűnik a műsor. Nem rajta múlt. Miért vele dolgoztat Hársfalvi?

Hársfalvi ebben a pillanatban pont ugyanerre gondolt. Miért vele? Egy olyan csajjal, mint Kinga, nyerő páros lehetnének. Az mindent megkérdezett volna Zelényitől. Így viszont iparkodnia kell, hogy még Kinga előtt kérdezzen meg tőle mindent. Tényleg. Kinga.

Hársfalvi elővette a mobiltelefonját.

– Boglár, adja ide a szemüvegét! – szólt a szerkesztőhöz, most már higgadtan. Amaz felvette a tárgyalóasztalról a vékony fekete keretes olvasószemüveget, és Hársfalvinak csúsztatta. Hársfalvinak nem volt gusztusa felvenni, csak a szeme elé tartotta, úgy nézte meg Pálffy Kálmán atya számát. Nincs mese, ez lesz a harmadik sztori. Lehet, hogy ez fogja megmenteni az egész adást és vele együtt Hársfalvit.

Tárcsázott. Kicsöngött. Nem vették fel.

– Na, jó – tette le a telefont. – A harmadik sztori egy pedofil pap lesz. Hallott róla?

– Nem – rázta meg a fejét egykedvűen Boglár.

– Kinga sztorija. Mire adásba kerül, óriási ügy lesz.

„Na persze”, gondolta Boglár. „Kinga már csak ilyen, a jó sztorikat mindig önzetlenül lepasszolja. Téged bepaliztak, hapsikám.” És reménykedett benne, hogy a sztori bukás lesz, a műsor megszűnik, és ő végre másba foghat.

– De ezt nem bízom magára. Személyesen megyek utána. Gyere, Petya! – mondta Hársfalvi, és otthagya a tárgyalót.

A Központi Szeminárium előtt volt ugyan árnyék, de még az árnyékos aszfalt is forró volt. A levegő is forró volt, a BMW üvege is sütött. Mintha egy gőzkabinban ült volna Hársfalvi. Mégsem szállt ki. Neki a kocsiban kell

fogadnia Kálmán atyát, akiért Petyát bezalasztotta a Szemináriumba. Nem fordulhat elő még egy olyan malőr, mint ma reggel Toporral.

Hársfalvi hóna alatt két izzadságfolt nőtt. Sportfolt. Szerencsekerék. Pisztolytáska. Teniszütő. Hónaljbelvíz. Mirigycunami. Hajlatlucok. Gödörgyöngyözet.

Csak ki kéne szállni. Egyre csatagosabb az inge. Az az átkozott légkondi! Melyik a kevésbé röhejes? Egy bajszos Clint Eastwood, aki sportfolttal a hóna alatt próbál nekidőlni a tűzforró Bömösnek, vagy egy bajszos Clint Eastwood, aki olyan izzadtan ül a kocsiban, mint egy NDK pornósztár?

Kopogtak az üvegen. Petya volt az. Egyedül. Hársfalvi lehúzta az ablakot. A kinti forróság üde, hűsítő szellőként robbant be a négykerekű luxuskatlanba.

– Mi van? Hol a pap? – kérdezte Hársfalvi.

– Nincs ilyen – mondta Petya.

– Mi van? Mi az, hogy nincs ilyen?

– Nincsen Kálmán nevű papjuk. Soha nem is hallottak róla.

– Miért nem mondtad, hogy a pedofil...?

– Mondtam úgy is. De nincs olyanjuk. Azt mondják, náluk senki sem pedofil.

– Nem hallottak róla a tévében?

– Szerintem ezek nem néznek tévét.

Hársfalvi most izzadt csak igazán. Lehet, hogy Kinga átverte. Rátette a hurkot a nyakára. Az nem lehet, hogy egy ilyen kis harmincéves...

– Most visszamész, és addig ki nem jössz, amíg nem találsz valakit, akit Kálmánnak hívnak – üvöltötte Petya képébe. Úgy látszik, a hirtelen vértolulás jót tett az agyának, mert közben kiszúrta, hogy a Szeminárium mellett az Egyetemi templom nyitva van. – Én ott bent várlak a hűvösben.

Azzal kiszállt, Petyával bezáratta a kocsit, és besietett a templomba. Közben vette csak észre, hogy a hátát és a vászonnadrágja fenekét is átizzadta. Tiritarka, átázott ruhája mindenkiben ezt a kérdést vetette fel: melyik uszodában nyílt turkáló?

Aztán elérte a templom csendes, hűvös félhomályát. Most érezte csak meg azt a szúrást, amit a meleg préselt a fejébe. Ahogy a templomba ért, lassította lépteit, és öntudatlanul is figyelt arra, hogy ne kopogjon a cipője a hideg kövön. Jobb kézfeje lüktetett a fásliban.

A templom üres volt. Seholy lélek. A sötét mellékhajókban csak Hársfalvi lépteinek óvatos visszhangja settenkedett.

„Ez se rossz”, gondolta Hársfalvi. „Sok filmben a templomban beszélnek meg az ügyeiket az öltönyös emberek. Csak leülnek egymás mögé faarccal, pár szót váltanak, aztán távoznak. Esetleg az egyik hátba lövi a másikat.” Ha Kálmán atya megérkezik, mindenképpen előrébb kell leülnie.

Hársfalvi egészen előresétált. Ezelőtt ritkán volt templomban. Most élvezte a teret, a hatalmas, faragott formákat, a félhomályt, a hűvös áporodottságot. Élvezte, hogy egyedül van egy nagyszabású helyen. Aztán megállt. Körülnézett,

hogy hova ülhetne le. A főhajót túl nagynak ítélte. Az egyik mellékhajóba igyekezett, ahol mindössze két rövid pad figyelte a mellékoltár fölötti Mária-képet.

Hársfalvi ide húzódott be. Bízott benne, hogy az a tufa Petya megtalálja egy ekkora helyen.

A pad kemény volt. Alacsony, vékony éle nyomta a lapockáját. A hátát nem tudta rendesen kiegyenesíteni. Előredőlt. Kicsit össze is görnyedt. A hűvös, tiszta levegő elnehezítette a szemhéját. Három óra pocsék alvás után eltompult, kis híján elaludt.

Am hirtelen pörögni kezdtek előtte az elmúlt huszonnégy óra eseményei. Mona. Aztán a felesége. A rendőrség. A Hentes. Kinga a tévében. És a székházban. A programigazgató. Az a vakmerő Topor. Az a balfék Boglár. A pánik, hogy miből csinál holnap adást.

Mi történt vele? Mi történt az eddigi életével? Hova lett a tekintélye? A biztonsága? A játékszabályai? Évtizedekig semmi gond nem volt, mi ez most hirtelen? Miért nem megy semmi?

Tehetetlennek érezte magát. Aztán a tehetetlenség dühöt szült. Éktelen haragot. Haragudott a nőkre, a feleségére, a rendőrségre, a többi gengszterre, a tévére, a közönségre, Petyára, Boglárra, Toporra, Kingára. Mindet gyűlölte. És legelső helyen gyűlölte saját magát. Fáslis kezével úgy szorította a padot, hogy az még a fászin keresztül is nedves lett.

Aztán a dühöt hirtelen felváltotta a félelem. Hársfalvi bepánikolt. Újra előntötte a veríték, reszketett, levegő után kapkodott. És közben azt figyelte, látja-e valaki. Aztán már nem érdekelt, látják-e.

Zokogni kezdett. Először csak a gyomra, a torka, a szája zokogott. Egyetlen óriási görcs kötött csomót a zsigereire. Később már zokogott a teste, a hangja, a szeme is. Szípozott, zihált, és patakzott a könnye. Elviselhetetlen nyomás préselte a padba. És már nem is félt, nem is gondolkodott, csak zokogott, és bár érezte, hogy a zokogás fájdalmat szül, azt is érezte, hogy egyúttal enyhíti is azt.

És aztán már csak sajnálta. Sajnálta az egészet. Mindent. Hogy így alakultak a dolgok. Hogy annyi embert bántott. És a bünbánat még jobban fájt, mint a harag és a félelem.

És akkor megtörtént.

Ebben a fojtogató présben, ebben a hirtelen rászakadt, vigasztalan pokolban egyszerre világosság gyúlt. Olyan fény, ami gyorsan elpárologtatta a harag, a félelem és a büntudat nehéz gőzeit. A görcsös csomó eltűnt Hársfalvi bordái közül. Újra tudott lélegezni. És akart is lélegezni. Teleszívta a tüdejét. És nem levegőt szívott be. Hanem nyugalmat. És szeretetet. És tisztaságot. Lassan kilélegzett. De a béke bent maradt. És újra belélegzett. Még fényesebb, még békésebb szeretet cirógatta meg. Már a könnyeket sem érezte az arcán. A szúrást sem a homlokában. A lüktetést sem a fásli alatt.

A padon, amely eddig oly kényelmetlennek tűnt, most önkéntelenül is kihúzta magát. Kiegyenesítette a hátát és felemelte az állát. Aztán eltűnt alóla a pad. Mert valami húzta fölfelé.

Nem látott alagutat, nem hallott mennyei dallamokat. Csak azt érezte, hogy valami ölbe veszi. Ahogyan édesanyja a gyermeket. Valami ölbe veszi, és ringatja. Hogy többé nem magában ücsörög, hanem valaki másban. Ringatják, cirógatják, szeretik. Egyenletesen és mélyen lélegzett, mert ezt a csodát még belélegezni is öröm volt.

Azt mondják, az újszülöttek azonnal megismerik az anyjuk hangját. És megnyugtatja őket az anyjuk melege.

Hársfalvi Győző is azonnal megismerte ezt a megnyugtató meleget, amit még sohasem érzett ezelőtt, és amit most sem tudott volna néven nevezni. Valami nagy, nem létező szív hangtalan lüktetésén csüngött, valami óriási, puha szeretetben nyújtózkodott. Valami egyenesen a lelkére lehelt csókokat, és Győzőkének szólította. Valami, ami nem haragudott rá, nem félt tőle, nem akarta bántani, csak szerette, óvta és ringatta, ahogyan talán még az anyja sem.

Hársfalvi pedig nem gondolt és nem érzett. Csak úgy volt. Nem tudta, mióta vagy meddig, és nem is érdekelte. Idő és tér nélküli boldogságban lebegett, és csak egyetlen olthatatlan vágya volt: még jobban belebújni ebbe a jóságba, és soha többé el nem válni tőle.

Aztán megbökték, és főnöknek szólították. És megragadta a hétköznapi gravitációja. És zuhant. És a végén nyekkent is. Újra érezte a testét. Újra nyomta a derekát a kényelmetlen, kopott pad. Újra érezte arcán a templom hűvösét és saját könnyeinek sós kíméletlenségét.

– Főnök! – bökte meg újra egy ujj. Petya ujjja.

Hársfalvi kelleetlenül nyitotta ki a szemét. Nehéznek, lomhának és mihasznának érezte ezt a testet. Az elmúlt percekben semmi szüksége sem volt érzékszervekre, végtagokra. És most úgy érezte magát, mint egy vadászpilóta egy Matizban. Vagy bárki egy Matizban. És nem értette, minek kell neki ilyen ronda, színes ing, miért kell, hogy télen is barna legyen a bőre, és miért kell, hogy ötven-egynéhány évesen se legyen őszes a bajsza. Nevetségesnek és fölöslegesnek érezte ezt a testet.

De ez csak egy pillanatig gyötörte. Mert a következő pillanatban Petya újra megbökte.

– Főnök! Törölje meg az arcát! – Petya egy zsebkendőt nyújtott felé.

Hársfalvi úgy mozgatta meg az ujjait, mintha egy bőrkesztyűt próbálgatna. Azok engedelmessé váltak. Felemelte a karját, és elvette a zsebkendőt. Megtörölte a szemét.

– Még van ott – mondta Petya, és zavartan mutogatott a rendezett bajusz felé.

Hársfalvinak nemcsak a könnye csordult ki. Úgy nézett ki az arca, mintha megfejtelt volna egy tányér zöldborsófőzeléket.

És ezt nemcsak Petya látta, hanem a mellette ácsorgó huszonegy-két éves vékony, szép arcú fiú is, akit Hársfalvi csak most vett észre.

És ez Hársfalviban újra bekapcsolta a régi szoftvert. Zavartan fordította el az arcát, hogy megtörölje, majd próbálta magára erőltetni megszokott mogorvaságát.

– Ez ki? – kérdezte, bal arcán nyálkahártyájának csillogó görögtüzével.

– Pálffy Kálmán – mondta Petya, és hatalmasat vert a fiú hátára, hogy moccanjon már. Amaz félve ült le Hársfalvi mellé.

„Elém kellett volna ülnie”, gondolta Hársfalvi, de nem akart rendezkedni. Végigmérte a fiút. Nyúlánk, sportos fiú volt, farmerban, pólóban, tornacipőben. Afféle hamvas, egészséges szépfiú, tinilányok kedvence, a haja dús, a fogai hófehérek, a válla széles. Ha Petya nem most rángatta volna ki a szemináriumából, Hársfalvi azt hitte volna, hogy kajakedzésről jön.

– Te vagy a pedofil pap? – kérdezte Hársfalvi.

– Minden újság ezt kérdezi, most már tele van a hócipóm – mondta Kálmán.

– Hogyhogy minden újság?

– Mindegyik. Meg a tévék. A rádiók.

– És akkor hogyhogy nem lett még belőled sztori?

Kálmán nagyot sóhajtott.

– Egy: nem vagyok pap. Kettő: nem vagyok pedofil.

„Persze. A tagadás. A sunnyogás. Ismerem én ezt”, gondolta Hársfalvi, majd bevillantak neki azok az eszközök, amelyektől a riportalanynak megered a nyelve, és elmondja a sztorit, akár igaz, akár nem. Bevillantak, és nem estek jól. Nem volt jó a pincére és a mélygarázsokra gondolni. Nem volt jó elképzelni Petyát, ahogy leveszi az ékszereit és betekeri az öklét.

– Tudod, ki vagyok én? – kérdezte végül.

– Tudom... – bólogatott Kálmán, aki egyrészt megilletődött, másrészt rinyált.

– És mégis próbálkozol velem?

– Én nem próbálkozom...

– Figyelj, fiam – sóhajtott Hársfalvi. – Mi most átmegyünk ide a szomszédos kávézóba, és elbeszélgetünk.

Petya a fejével intett Kálmánnak, és kifelé indult. Kálmán szótlanul követte. Hársfalvi pedig megzavarodva és kissé szédelegve, elnehezült végtagokkal ballagott utánuk. És közben végig az a különös érzése volt, hogy nem is a testét viseli, hanem csak valami megfáradt kezslábas. Úgy érezte: ő többé nem Alain Delon, hanem csupán egy telecsinált bűváruha.

– Mi az, hogy nem vagy pap? – kérdezte Hársfalvi a kávézó napernyője alatt Kálmánt.

Az asztalnál Petya is ott könyökölt, bicepsze hatalmas, tükörsima húscombócként duzzadt. Kálmán nem próbált köntörfalazni.

– Csak egy évet jártam ide, a szemináriumba. Múlt héten volt az utolsó vizsgám, és ki is iratkoztam. Elég volt.

– Ne szórakozz – komorodott el Hársfalvi.

– Esküszöm. Csak a cuccaimért jöttem vissza, mikor ez a csávó...

– És mi a helyzet a pedofiliával, he? – Hársfalvi elővette a legáthatóbb nézését. – Hány virágot vittél az ovis ballagásra, he? Gyűjtöd az izzadt tornadresszeket?

– Erről pedig végképp nincs szó – mondta Kálmán. – Annyi történt, hogy elkezdtem járni egy lánnyal. Edinával. Szombaton elmentünk bulizni, valaki meg csinált egy fotót, amin a háttérben éppen smárolunk. Fölrakta a Facebookra, Edina féltékeny barátnője pedig megjelölte rajta Edinát is és engem is. És kommentben leírta, hogy pap vagyok. Aztán az is kiderült, hogy Edina csak októberben lesz tizenhét. De én ezt nem tudtam, mert alig öt napja ismertük egymást, és így is csak négy és fél év a korkülönbség.

Hársfalvi elsápadt. Ezért nincs az ügy az újságokban. Mert nincs is ügy. Vagyis neki nincs a holnapi tévéfelvételre sztorija. Vagyis Kinga átverte. Az a számítógépes ribanc, az a bájos boszorkány! Mosolyogva döfte bele a kést! Kész. Ennyi. Befellegzett. Lőttek a *Szérumnak*. Hársfalvi most már tisztán akart látni, ezért tovább kérdezett.

– És hogy talált meg téged a tévé?

– Edina barátnője, aki megjelölt minket, ismer valamilyen Kingát a tévénél. Hársfalvi az asztalra csapott dühében. Aztán erőt vett magán.

– És mit mondtál neki?

– Az igazat. Amit önnek is.

– Tudod, hogy mit mondtam rólad a ma reggeli adásban?

– Nem.

– Jobb is. Még a megyés püspökkel is összeveszett.

Kálmán magába roskadt.

– Ezt meg lehet valahol nézni?

– Ne akard látni.

– De miért csinálta?

– Mert ilyen a média. A sztorit nem bemutatja, hanem csinálja.

– De ennek mi az értelme?

– Mi azzal takarozunk, hogy a közönség. Az emberek. De valójában nem ők.

Hanem a nézettség.

Hársfalvi hangja elcsuklott. Arra gondolt: Kinga okosabb annál, hogy olyan sztoriba gabalyodjon, amire rajta kívül egyetlen újság sem harap. Lehet, hogy ez az egész reggeli színjáték a tévében csak arra volt jó, hogy őt beettesse. Kingának simán megéri lejáratni egy fiút és összeveszni egy püspökkel, ha ezzel őt horogra tűzheti, és végképp kihalászhajta a tévécsatornából.

És eszébe jutott a holnapi felvétel. Mit csináljon ezzel a fiúval? Hívja be az adásba, hogy tisztázza magát? De hiszen nincs mit tisztázni: nincs ügy. Eddig egyedül Kinga foglalkozott vele, és ha tényleg annyi tévé és újság kereste Kálmánt, ahogy ezt állítja, és egyik sem közölte a sztorit, akkor nagyon kellemetlen lesz azt Hársfalvinak úgy tálalnia, mint a hét botrányát.

– Gyere be az adásomba – mondta végül Kálmánnak.

– Minek? – kérdezte a fiú.

Hársfalvi is ugyanezt kérdezte magától.

– Érdekes adás lesz. Dávidok és Góliátok harca. Lesznek benne állatvédők egy baromficcég ellen, leszek benne én egy miniszterelnök-jelölt ellen, és leszel benne te az egyház és a média ellen.

– Én ebből kimaradnék – mondta Kálmán. – Eddig csak ez a ma reggeli tévéadás szólt rólam, most még senki nem ismer. Nem akarok névvel és arccal kiállni a kamerák elé.

Petya közelebb húzódott Kálmánhoz, és a fiú vállára tette a kezét.

– Azért csak gyere el.

– Petya megbeszéli veled a részleteket – mondta Hársfalvi, és a kocsira felé indult. Bántotta, hogy ennek így kell működnie, és nem akarta látni, ahogy Petya fényes nappal ráijeszt valakire.

Az irodába menet, a BMW-ben végre Petya megszólalt.

– Mit gondolsz, főnök?

Hársfalvi semmit nem gondolt. Leeresztette az ablakot, és kint tartotta arcát, hogy hűtse a menetszél és süsse a nap. Jólesett nem gondolni semmire. Még arra sem, mit mondanak majd az emberek, hogy a bunkomobil lehúzott ablakában látják őt. Aztán mégis megszólalt.

– Azt gondolom, hogy egyrészt sajnálom a fiút. Másrészt nekem valami büzlök vele kapcsolatban. Harmadrészt Kinga ezt direkt csinálta velem. Egy: megmutatom Kingának, hogy a nem sztori is sztori. Kettő: megpróbálom kiszedni a gyerekből a teljes igazságot. Fel fogjuk venni vele a beszélgetést, és vagy ő jár pörül, vagy az egyháza... vagy én.

Az irodáig aztán nem is beszéltek többet. Hársfalvi leengedett ablaknál, lehunyva szemmel élvezte a napsütést, mert emlékeztette arra a másik fényre, amire azóta sem találja a magyarázatot. Talán elaludt, és álmodta. Talán az agy védekező mechanizmusa az összeroppanás ellen. Bizonyos hormonok. Endorfin. Akármilyen.

Annyi biztos, hogy ilyet még soha nem érzett. Sem nővel, sem a tévét nézve, sem amikor a bosszúvágyát töltötte ki egy-egy nyomorulton. Különös. Biztos a hormonok.

Hársfalvi Győző kora este ért haza. Délután Boglárrel az irodában még megbeszéltek a kérdéseket, amelyeket Zelényinek és az állatvédőknek teszt majd fel. Kálmánnal kapcsolatban több ötlet is fölmerült. Összeírtak kérdéseket, amelyek a lányt érintik. Aztán más kérdéseket, amelyek arról szólnak, miért hagyta ott Kálmán a szemináriumot, és mi a baj az egyházzal. Hársfalvi kiadta Boglárnak ukázbába, hogy kerítse elő ezt az Edinát, Kálmán barátnőjét, és bírja szóra. És telefonon beszélje meg a kérdéseket Kálmánnal.

Petya beállt Hársfalvi garázsába a hatalmas terepjáróval, aztán átült a saját autójába, és elment edzeni. Nyolc körül ért csak haza. Mona a kanapén heverve sorozatot nézett, és éppen azzal volt elfoglalva, hogy gyűlölje a sorozatbeli mérnök lányát, mert azt a szerepet neki kellene játszania.

- Szia, cica! – puszilt Petya a barátnője nyakába.
- Büdös vagy, zuhanyozz – mondta Mona, szemét a képernyőre szegezve.
- Már zuhanyoztam a teremben.
- Akkor még egyszer. Büdös vagy.
- Hadd szusszanjak. Kicsinált ez a meleg.
- Nézem – mondta Mona, jelezve, hogy a sorozat most mindennél fontosabb.
- Neked milyen napod volt? – kérdezte Petya.
- Nézem – ismételte meg Mona szenvtelenül.

Petya simogatni kezdte a lány lábát. Az elhúzódott.

– Mostál kezdet?

– Nem.

– Akkor nyomás. És zuhanyozzál.

És Mona újra magára maradt. Egy újabb fél műszakot húzott le egy fitneszterem recepcióján, újra nem jutott közelebb a hön áhított médiához. És valahányszor eszébe jutott a tegnap este, émelygés fogta el. Mégis azon gondolkodott: meg kellene próbálni még egyszer. De ő nem hívhatja fel Hársfalvit. És utálta magát is, Hársfalvit is, Petyát is, ezt a nagy, mamlasz hústornyot, és a sorozatbeli mérnök lányát is, akit most neki kellene játszania.

Hársfalvi aznap este egyedül volt a hatalmas házban, a felesége valószínűleg ismét csak késő éjjel jön. Hársfalvi mégsem volt magányos.

A bejárati ajtó, amit belülről most már két szék támasztott, egész jól tartotta magát a nap során. Senki nem jött be – mert ki merne bejönni Hársfalvi Győzőhöz –, csupán a huzat járt az ajtótok résein.

Hársfalvi felhívott egy asztalost, aki holnap megcsinálja. Aztán eszébe jutott Topor. Honnan vette ez a figura a bátorságot, hogy idejőjön? És előtte honnan vette a bátorságot, hogy átverje őt? Nem úgy tűnt, hogy fél tőle, és nem is úgy, hogy röhög rajta a háta mögött. Márpedig Hársfalvitól mindenki fél, ő pedig attól fél, hogy röhögnek rajta. De ez a fickó idejött, és kiszedte belőle, hogy mostanában kissé összecsaptak a feje fölött a hullámok. És utána volt bátorsága megkérdezni: „Akar beszélni róla?”

És a legviccesebb az, hogy Hársfalvi most határozottan úgy érzi: akar és tudna is beszélni róla.

Mi ez a vakmerő bizalom, amivel Topor ma reggel idejött? És mi ez a bizalom, amit most Hársfalvi érez iránta? Hiszen ő csak egy pitiáner szélhámos, egy trükkös rabló, aki abból él, hogy az emberek bizalmat éreznek iránta.

„Felejtsd el, öregem, inkább hívjál föl egy nőt, masszírozzon meg, aztán húzzon haza”, szólalt meg benne a régi énje.

„Nem, nőkkel ezt nem lehet megbeszélni. Ez férfidolog”, visszhangozta benne egy új mélység.

„Mi van, bebuzultál? Pasikkal akarsz lelkezni?”

„Épp ellenkezőleg. Végre látod a problémáidat, és meg is akarod oldani őket. Ez nem buziság. Ez a legférfiasabb dolog a világon.”

„Nem. A legférfiasabb az, ha most alávágsz egy ribancnak, aztán hazazavarod, és eszel egy jót.”

„És reggel ugyanonnan kezded, ahol már ötvenhat éve toporogsz. Nincsenek barátaid. Nincsenek szeretteid. Nincs senkid. Itt az ideje, hogy legyen valakid.”

„Ja. Egy köcsögöd.”

„Nem. Egy barátod.”

Hársfalvi keresni kezdte a telefonjában Topor számát. Megvolt neki, a zongorás incidens óta. Felhívta.

– Tessék – szólta bele Topor semleges, halk hangon. Ez a régi reflex: nem mutatkozik be, nem mutat hangulatot, mert ha olyasvalaki keresi, akkor nem ő az; ha pedig olyasvalaki keresi, akkor ő az, de most nem tud beszélni.

– Topor? Itt Hársfalvi.

– ...Üdvözlöm.

Ha Hársfalvi keresi, akkor ő az, és most épp tud beszélni.

– Ki tudnál jönni holnap a forgatásra? – kérdezte Hársfalvi, és ő is, Topor is meglepődött, hogy ez nem parancs, hanem kérdés. – Szükségem lenne a... tapasztalatodra és az eszedre.

– Természetesen – mondta Topor bizonytalanul, mert nem tudta, hogy ebben neki mi lesz az üzlet: az, hogy pénzt kap, vagy az, hogy nem kap két büdös nagy nyaklevest.

– Nem kell izgulni, semmi komoly. Csak elbeszélgetünk egy kávé mellett – mondta Hársfalvi.

– Rendben.

– Fél tizenegyre gyere – mondta Hársfalvi, és lerakta a telefont.

„Egy kávé mellett. Elbeszélgettek. Randizol, buzikám!”, szólalt meg újra Hársfalviban a konok hang.

De Hársfalvi ügyet sem vetett rá. Nyugalmat és békét érzett – és éhséget. Jóformán egész nap nem evett semmit. Rendelt magának valami könnyű húst, aztán lezuhanyozott, megvacsorázott, és lefeküdt aludni. Elég korán, kilenc körül.

És elaludt. Magától. Évek óta először altató nélkül. Hosszan és mélyen aludt. Egyetlenegyszer sem riadt föl éjjel. Még akkor sem, amikor a felesége éjfél körül megjött.

Pedig Róza már a nappaliból kiabált:

– Győző, ha holnapra nem csináltatod meg az ajtót, elválok! Hallod?

Győzőnek máskor hallania kellett volna, hiszen ilyenkor rendszerint csak színlelte és kívánta az alvást. De most nem hallotta. Róza pedig arra gondolt: „Persze hogy nem hallja. Biztos épp valami cafka lovagol rajta.”

És Hársfalviné föllopózott a lépcsőn, és minden egyes lépcsőfokkal erősödött benne a szándék, hogy azt a kis kurvát a hajánál fogva, meztelenül rángatja ki az utcára, a férjétől pedig elválk, és viszi a fele királyságot.

Benyitott a hálóba. Hirtelen és hevesen. És amire készült, amire hergelte magát, annál sokkal rosszabbat látott:

Hársfalvi édesdeden aludt. Nem összekucorodva, az ágy szélén, hanem az ágy közepén, a hátán, kitárt karral. Egyenletesen lélegezve, kissé szuszogva.

– Győző, ne színészkedj – mondta Róza, de nem túl hangosan. Mert mi van, ha tényleg alszik?

Hársfalvi nem moccan. Hársfalviné pedig undorodva csapta be a hálószoaaajtót, és aznap éjjel a kanapén aludt. Úgy érezte: megcsalták. Most először, igazán. Persze korábban mindig bosszantotta, ha a férjét azon kapta, hogy nővel volt. De magában valójában kárörömet érzett, mert tudta, hogy a férje nem lett boldogabb, sőt valószínűleg kudarcot vallott, és tovább sodorta magát annak a szakadéknak a széléig, amin túl a teljes Hársfalvi-vagyon órá szállhat.

De amit most látott, az nem fért a bögyébe. A férje hosszú évek óta először boldogan, gyermekien aludt. Nem tudta, hogy ki vagy mi nyugtatta meg ennyire a férjét, de eltökélte, hogy bárki vagy bármi legyen is az, el fogja pusztítani.

Kedd

Hársfalvi Győző gépzúgásra ébredt. Nem riadt, csak ébredt. Lomha, kábult agyában olyan tompán hallatszott a zúgás, mint rezgő mobil a szkafanderzsebben. Aztán ahogy teljesen magához tért, a zúgást is egyre hangosabban és tisztábban hallotta, míg végül felfogta: egy porszívó zúg az alsó szinten. Hát, istenem, zúg. A porszívónak ez a dolga.

Aztán Hársfalvinak leesett: évek óta nem hallott porszívózúgást a lakásban. Azt sem tudja, van-e itthon porszívó. Egyedül a takarítónő tudja, aki kilencre szokott... te jó ég!

Hársfalvi a telefonjára pillantott. Fél tíz múlt. Tizenegykor kezdődik a tévéfelvétel. Pokolian el van késve. Máskor tévéfelvétel előtt reggel hatkor kel – mindig hatkor kel –, kilencig felszívja magát, átgondolja az egész műsort, minden lépését, minden kérdését és gesztusát, minden bekészített poént. Hát ez most elmaradt.

A porszívó lent zúg a nappaliban. De hogy jött be a takarítónő, amikor a bejárati ajtó... az asztalos reggel nyolcra jött. Az élet javában zajlik, mindenki teszi a dolgát, a stáb építi a díszletet – ő pedig édesen tentikél.

Hársfalvi kipattant az ágyból. A fürdőszoba tükreén egy cédula várta az asszony kézírásával:

elhagylak

Csak így. Egy darab állítmány, csupa kisbetűvel. Se alany, se jelzők, még csak egy írásjel sem, ami lezárná, véglegesítené és megmásíthatatlanná tenné ezt a szót. Elhagyni nem így szoktak. Elhagyni úgy szoktak, hogy előtte veszekednek, vagy hosszú búcsúlevelet hagynak, amiben kiborulnak, vádolnak vagy esdekelnek. De ez nem levél. Ez csak egy szó. Egy cetlin. Annyira sebtében és hanyagul odavetve, hogy még egy pont vagy egy felkiáltójel sem jutott a végére. Hársfalvi kiszaladt a fürdőből, és kinyitotta Róza gardróbját. Minden ruha a helyén volt.

Tehát ez még nem tény, csupán terv. Esetleg vázlat. Vagy épp már a megvalósítás első lépése.

Hársfalvi beállt a zuhany alá. Sietve fürdött, majd borotválkozott, fogat mosott. Közben pedig Rózára gondolt. Elhagyja? De hát sosem volt vele igazán. Külön életet éltek. Még nyaralni is külön jártak. Az ördög tudja, miért aludtak mégis egy szobában. Ja, persze: mert az asszony itt rendezte be a fésülködőasztalát és a gardróbját, Hársfalvi pedig nem volt hajlandó átvonulni a vendégszobába. Nem egymás miatt aludtak egy szobában, hanem a szoba miatt. Ez volt az ő néma territóriumháborújuk. A háború, amit végül Hársfalvi nyert. De ez egyáltalán nem tette boldogabbá, sőt. Még egy kudarc.

Nem azt érezte kudarcnak, hogy elhagyják, őt, aki maga szokta elhagyni a nőket. Hanem hogy még az előtt hagyja el Róza, hogy közel kerültek volna egymáshoz. Nem hagyott rá esélyt. Pedig kéne. Meg kellene próbálni. Este, ha Róza eljön a holmijáért, megpróbálja.

A porszívó zúgása erősödött.

„Sietnem kell, mindjárt ideér a takarító. Egyáltalán – mit lelkizek én itt? Ha elhagy, elhagy. Már régen ki kellett volna dobnom.” És látta maga előtt az asszonyt. És szépnek gondolta. Róza tíz évvel volt fiatalabb nála, és remek formában volt. „Pont a zsánerem”, ismerte be Hársfalvi. Aztán továbblépett: „Mindjárt tévéfelvétel. Ha testben még nem vagyok is ott, legalább már fejben kéne.”

A fürdőből a gardróbba ment, hogy kinézzze, mit vesz fel a ma esti tévéműsorba.

És tanácstalan volt. „Nincs egy rongyom, amit felvegyek”, mondaná ilyenkor egy nő. A különbség csupán annyi, hogy egy nőnek általában van elképzelése róla, hogy egész pontosan milyen rongyot szeretne felvenni, és az mennyibe kerül. De Hársfalvinak tényleg lövése sem volt. Az egész ruhatára idegennek tűnt. Aztán arra gondolt, hogy a stylist úgymint hoz majd néhány hacukát, hiszen kitartóan hozza mindig, minden piszkálódás ellenére.

„Na, jó, kap egy esélyt a kis köcsög”, mondta magában Hársfalvi. Aztán azért is elszégyellte magát, hogy leköcsögözte.

– Mi van velem? Klimaxolok? – kérdezte a gardróbban a tükörképétől, miközben magára rántott egy farmernadrágot és egy rózsaszín teniszinget. Fehéret kellene: az jobban kidobja a szoláriumszint. Ez a pink valahogy sápasztja. Vagy csak a bőre fakul. Már hat napja nem feküdt szoláriumban. De most úgy gondolta: a rózsaszínhez jobban megy a természetesebb bőrszín.

A porszívó zaja a szobája elé ért. A takarítónő pont akkor lépett be, amikor Hársfalvi elkészült. Annyira zavarba jött, hogy elejtette a csövet.

– Jó napot, művész úr! – mondta szemlesütve.

– Csókolom... – Itt Hársfalvi egy keresztnevet szeretett volna mondani, de fogalma sem volt, hogy hívják a takarítónőt.

– Az asztalos végzett, azt mondta, majd küldi a számlát – hadarta a takarítónő.

És valóban. A bejárati ajtó tokját mintha kicserélték volna. Mint ahogy ki is cserélték. De Hársfalvi pillanatnyilag ennek sem tudott örülni. Rohant a felvételre.

A tévéstúdióban mindenki tudta a dolgát. Olyan régóta gyártják a műsort, hogy a producer-műsorvezető nélkül is tudták, hova kell világítaniuk a lámpáknak, honnan induljanak a kamerák, Boglár pedig mindent felíratott a sűgőtáblára. Tízíg senki nem hiányolta Hársfalvit. Negyed tizenegyig izgultak, hogy nem történt-e vele valami. Aztán telefonált, hogy úton van. Ekkor az izgalmat felváltotta a gyomorgörcs. Csak Kálmán nem izgult, aki Petyával

üldögélt egy öltözőben. Pontosabban: ő ült, Petya pedig állt, ékszerek nélkül, lenémított telefonnal, az ökle köré csavart kendővel.

Egy másik öltözőben az állatvédők „hangoltak”:

– Azt láttad az interneten, mikor élve megnyúznak egy mosómedvét?

– Láttam. Meg egy kutyát.

– Ja. A tetvek. Csak azért, hogy a Jennifer Lopeznek legyen bundája.

– Miért, kutyabundát hord?

– Nem, csincsillát, gondolom.

– És azokat is élve nyúzzák?

– Gondolom.

– A tetvek.

A harmadik öltöző, Zelényié üres volt: ő még nem ért ide, pontos forgatókönyvet kért, és a saját része előtti szünetre ígerte magát.

Fél tizenegy előtt pár perccel futott be Hársfalvi. Feszültnek tűnt. Boglár már a bejáratnál várta a sűgőkártyákkal.

– Sorba tettem mindent.

A sűgőkártyákat Hársfalvi kérte tőle hétről hétre, hogy aztán a bejáratnál rendre eldobálja őket. Most azonban nem dobálta el. Úgy kapaszkodott beléjük, mint Király Linda Himnusz-énekléskor az irodalmi szöveggyűjteménybe. Hársfalvi a smink előtt a stylist szobájába sietett.

A szobában három hatalmas ruhásszatyor. A stylist – Tibó – a falnak támaszkodva SMS-ezgetett.

– Gyorsan, Tibókám, adj valamit, nincs sok időm – robbant be Hársfalvi.

Tibó ezen módfelett meglepődött. A műsorvezető évekig csak azért nézett be hozzá, hogy mindennek elhordja a divattervezőket, végül őt is lebuizzza, aztán kivasztassa vele a saját ruháját.

– És mit vasalok? – kérdezett vissza a stylist.

– Amit adsz.

Hársfalvi a zsákokba túrt.

– Majd én adom – lépett oda Tibó. – Ne túrja szét.

És előhalászott egy sötét nadrágot, egy kék inget és egy vajszínű zakót.

– Zakó? – nézett rá Hársfalvi értetlenül. – Tibókám, ne örüljél meg, kint ötezer fok van.

– Maga meg egy meglett férfiember, és a miniszterelnök-jelölttel fog beszélgetni – mondta Tibó flegmán. Nem félt Hársfalvitól. Az maximum leköcsögözi, és rácsapja az ajtót, ő meg röhög rajta egyet este a menyasszonyával.

– ...Jó – mondta kis hezitálás után Hársfalvi. – Vasald ki, smink után érte jövök.

Tibó ezen végleg meglepődött.

Hársfalvi már túl volt a fodrászon, és a sminkben ült, amikor a gyártásvezető odalépett mellé.

– Győző, egy Topor nevű ember keres.

„Az ördögbe. Róla teljesen megfeledkeztem”, futott át Hársfalvi agyán.

– Ültessétek le a nézőtéren, és szünetben hozzátok be – mondta, miközben saját mozgó száját nézte a tükörben.

Ráncosodó, hervadó száj. Ezt már a bajusz sem tagadhatja el. Nem baj, a képernyőn fiatalabbnak látszik majd. De miért akar ő fiatalabbnak látszani? Hogy az ilyen Beni-féle taknyok kiröhögjék a reggeli műsorban? Hogy a Kingák a legkevesebb szakmai tiszteletet se adják meg neki? Hogy csúfolják, mert festi a bajszát?

Vitrayra gondolt. Meg Vágó Istvánra. Nem érezte őket öregnek. Tapasztaltnak érezte őket. Rutinosnak. De nem öregnek. Pedig őszek. Ráncosak. Ha ők ülnének le beszélgetni egy miniszterelnök-jelölttel... De most egy festett bajszú, szoláriumozott férfi fog leülni vele, a nyolcvanas évek kövülete...

– Éva! – szólt oda a fodrásznak. – Vágjuk le a bajuszomat.

A szobában csend lett. Hársfalvit mindenki bajusszal ismerte, ahogy Columbót is mindenki ballonkabátban ismeri. Hársfalvi mondata úgy hatott, mintha Columbo azt mondta volna: legyen inkább egy Hello Kitty-s esőkabát!

Éva vállat vont: neki aztán mindegy.

És nekiállt ollóval. Egészen rövidre, borotválhatóra nyírta az évekig gondosan ápolt sövénykét. Annyira rövidre, hogy csak az ősz tövek fehérlettek Hársfalvi orra alatt. Sokkal őszebb volt ez a bajusz, mint Hársfalvi gondolta.

„Na, ez most öreg”, mondta magában, és alig várta, hogy Éva a borotvával is nekiálljon.

És Éva nekiállt. És egy-két húzás után a tükörből már egy csupasz arcú Hársfalvi nézett vissza. A lecsupaszított bőrfelület, ami korábban mindig viszkedett vagy izzadt, most fázni kezdett. Csiklandozta a levegő.

„De vicces”, gondolta Hársfalvi. Szokatlan volt így magának. Egyből feltűnt, hogy nem is hasonlít Alain Delonra. De megörült az új arcnak. Ugy érezte: a szőrrel együtt eltűnik megannyi belecsomósodott indulat és félelem is. Könnyűnek és tisztának érezte a fejét.

Hársfalvi megtapogatta a frissen napvilágot látott bőrt. Tükörsima volt. És fehér. Istenem, a szoláriumozott arcon az orr és a száj között egy bajusz formájú csík fehérlett.

És Hársfalvi öröme elszállt.

„Én barom, én hülye barom!”, szólalt meg benne a régi énje, „hogyan lehettem ilyen idióta? Percekkel a felvétel előtt? Mindenki rajtam fog röhögni!”

De ekkorra már a sminkes is látta, mi a probléma, és már dögönyözte is a pamacsával.

– Szépen összedolgozzuk, senki nem fogja észrevenni – mondta –, aztán négy-öt nap alatt összeérik színben. Ha nem szolizik rá.

Hársfalvi toppantott. Négy-öt nap! Az rengeteg!

– Hat perc, és indul a felvétel! – nézett be a gyártásvezető.

Addig még át kell öltözni, és át kell futni a kérdéseket. Hársfalvit majd' szétvetette az ideg.

Hölgyeim és uraim! Ez itt vasárnap esti túladagolásunk, a Szérum, aki pedig a mai aranylövést beadja: Hársfalvi Győző!

Ezt dübörögte a station voice néhány perccel később, miközben a konzerv big band játszott, a monitorokon a főcím futott, a statiszták tapsoltak, a repülő kamera pedig a tolóajtóhoz sietett, hogy bekísérjen egy csupasz arcú, zakós férfit, aki német műholdas adásokban jól mutatott volna, a magyar statiszták viszont nem értették, hogy ha ő Hársfalvi Győző, akkor miért van rajta zakó, miért nincs bajusza, és miért olyan színű a sminktől az arca, mint a Magyar Népmesékben az öreg királynak. És ha már egyszer öregkirály-feje van, megint csak miért nincs bajusza?

– Hölgyeim és uraim, köszöntöm önöket szezonzáró adásunkban, amely több okból is rendhagyónak számít. Itt lesz velünk Zelényi Miklós, aki miniszterelnöki babérokra tör, és akit kifaggatok arról, mi kell a kormányfőséghez azon kívül, hogy az ember a választási plakátra megborotválkozik és zakót vesz – simította végig Hársfalvi az arcát és a ruháját.

Ennél jobb poén nem jutott eszébe hirtelen, hogy megmagyarázza a külsején esett változásokat. Sőt – igazából ennél jobb poén még soha, semmilyen helyzetben nem jutott Hársfalvi eszébe. Hársfalvi slágfertig volt. Hársfalvi improvizált. A közönség pedig értette, és nevetett.

És csakis Hársfalvi tudta, hogy ez nem az ő érdeme. Hogy ő éles helyzetben megbénul. Hogy ha nincs előkészítve a show-műsor, akkor elbukik. Márpedig a mai adás semennyire sincs előkészítve.

De Hársfalvi érzett egy kezet a fején. Egy láthatatlan kezet, amelyik tartotta, simogatta, és amely olyan könnyedén pöckölte bele az előbbi poént, ahogy az ember szabadul az üres tökmaghéjtól.

Nahát. Annyi minden történt tegnap óta, hogy végig sem gondolta igazán a templomi élményét. És erre most tessék, éberem, emberektől, fényektől, hangoktól körülvéve is érzi. És nem fél. Ösztönösen mélyeket lélegez, és egy olyan izmot keres, amit még soha nem használt: valamit, amivel úgy tudja kitátani a feje búbját ennek a kéznek, ahogy az éhes madárfiókák a csőrüket. És már a sűgőkártyákba sem kapaszkodott olyan görcsösen.

– Itt lesznek még velünk az állatvédők, akiket múlt héten ígértünk, és akiktől megtudjuk, mi folyik a kiskunlacházi Gedeon Libafarmon, de mindenekelőtt érkezik hozzánk egy fiatalember, aki a hét elején úgy keveredett pedofilpapotrányba, hogy se nem pedofil, se nem pap. Stúdióink vendége Pálffy Kálmán.

A statiszták tapsoltak. Az ajtó nyílt. Belépett a fiú. Amennyit változott Hársfalvi a mai adás kedvéért, legalább annyit változott Kálmán is: a tegnapi farmerreklámarc styling helyett ma törekeny bölcsészre vette a figurát. Dús haja, amely tegnap felzselézve meredt az égnek, most lelapítva és oldalt elválasztva, engedelmesen pihen a fején. Íves, barna szemét egy maszatos szemüveggel takarta el, farmer helyett szövethadrágot húzott, hozzá inget és kötött mellényt. Ha Hársfalvi egy napja azt hitte volna, hogy kajakedzésről jön, akkor most azt

hitte volna, hogy kajakedzésről jön, mert ott kiröhögték. A tegnapi aranyifjú helyett egy megtört, suta bölcsész állt a pódiumon.

– Kálmán, foglalj helyet nálunk! – ocsúdott Hársfalvi. Kálmán leült a kanapéra, a megbeszélte helyre. Az odakészített bögréből vizet szeretett volna kortyolni, de idegességében leitta magát. Ettől még idegesebb lett.

„Ügyes. Nagyon ügyes”, gondolta Hársfalvi.

– Kálmán, a hét elején tört ki a botrány, és a mi csatornánk is foglalkozott vele, hogy egy újabb pedofil pap tartja rettegésben az ifjúságot. Csapatunk utánajárt a dolgoknak, és a hisztéria keresztüzében téged találtunk. Szögezzük le rögtön az igazságot: nem vagy pap.

– Nem – hebegte Kálmán.

– És nem vagy pedofil.

– Nem – rázta meg a fejét Kálmán. A tegnapi természetességét, oldottságát most ügyesen leplezte.

– Mi az igazság?

– Papneveldébe jártam egy évet.

– Pap akartál lenni?

– Nem tudom... jó megoldásnak tűnt, mert a jogra nem vettek fel, viszont így egy évet eltölthettem Budapesten, ráadásul a jog tőszomszédságában, és még szállásom is volt.

– És idén újra felvételiztél a jogra?

– ...Igen – krákkogta Kálmán. Hazudott.

– És mi a helyzet a pedofiliával?

– Ezek alaptalan vádak. Egy hétig jártam egy lánnyal, aki néhány hónap híján tizennyolc éves volt.

– Tehát még kiskorú volt a lány.

– Igen. A személyije szerint igen, még három hónapig. De sokkal érettebb volt a koránál. Még nálam is sokkal érettebb volt.

– Alapvetően az érettebb lányokat szereted?

– Igen – bólogatott szégyenlősen Kálmán.

– Hány éves volt idáig a rekord?

Kálmán nagyon nagy zavart színlelt. Elpirult. Kinézett a becsavart öklű Petyára. Végül válaszolt.

– Hu-huszonnyolc.

– Tehát a pedofiliától valóban messze járunk. És ezzel a huszonnyolc éves lánnyal meddig jutottatok?

– Mire gondol?

– Lefeküdtél vele?

– Igen.

Hársfalvi maga sem tudta, minek kellene kisülnie ebből a beszélgetésből. Majd a vágóasztalon eldől. Arról letett, hogy Kálmánt besározza. Ahhoz túl gyenge volt a beszélgetés, hogy Kinga hétfő reggeli telefonriportját hazudtolja meg. Különben is: ki fog emlékezni vasárnap este egy hétfő reggeli műsorra?

Próbálkozott azzal is, hogy az egyház tekintélyét ássa alá, de hiába: akármilyen provokatív kérdést tett is fel, Kálmán tiszteletudóan és makacsul védte a szemináriumot és kispap társait.

– De azért a papok is emberek, nem? Csak fociztatok a szemináriumban?

– Néha... én nem vagyok valami nagy sportember...

– És foci után a zuhanyzóban... leesett néha egy-két szappan?

– ...Nem értem, mire céloz – adta a hülyét Kálmán, pedig pontosan értette.

Csak hogy egyrészt nem repkedtek a szappanok, másrészt ő sosem állt le focizni a többiekkel. Gyúrnival járt az Astoriához.

– Vagy inkább átjártál a jogra a lányokhoz?

– Hát...

– Ejnye! A legtöbb jó nő köztudottan a jogra jár!

Kálmán elpirult, és zavartan mosolygott. Kiváló színész volt.

– Néha – felelte. – Néha átjártam.

– Jóban voltál velük?

– I-igen.

Akadozó, unalmas, tempótlán beszélgetés volt ez, amiből Hársfalvi nem tudott kihozni semmit. Nemcsak azért, mert valójában Kálmán kitalált karaktere, szűkszavú válaszai irányították a beszélgetést, de azért is, mert a kezét még mindig ott érezte a fején. A kezét, ami néhány frappáns kérdést könnyedén pattintott a nyelvére, de a legaljasabbakat kitörölte a fejéből.

„Ez nem provokatív bulvár-show-műsor. Ez egy nyugdíjasklub. Ez eddig egy fos adás”, gondolta Hársfalvi, és úgy döntött: lezárja a csevejt, elfelejti ezt a fiút, és megpróbálja az állatvédőket és Zelényit úgy tálalni, hogy a két téma elvigye az utolsó adást. A felkonfot pedig a végén felveszik még egyszer, Kálmán említése nélkül.

– Hölgyeim és uraim, Pálffy Kálmánt látták. Most rövid reklámszünet, utána kitárgyaljuk a kiskunlacházi állatkínzást.

A statiszták lagymatagon tapsolták meg Kálmánt, és alig várták, hogy ez az unalmas, szürke senki elhagyja a színpadot. Aztán, ahogy a kamerák leálltak, Hársfalvi is kikökölt eddigi feszes televíziós pózából. Magába roskadva ült a díszletek között.

„Rossz ötlet volt levágni a bajuszomat. Balszerencsét hozott”, gondolta, amikor Topor János odalépett hozzá.

– Kipp-kopp! Nem zavarok?

Hársfalvi hatalmasat sóhajtott. Nem volt kedve bájcsevegni. De miért kéne bájcsevegni? Hiszen Topor most akár hasznos is lehet.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte Hársfalvi köntörfalazás nélkül.

– A fiúról? Hm... Nekem van orrom a kamuhoz, és ez akkora kamu volt, mint a ház.

– Neked is feltűnt?

– Fel hát. Ennél még én is jobban adtam volna a beszart bölcsészt.

– Láttad volna tegnap. Egy sportos Don Juan volt. Egy Armani-reklámarc.

Topor nagyot sóhajtott.

– Akkor pláne nagyon gáz, amit itt rendezett.

– De miért akart ennyire ártatlannak tűnni? – tűnődött Hársfalvi.

– Mert... mert nem az – vágta ki Topor.

– Ezt hogy érted?

– Nem tudom... tapasztalat. Mindig a legszentebbek vannak a legnagyobb szarban. Mindig a legszendébb csajok a legnagyobb kurvák. Mindig a legnagyobb erénycsőzők az aberrált állatok.

– Lehet, hogy... mégis pedofil?

„Hát, ez hülyébb, mint gondoltam”, futott át Topor agyán, de a tapintat és a tisztelet kordában tartotta a grimaszait.

– Ez nőcsábász. Csak rá kell nézni. Biztosan nem pedofil.

– Akkor?

– Nem tudom. Nem vagyok pszichológus, sem detektív.

Hársfalviban most még nagyobb bizalom ébredt Topor iránt. Annyira gyanús volt, hogy az ügyben nincs semmi sztori, hogy lehet, hogy mégiscsak van sztori. Hársfalvi hirtelen földerült. Úgy érezte, Toporral megfogta az isten lábát. Hogy ezzel az emberrel *tényleg* érdemes lesz barátkozni. Nem dolgoztatni. Nem kihasználni. Barátkozni.

De hogy kell az ilyet elkezdeni? Hogyan kell megtenni az első lépést? Egy másik férfi felé? Atyaég... Már az a tegnapi kávézós invitálás is határeset volt. Jó, hogy így sikerült, hogy mégsem egy tonettasztalnál szürcsölik a feketét.

– Figyelj csak, Topor... volna kedved... velem dolgozni?

Topornak elkerekedett a szeme. Ez az ember másfél hete még vadászott rá. Most meg itt ül zakóban, bajusz nélkül, olyan csupasz arccal, mint a Mikulás, aki rosszkor hajolt a gáztűzhely fölé. Közben ilyeneket kérdez, és nyilván nem tudja, de még a tekintete is opálos lett. Hát ez nagyon ciki.

– Ne vegye rossz néven, de én most rendes állást keresek.

– Én is azt kínálok.

– De én most próbálom magamat legalizálni.

– Erre gondolok én is. Legális, bejelentett munkára. Tébére, adóra... mondjuk, papíron minimálbér, de azért csurranna-cseppenne.

– Nem akarok pimaszkodni – pimaszkodott Topor –, de önnek dolgozni nem egy életbiztosítás. Ott van például szegény Zsiráf. Nagyon csúnyán összetörte magát.

– Fiam, nem nekem kellene dolgozni. Hanem velem. Rendes, tiszta munka. Televíziózás.

– ...Már ha azt rendes, tiszta munkának lehet nevezni.

– Oknyomozás. Tényfeltárás. Ilyesmi érdekelne? Nem kell detektívnek vagy pszichológusnak lenned: én szerkesztőnek hívnálak. Egyszerűen szükségem van az éleslátásodra és a ravaszságodra. Ha az ilyen Kálmán-félékkel te beszélgetsz el a műsor előtt, és nem a mostani szerkesztőm, akkor máshogy sikerülne egy ilyen felvétel, ugye?

– Hát... igen – ismerte be Topor.

– A mostani szerkesztőm túl szégyenlős. Neked van bőr a pofádon bekérdezni. Tessék, velem is itt pimaszkodsz, amikor ilyen lehetőséget már évek óta nem ajánlottam senkinek.

Topor sajnálkozva vont a vállát.

– Én nem akarom kitúrni a régi...

– Nem túrod ki. Ő jó szakember. Ért a televíziózáshoz. Te meg értesz az emberekhez. Na, mit mondasz?

– Így hirtelen... aludnék rá egyet.

– Nyugodtan – mondta Hársfalvi. – Csak nyugodtan. És maradj még itt a felvételen, figyelj, sasolj, mert bízom a meglátásaidban. Remélem, jól kijövünk majd egymással.

Hársfalvi elmosolyodott. Ez tőle bajuszban is ijesztő, bajusz nélkül pedig egyenesen horror. De ő ezt nem tudta. Úgy gondolta: ez kezdetnek elég. Barátságos volt, de nem túl direkt. És semmiképp sem meleg.

Topor pedig arra gondolt: „Mi ütött ebbe az emberbe? Barátságos, de nem túl direkt. Lehet, hogy meleg?”

A gyártásvezető csendet teremtett a statiszták között. Topor visszaült a helyére. A sminkes bejött megigazítani Hársfalvi sminkjét, különösen a bajusza helyét, ahonnan jócskán leizzadta a festéket. Aztán elindult a visszaszámlálás, majd egy rövid elválasztó animáció és főcímmzene, és némi tapstól kísérve a szó ismét Hársfalvi Győzőé volt.

– Talán hallottak arról a kiskunlacházi libafarmról, ahol a libákat kegyetlen módszerekkel tépik. Mi sem mehetünk el szó nélkül az ügy mellett: mai vendégünk az a három állatvédő, akik a libafarm területére beszköve saját szemükkel látták, milyen módszerekkel dolgozik a hazai húsiparnak ez a szégyenfoltja. Vendégeink a Szabad Szárnyakon Alapítvány munkatársai, Sarló Szilárd, Győri Emese és Pető Gábor.

A tolóajtóban három alak jelent meg: egy pocakos, zsíros hajú férfi, egy sovány, hajlott, kopaszodó alak és egy ápolatlan, trampli nő. Ők olyan figurák voltak, amelyet Kálmán csak szeretett volna hitelesen alakítani. Nonprofit fanatikusok, akik szentül hiszik, hogy ők kívül állnak minden üzleti szennyen és alantas érdeken, sőt éppen azért vannak most itt, hogy leleplezzenek egy üzleti szennyet, a kiskunlacházi Gedeon Libafarmot. Pedig ők nagyon is az üzleti szenny és az alantas érdekek termékei. Hol lennének ők a támogatóik, főleg a Hentes nélkül? A társadalom nem tartaná el őket, mert a társadalom magasról tesz rá, hogy fáj-e a libának, ha tépik. Sőt a társadalom nagy része nem is eszik libát. Nem is lát libát. Ennyit a nonprofit fanatikusok messianizmusáról és Hársfalvi műsorának közérdekűségéről.

– Köszöntöm önöket, kérem, foglaljanak helyet! – kínálta őket Hársfalvi, és undorodott.

– Bőrkanapé? – kérdezte Emese.

Hársfalvi bölintott. Erre mind a hárman lekucorodtak a kanapé elé a szőnyegre. Hársfalvi még jobban undorodott.

– Ha gondolják, hozatok tűzifát, és tábortüzet is rakhatunk.

A közönség nevetett.

– És milyen állatot akar rajta megsütni? – nézett rá szúrósan Gábor.

„Téged meg anyádat”, gondolta Hársfalvi, de nem mondta hangosan. Kihúzták nála a gyufát.

– Minden állatnak joga van a végtisztességhez – mondta Emese.

– Vagyis? – kérdezte Hársfalvi.

– Vagyis olyan halálhoz, ami nem arról szól, hogy megsütik, megeszik és kiszarják.

„Szóval még közönségesek is vagytok”, gondolta Hársfalvi. Betelt nála a pohár.

– De a természetben nem ritka, hogy az állatokat megeszik.

– Igen, más állatok – bólogatott Szilárd.

– Önök esznek állatot? – kérdezte Hársfalvi.

– Állatot nem – rázta meg a fejét Gábor.

– Csak halat – vetette közbe Emese.

Hársfalvi alig bírta visszatartani a nevetését.

– És a hal nem állat?

– De állat. De nem hús – erősködött Emese.

– Hanem?

– Hal. A nagybőjtben is meg lehet enni a halat, amikor a húst nem. És Jézus is halat szaporított, nem csirkét vagy disznót.

– És a halakat fájdalommentesen meg lehet ölni – okoskodott Gábor.

– Hogyan? – érdeklődött Hársfalvi.

– Halászattal.

– Értem – mondta Hársfalvi, és ezt gondolta: „Igazi, menthetetlen hülyék vagytok.” Majd visszaterelte a beszélgetést az eredeti medrébe:

– Inkább azokról az állatokról beszéljünk, amelyeket a kiskunlacházi farmon kínoznak.

– Én inkább azokat nevezném állatoknak – mondta Emese –, akik kínozzák őket. Mert az ilyen nem ember.

A többiek helyeseltek. Ők valószínűleg epidurálisan érzéstelenítenék a bűzaszalakat is aratáskor.

– Egész pontosan mi történik a Gedeon Libafarmon? – kérdezte Hársfalvi.

– Tépik a libákat – mondta Szilárd. – Fogják a tollat, és kitépik az állatból. Úgy, hogy az állat él.

– Én úgy tudom, hogy már évszázadok óta így jut az emberiség libatollhoz.

– Elég baj az – mondta Emese.

– És önök szerint mégis mi lenne a megoldás?

– Élő libából semmi esetre sem lenne szabad kitépni a tollat – okoskodott Szilárd.

– Hanem? – kérdezett vissza Hársfalvi. – Meg kellene ölni a tolláért?

– Libát ölni a tolláért ugyanolyan primitív, mint csincsillát a bundájáért – érvelt Emese.

– Akkor várjuk meg, amíg elhullanak?

– Az meg már dögtoll.

– Árulják el, az önök párnája mivel van kitömve?

– Kölesmaggal – vágta rá Gábor.

– És az nem fáj a kölesnek? – kérdezett Hársfalvi.

A három okostojás összenézett: rájuk fért volna egy kupaktanács. Hársfalvi pedig a kamerák felé fordult.

– Mielőtt tovább beszélgetnénk a libatépésről, győződjenek meg a nézők a saját szemükkel arról, hogy valóban állatkínzás-e a libatépés. A Szabad Szárnyakon Alapítvány önkéntesei a Gedeon Libafarmon jártak, és rejtett kamerás felvételt készítettek a libatépésről. Kérem szépen a bejátszást.

A monitorokon egy rossz minőségű fekete-fehér felvétel jelent meg. Két alak egy autóban készülődött.

– Az ott én vagyok – mutatott az egyikre Gábor.

A két alak kiszállt az autóból. A beszélgetésüket nem lehetett érteni, a kamera minden mozdulatát idegesítő suhogás és recsegés kísérte.

– Nem túl jó a hang – szabadkozott Gábor. – Laci kollégám telefonjával vettük fel, ami a hóna alatt volt, az autóstáskájában.

A monitoron az látszott, ahogy a két férfi átmászik egy kerítésen, és egyenesen egy libákkal teli udvar közepén landol. A libák szétszaladnak.

A bejátszás alatt Hársfalvi a három idiótára pillantott. Annyira belefeledkeztek a videóba, hogy Szilárd még az orrát is turkálta.

A képen egy gumicsizmás fazon jelent meg az udvaron, és a hóna alá vett egy libát. Mikor a kamera irányába nézett és meglátta a két alakot, veszekedni kezdett velük, és kitessékelte őket előbb az udvarról, majd a farmról, miközben a liba végig a hóna alatt volt. Aztán a monitor elsötétült.

– Ennyi – mondta Emese. – Veszélyes akció volt, az az ember mindennel megfenyegetett minket.

– Mit gondol, miért volt önökre olyan dühös? – fordult Hársfalvi Gáborhoz.

– Nyilván azért, mert vaj van a fülük mögött. Mert félt, hogy lebukik.

– Nekem úgy tűnt, hogy egyszerűen csak a birtokháborításon szívta fel magát.

Az állatvédők zavarba jöttek. Szilárd szólalt meg először.

– És látta a libát a hóna alatt? Hát hogy lehet így megfogni egy állatot? Az a szerencsétlen állat érzi ám azt! Az szenved!

– Magáról a tépésről nem láttunk képsorokat.

– Azt a libát épp tépni vitték – ágált Gábor. – Milyen lehet az elbánás a tépés során, ha ilyen gyanús, fenyegető alakok mennek értük? És hogy bánhatnak a libákkal, ha velünk így bántak?

– És mit szeretnének elérni ezzel a felvétellel? – kérdezte Hársfalvi.

– Hogy a Baromfi Terméktanács végre felébredjen, és bezárassa az ilyen Gedeon-féle libafarmokat! – mondta Emese.

– Így van – helyeselt Gábor. – Tavaly egy partnerszervezetünk már sikeresen lépett fel a libatömés ellen, és feketelistára tette a kényszertömött libákból készült termékeket.

– Emlékszem – mondta Hársfalvi –, akkor több milliárd forintos kára keletkezett az ágazatnak.

– Mert maguk csak pénzben tudnak gondolkodni – mondta Emese. – De mi reméljük, hogy a mostani akciónk legalább ilyen sikeres lesz, és gyerekeinknek nem kell többé kényszertépett libák segélykiáltását hallani a tollpárnáikból. És egyszer talán azt is megérjük, hogy elmarad a Márton-napi mészárlás!

– Hú, ez nagyon költői volt – ironizált Hársfalvi.

– Ezek a libák valóban érző lények – vágott közbe Gábor. – Vannak fent videók a Youtube-on...

– Kérem, ne mondjon márkanévet! – jött a műsorvezetői figyelmeztetés.

– Vannak videók az... oldalakon, ahol videók szoktak lenni, hogy élve megnyúznak egy mosómedvét.

– Meg egy kutyát! – kontrázott Emese.

– Hát milyen emberek ezek? – kérdezte Gábor.

– Maguk milyen emberek, ha ilyen videókat néznek? – szakadt ki Hársfalviból.

A közönség újra tapsolt, és ez felbátorította Hársfalvit. Hentes ide vagy oda, ezek az emberek segghülyék. Ha a Hentes rendes beszélgetést akar, küldjön ide értelmes embereket.

– Ha jól tudom, a libatépés egyáltalán nem fáj a libának, amennyiben érett a tolla – mondta Hársfalvi.

A három állatvédő erre nem tudott válaszolni. Végül Gábor feltalálta magát:

– De sérti a méltóságát. Hogy néz már ki megkopasztva?

– Hát, nem tudom... én tollasan sem járnék vele – mondta Hársfalvi.

A közönség nevetett.

– Kérem, hogy ne hülyéskedje el – figyelmeztette Emese. Márpedig Hársfalvit a saját műsorában figyelmeztetni nagyon nagy hiba volt.

– Mi készítettünk az Amnesty Internationallel közösen egy tanulmányt, amiben...

– És honnan volt rá pénzük?

Hársfalvi kezdett mérges lenni.

– ...Tessék? – akadt meg a nő.

– Honnan volt pénzük a tanulmányra? Arra, hogy libafarmokra utazgassanak?

– ...A támogatóinktól. De hogy jön ez most...

– És kik a támogatóik?

– A lakosság.

– Pontosabban a lakosságnak az a fele – korrigált Hársfalvi –, akik valamilyen húsipari érdekeltséggel bírnak.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Szilárd.

– Vannak előttem papírok – Hársfalvi előtt tényleg voltak papírok. – Az alapítványt három nagy húsipari cég családtagjai alapították. Feleségek, lánygyermek. Aztán... kettőezerkilenc: az Igmándi Hús Kft. egymillió forintot adományoz. Kettőezertíz: a Keszthelyi Baromfifeldolgozó Bt. nyolcszázezer forintot...

– Ezek mind az állatok védelme és kíméletes tartása mellett elkötelezett cégek – mosakodott Szilárd.

– Persze – bólintott Hársfalvi. – Akik önöket használják arra, hogy lejárássák és ellehetetlenítsék a konkurenciát.

A három állatvédő hallgatott. Erről ők sem tudtak.

– Ahelyett, hogy kutyanyúzó filmeket nézegetnek, próbáljanak megérteni bizonyos összefüggéseket! – dorgálta Hársfalvi a földön kucorgókat. Azokon látszott az igyekezet: bizonyára még most is a köles kérdésén töprengtek. Hársfalvi pedig a közönséghez fordult:

– A Szabad Szárnyakon Alapítványt látták, melynek aktivistái már évek óta kampányolnak bizonyos húsipari cégek ellen – most végre kiderült, hogy miért. Most újabb rövid reklám, utána pedig Zelényi Miklós államtitkárral folytatjuk.

A három kucorgó föltápászkodott, és sértetten kivonult. Hársfalvi fellelegzett. Na, végre egy izgalmas beszélgetés! Végre valami közérdekű! Valami leleplező! Sokkal érdekesebb volt így, hogy az alapítványt piszkálta meg, mintha a Gedeon Libafarmot ócsárolták volna. Azok nincsenek itt, ezek itt voltak. A közönség láthatta az arcukat. Jó volt ez így. És közben egyszer sem nézett a sűgőkártyáiba. Határozott volt, rögtön kapcsolt, ültek a poénok. És ami a legfőbb: egyenes volt. Azt tette, amit a lelkiismerete diktál.

Lelkiismeret... atyaég, tényleg van ilyen. Hársfalvié már évek óta nem jelzett. Most újra érezte, és azt is érezte, hogy nyugodt.

Aztán eszébe jutott a Hentes. Ebből a beszélgetésből nem kis gondja származhat. Nem baj, lehet ezt még ügyesen vágni, úgy, hogy a Hentes se dühödjön fel és a műsor is jó legyen.

Hársfalvi az öltözők felé tartott. A folyosón Boglár sietett elé.

– Zelényi Miklós megérkezett, de a felvételig nem jön be – mondta. – Azt kéri, hogy az autójában váltsanak néhány szót.

Zelényi autója, a lesötétített limuzin ugyanolyan vészjósló dermedtségben állt a stúdió mögötti gazdasági bejáratnál, ahogy hetekkel ezelőtt a Hálózat csapatépítő tréningjén. De Hársfalvira nem volt olyan hatással, mint annak idején Vajnayra. Ő már sok lesötétített autót látott, sőt őhöz is sokan szálltak be. Tudta, hogy ez a show része. A kiszolgáltatottság-érzés megteremtése. Bebocsátást nyerni egy négykerekű erődbe, védtelenül beülni egy másik ember full bőr intimterébe. Ezzel tiszták is a tárgyalási pozíciók: a magabiztos és a megszeppent, az otthonos és a szorongó. Ezt a húzást jól ismerte Hársfalvi, ezért

semmilyen megszeppenést vagy szorongást nem érzett, mikor beült Zelényi mellé.

- Hársfalvi Győző – nyújtott kezét.
- Zelényi Miklós. Szervusz.
- Szervusz. A kamerák előtt magázódjunk.
- Csakis.
- Hallgatlak.
- Én dugom a nejedet. Miattam fog otthagyni.

Hársfalvi nem tudta, jól hallotta-e. Vagy jól értette-e. Vagy ha kandi kamera, akkor beszopta. Vagy ha... ha igaz, akkor még mindig nem fogta fel.

- És most menjünk a kamerák elé – mondta Zelényi, és kiszállt az autóból.

Hársfalvi döbbsent kábulatban követte.

Ő? Dugja? De Róza még vele se... csinál ő egyáltalán olyat? És honnan ismerné Zelényit? És miért nem gyanakodott rá, hogy Róza egyáltalán bárkivel is... most nem lenne ilyen váratlan...

Zelényi egyenes derékkal, emelt fővel elindult a stúdió folyosóján. Hársfalvi még állt egy darabig az autó mellett, aztán megtörtén, zavarodottan követte. És ahogy ment, mintha kavics akadt volna a cipőtalpa redői közé, a bal lába kattánva koppant a padlóhoz. Ez azért furcsa, mert Hársfalvi cipőtalpa nem volt redőzött. Megállt, és megnézte, mibe lépett. A bal cipőjének sarkába egy fülbevaló fűrődött. Egy picike arany fülbevaló, vízcseppnyi igazgyönggyel. Nocsak, milyen kincseket rejt Zelényi autója.

Hársfalvi kihúzta a fülbevalót a cipőtalpból, és alaposan szemügyre vette. Róza, Róza! Tehát igaz. Tehát bizonyíték is van, nem csak Zelényi kimért szavai. Hársfalvi zsebre tette az ékszert.

Néhány perccel később, a leizzadt bajuszsmink korrekciója után Hársfalvi újra a kamerák előtt állt. De már nem volt olyan kirobbanó. Elszállt az ereje, a slágfertigsége, a tisztánlátása. Összezavarodott. Elveszett.

– Hölgyeim és uraim, fogadják szeretettel azt az embert, aki államtitkári székéből egyenesen a miniszterelnöki bársonyszékre pályázik, a stúdióban Zelényi Imre... elrontottam. Vegyük újra.

Kétszer kellett újra venni a felkonfot. Hársfalvinak egyre nehezebben ment a pörgős kereskedelmi intonáció. Végül sikerült elmondania hiba nélkül a szöveget, megszólalt a zene, és bevonult Zelényi, úgy, ahogyan Hársfalvinak kellett volna: lendületesen, magabiztosan, mosolyogva – zakó és nyakkendő nélkül.

- *Miklós. Zelényi Miklós* – nyújtott kezét gúnyosan az államtitkár.

– Tudom, hogyne tudnám, csak a pillanatnyi... – habogta Hársfalvi, aztán arra gondolt: ennek semmi értelme. Majd a vágóasztalon.

– Foglaljon helyet itt nálunk, Hársfalvi úr! – invitálta Győzöt Zelényi, és leült Hársfalvi helyére. Hársfalvinak maradt a kanapé. Ahogy belevetette magát a puha bőrbe, a fülbevaló a nadrágon keresztül megszurta a combját. Sikerült elnyomnia egy grimaszt.

– Hallgatom! – mondta Zelényi. – Ja, várjunk csak: a sűgőkártyái és az adásmenet. Gondolom, ezek nélkül halott ember.

A közönség nevetett. Zelényi egy gépelt paksamétát és néhány sűgőkártyát nyújtott át Hársfalvinak. Az átvette, és beléjük lapozott. Úgy érezte, most szüksége lesz rájuk.

– Bocsánat, ezek még az előző két vendégé...

– Pardon – mondta fölényesen Zelényi, és a többi kártyát is odapasszolta.

A közönség újra nevetett.

– Nos. Ha jól tudom, ön az államtitkári székéből egyenesen a miniszterelnöki székbe pályázik.

– Ha olvas újságot és néz tévét, akkor jól tudja – alázott Zelényi. – Nem venné le a zakóját? Zavarban érzem magam.

Hársfalvi belement. Amúgy is rásűlt a zakó. Megkönnyebbűlten perdítette le magáról a fojtó ruhadarabot, ám ahogy magasba emelt karral szabaddá tette a felsőtestét, a hónaljánál megcsapta a hideg. Két sportfolt nűtt az ingére. Pisztolytáska. Satöbbi.

A közönség elégedetten kuncogott.

Le kellene állni a felvétellel. A díszletek mögűtt hajsűrítűzni az inget. Beragasztani két intimbetűtet a hónaljába.

Hársfalvi nem volt elég határozott a cselekvéshez. Zelényi már perdítette is tovább a beszélgetést, Gyűző pedig az elkövetkező percekben minden horgot bekapott, minden labdát földobott, Zelényi pedig sorra le is csapta mindet. Egyértelmű volt, hogy Zelényi nem ellene van, csupán a szavazatokért harcol, és hogy is válhatna másképp a legnépszerűbb vezérbikává, mint úgy, hogy legyűz minden más vezérbikát, legyen az politikus vagy tévés figura. Erre Hársfalvi is rájűtt, de akkor már késű volt. Lehet, hogy ez a Rűza-dolog sem igaz. Na, tessék. Nemcsak Kálmán, de Zelényi is sokkal ügyesebben használja a saját műsorát. Nem baj, majd a vágóasztalon.

Bár Hársfalvi érezte, hogy ezt a beszélgetést ugyanűgy nem lehet az ő javára vágni, mint az előzőt az állatvédűkére. Ha mérleget kell készíteni, akkor Hársfalvi-Kálmán null-null, iksz. Hársfalvi-állatvédűk: egy-null, egyes. Hársfalvi-Zelényi: null-egy, kettes. Ha átlagot vonunk, akkor a mai adás döntetlenre jűn ki.

De Hársfalvi nem tudta sem vigasztalni, sem becsapni magát: a Hársfalvi-Zelényi összecsapás nem null-egy, hanem mínusz öt-tizenhat lett. A beszélgetés közben Hársfalvi a sűgőkártyák mankóján bicegve végig azt mérlegelte: rákérdezz-e arra, ami miatt tegnap leűvűltűtte Boglár fejét. A csajozásra. Zelényi botránnyaira. Végűl úgy döntűtt: a nyersanyag elbírja, a vágűszobában pedig még mindig ki lehet vágni. Így telesűvűta magát, és ahogyan egy ZS kategűriás akciűsztár kászálűdik ki a romok alűl, hogy utolsó erejét összeszedve megsemmisűtű csapást mérjen Christopher Walkenre, Hársfalvi Zelényinek szegezte a kérdűst:

– ...és mi a helyzet a nőekkel? Nem fél, hogy árthat az erkölcsi megítélésének a mértéktelen nőimádata?

– Itt most a saját feleségére gondol? – kérdezett vissza Zelényi. – Nos, lehet, hogy az erkölcsi megítélésemnek árt, de úgy tűnik, önanagyságának határozottan jót tesz.

A közönség újra nevetett. Hársfalvi pedig végképp nem tudta, mit gondoljon Rózáról. Kizárt, hogy ő ezzel a férfival... de majd a fülbevaló eldönti. Hársfalvinak nem maradt más választása, mint hogy rátérjen a Boglár által egyeztetett unalmas kérdésekre.

– Ön két és fél évet töltött a jelenlegi kormány államtitkári székében. Hogyan értékeli az elmúlt időszakot?

– Csodálatos két és fél év volt. A szakmai sikerek mellett a politikai támogatottságom is jelentősen nőtt, és nem utolsósorban megismertem Hársfalvi Rózát.

A közönség újra nevetett. Hársfalvi zavartan menekült a következő kérdésbe.

– Milyen a viszonya a jelenlegi miniszterelnökünkkel?

– Nagyon jó barátok vagyunk, ugyanakkor tisztelem és a mesteremnek tekintem őt. Olyan ez, mint az alvilágban ön és Pósfalvi, a Hentes.

„Erről meg honnan tud?”, kérdezte magában Hársfalvi, aki évtizedeken át köpte mások arcába a leplezetlen és kíméletlen véleményét, így most is az arcára voltak írva a gondolatai. Zelényi pedig nagyon elégedett volt azzal, amit ezen az arcon látott.

– Mit remél a választásoktól?

– Egy új világ kezdetét – nézett Zelényi a közönségre. – Egy szebb, jobb világét, amelyben nincs helye korrupciónak, feketegazdaságnak és alvilágnak. Ahol a média tisztességes és korrekt, nem torzít, nem hazudik. Egyszóval egy olyan világét, amelyben önnek semmi keresnivalója nem lesz.

Zelényi pofátlanul vigyorgott Hársfalvi arcába. A közönség nevetett és tapsolt. Hársfalvi pedig köpni-nyelni nem tudott. A papírról elfogytak a kérdések. Más kérdések nem jutottak az eszébe. Ennek a beszélgetésnek ezen a ponton, az ő bukásának jóslatával vége van. Hársfalvi jobb híján belenézett a kamerába, és igyekezett szemrebbenés nélkül elmondani a következőket:

– Ez volt a *Szérum* évadzáró adása meglepő vendégekkel és meglepő fordulatokkal. Remélem, hiányozni fogunk a nyári szünetben, de ősztől újabb sztárpletykákkal és közéleti botrányokkal várjuk önöket, jó éjszakát kívánunk!

A big band játszott, Hársfalvi pedig kibotorkált a díszletre boruló félhomályban. A közönség egyszerre tapsolt és szedelőzködött.

– Mindenki maradjon a helyén, kis korrekció! – kiabált rájuk a gyártásvezető.

Hársfalvi megvárta, amíg Zelényi beül az autójába és elindul. Aztán visszament a stúdióba. A fények újra kigyúltak, a statiszták elcsendesedtek.

– Gyerekek, akkor vegyünk fel egy új nyitókonfot!

– Mehet! – szóltak a vezérlőből.

– Sok szeretettel köszöntöm...

– Győző, a zakód! – szólt újra a hang a vezérlőből.

– Ó, hogy gyűrné bele... – Hársfalvi a kanapéhoz ment, ahol a zakóját hagyta. Rossz ötlet volt. A zakó is, a bajuszlevágás is. Rossz ötlet, rossz ómen, rossz kabala. A bajszával elvesztette az erejét. Sámson is akkor gyengült meg, amikor levágták a haját. És Pataki Attila is.

– Köszöntöm önöket – kezdte Hársfalvi, ezúttal zakóban. – Mai adásunkban két témával foglalkozunk: vendégünk lesz a Szabad Szárnyakon Alapítvány, és vagy ők rántják le a leplet a kiskunlacházi libatépési ügyről, vagy mi rántjuk le a leplet róluk. Majd érkezik Zelényi Miklós államtitkár, akivel rendhagyó módon beszélgetünk miniszterelnöki ambícióiról: ő kerül a műsorvezetői székbe, én pedig vállalom azoknak a szerepét, akiket rendszerint én szoktam a földre döngölni a kanapén.

A statiszták tapsoltak.

– Ennyi, megvan! – szólt a hang a vezérlőből.

„Megvan”, gondolta Hársfalvi. „Az unalmas kálmános beszélgetés kilőve, az állatkínzók jó anyag lehet, sikeresen hülyét csináltak magukból, a Zelényi-beszélgetés pedig egy ilyen felkonftól egészen más fénybe kerül.”

Hársfalvi a kanapéra rogyott. A fülbevaló újra megszúrta a combját. Előhalászta, és révetegen nézegette, miközben a statiszták kifelé szivárogtak a stúdióból. Csupán egyvalaki állt meg a pódiumnál, a kanapén révedező Hársfalvit nézve: Topor János.

– Hát így készül a tévéműsor – mondta Topor, és elindult Hársfalvi felé.

– Igen. Két dolog van, amiről jobb, ha nem tudod, hogy készül: a kolbász és a tévéműsor.

– Én ezt kolbásszal és jogszabállyal ismertem – vont a vállát Topor. – De a kolbász tényleg gáz lehet, ha mindkettőben szerepel. Mit mondott magának előtte?

– Tessék? – kapta fel a fejét Hársfalvi a kanapén.

– Zelényi. Mivel intézte így el magát?

– Miből gondolod, hogy mondott valamit?

– Maga nem így szokott viselkedni a tévében. Meg életben sem.

– Miért, milyen voltam?

– Zavarodott.

– Berezelt?

– Nem, az nem látszott. Nem félt, és nem is szeppent meg, csak össze volt zavarodva. Mivel zavarta össze?

– Jobb, ha nem tudod – mondta Hársfalvi, és újra érezte a fülbevaló szúrását a combján.

Petya az adás után még elment edzeni. Az a fajta testépítő, aki szereti magát nézni a tükörben. Nemcsak a testét, az izmokat, amik úgy duzzadtak a súlyzóktól, mint szilikonszáj az ételallergiától, hanem az arcát is, ami ilyenkor

még szögletesebb, még szálasabb lesz, a szemét, amely sokszor bevörösödik az erőlködéstől, és olyan gonosan, állatiasan néz, hogy füstöl tőle a tükör. Innen merítette Petya az önbizalmát. Nem az izmaiból, nem a munkájából, nem Monából: a saját edzőtermi tükörképéből. Mert ilyenkor, bedurrant karokkal, gyilkos, elszánt tekintettel éppen úgy nézett ki, mint a Hihetetlen Hulk. És főleg: Petya ilyenkor tudta, hogy csak saját magával áll szemben, és nincs mitől félnie. Mert ha ez a lángoló szemű, rettenetes alak nem a tükörképe lenne, hanem egy másik beszaratóember, pláne ha még elő is adná a saját szertartását Petyának, ő minden bizonnal összeszarná magát.

Edzés után lezuhanyozott, és aztán még egyszer lezuhanyozott, hogy Mona ne piszkálja otthon. Aztán megtörülközött, és rájött, hogy a törülközője bűdös. Aztán kért a recepción egy tiszta törülközőt, és még egyszer lezuhanyozott. Nem kell a balhé.

Mikor hazaért, Mona a szokásos helyén, a kanapén dögölt.

– Te itthon vagy? – lepődött meg Petya.

– Nem dolgozom.

– De úgy volt, hogy...

– ...Úgy volt, hogy elmegyek venni magamnak ezt-azt.

– Hát akkor?

– Nincs pénzem.

– Hogyhogy nincs?

– Mert nem dolgozom – mondta szemrehányóan Mona. És Petya érezte: nem az a baj, hogy Mona nem dolgozik, hanem az, hogy nem a médiában dolgozik. Mert azon kívül semmilyen munka nem munka.

– És a fitneszterem?

– Otthagytam. Nem pálya.

– De... megbeszélhattük volna előtte.

Monát elöntötte a harag. Megbeszélni? Mit? Ez a pasi azzal jött pár hónapja, hogy a médiában dolgozik, és egy pezsgőszínű X5-ös BMW-t vezetett. Úgy kellett volna történnie, hogy ő a televízióban fog csillogni, ez a pasi meg eltartja őt. Nem pedig úgy, hogy kettejük fizetéséből éppen hogy kijönnek, és akkor Mona alig költött magára havi százezer forintot. Ezt kellett volna megbeszélni az elején, nem pedig most azt, hogy otthagya a szaros termet. De Mona már nem tekintette Petyát vitapartnernek. Így csak ennyit mondott:

– Zuhanyozz le. Bűdös vagy.

– Nem vagyok bűdös.

– De bűdös vagy.

– Nem vagyok. Tiszta törülközőt használtam. A régi bűdös volt, mert itthon nem mossák ki nekem.

– Nem vagyok a cseléded.

„Akkor micsodám vagy?“, kérdezte magában Petya. „Nem vagy a szeretőm. Nem vagy a kedvesem. Nem vagy a barátom. Csak valaki vagy, aki itt döglik a

kanapén.” De ő sem látta értelmét ezen veszekedni. Így az igazi problémát mindketten elhallgatták, és kénytelenek voltak más dolgokon veszekedni.

– Nagyon vigyázz a szádra – mondta Petya.

– Különbö? Becsavarod az öklödet és csúnyán nézel rám?

– Nem.

– Töketlen mamlasz. Ennyit tudsz. Lenémítom a telefont! Lenémítom az öklömet! És utána? Egy szerencsétlen, puha pöcsű lúzer vagy. Csak az időmet vesztegetem veled.

Petya nem tudott mit felelni. Ilyen helyzetekre sem koreográfiája, sem tapasztalata nem volt.

– ...Látod, mondtam, hogy puha pöcsű lúzer vagy! A korábbi pasijaim ilyenkor már régen felpofoztak.

Ekkorra már Petyában is lobbant olyan indulat, hogy ezt megtegye. De nem tette. Erőltetett lett volna. Meg aztán a kimenetele is kétes. Vagy megnyugtatja Monát, hogy a pasija mégsem puhapöcs, vagy csak még jobban felzaklatja, hogy kezét emelte rá. Így hát Petya állt némán, mozdulatlanul, és közben ugyanolyanná vált a tekintete, mint az edzőteremben.

– Mondok neked még valamit – feszítette Mona a húrt. – Vasárnap este lefeküdtem a főnököddel.

Most Petya érezte ugyanazt a zavarodottságot, amit Hársfalvi délután. De hát ők ketten honnan... és tényleg lefeküdt vele? Nem csak azért mondja, hogy...

– Olyan vad, szenvedélyes éjszaka volt – hazudta Mona –, végre valaki rendbe rakott úgy, ahogy te még soha.

Petyát tizenhat éves kora óta senki nem merte bántani. De ez a lány most bántja. Gyötri. Szándékosan feküdt le Hársfalvival, és most szándékosan mondja el. Hogy neki fájjon. Neki pedig a teste ki volt gyúrva, de a lelke nem. Elszorult a torka. Majd' hogy el nem pityeredett.

– Látod, mondom, hogy puhapöcs vagy – provokálta Mona. – Ha egy kis vér lenne a pucádban, akkor most vagy engem vernél agyon, vagy a főnöködet.

De Petya nem vert agyon senkit. Csak állt ott egy darabig, küszködve a fájdalomával és az indulataival, majd amikor dühtől lángoló szeméből majdnem kibuggyant egy könnycsepp, fölkapta a sporttáskáját és kifordult a lakásból. De nem Hársfalvihoz indult, hogy bicskaélre hányja: csak a saját kocsijába ment ki aludni. Aztán majd reggel az edzőteremben lezuhanyozik, hogy ne legyen bűdös.

Hársfalvi Győző aznap este hiába várta Rózát. Csak ült a nappali csendjében, és a fülbevalót nézegette. Nem emlékezett rá, hogy ő vette-e Rózának, vagy pedig Róza vette saját magának. Az furcsa lenne, ha az asszony ilyet venne: az igazgyöngy se nem elég borsos, se nem elég tolakodó. Róza ékszerei olyan hivalkodóan drágák és hatalmasak voltak, hogy ha egy bálon megjelent, többnyire csak egy Yves Saint Laurent estélyi ruha választotta el egy

gettóreppertől. És az is furcsa lenne, ha Hársfalvi vette volna neki, mert Hársfalvinak soha nem volt szokása ékszert venni.

Reggel még azt hitte, tud hatni Rózára. Hogy meg tudják beszélni a dolgokat, talán közeledni is tudnak egymáshoz, de mindenképpen együtt maradnak. Most úgy érezte: végleg nem lesz semmi ebből a kapcsolatból, már ha lehet ezt egyáltalán kapcsolatnak nevezni. Valójában látni sem akarja a nőt, nem akarja érezni rajta a másik férfi érintését, a tüzet a szemében, amit egy másik férfi csiholt, az arcszeszt a nyakában, amit egy másik férfi csókja kent oda. Egyszerre undorodott és haragudott.

Aztán eszébe jutott Mona és Petya. Ha kiderül, akkor Petya ugyanezt fogja érezni Mona iránt és őiránta. Ha kiderül. Márpedig az ilyen dolgok mindig kiderülnek. Lehet, hogy holnap, lehet, hogy csak húsz év múlva, de mindig kiderülnek. És a meglepetés, a zavar és a fájdalom mindig ugyanakkora. Mit tegyen? Mondja el Petyának? De hiszen évek óta a legközelebbi embere, a legfőbb bizalmasa. Okozzon ekkora fájdalmat? Vagy hallgasson? Annál rosszabb, ha mástól tudja meg. A fájdalom ugyanakkora lenne, viszont a tiszteletnek a szikráját is kioltaná a fiúból.

De fura! Pár napja, amikor lefeküdt a lánnyal, egyáltalán nem voltak ilyen dilemmái. Egyrészt nem gondolt arra, hogy kiderül. Másrészt nem gondolt arra, mennyire fáj, ha kiderül. Harmadrészt nem gondolt arra, mit éreznek mások. Petya nem fogja őt bántani, ezt tudta. Ha meg olyan puhapöcs, hogy nem bántja, akkor kit érdekel, mit érez?

De ez most hirtelen fontos lett. Talán még fontosabb, mint az, hogy mi lesz Rózával. Mert Róza ügyében Hársfalvinak megvan az a kiváltsága, hogy áldozat. Hogy zokoghat, vádaskodhat, hűtlenséggel, aljassággal dobálózhat.

De Petya ügyében ő az elkövető. És előbb-utóbb, így vagy úgy, el kell rendezni ezt a dolgot Petyával.

Ezt diktálta Hársfalvi lelkiismerete, amelyről két nappal ezelőtt még azt sem tudta, hogy létezik.

És miután megszólalt a lelkiismerete, megszólalt a telefonja is. A Hentes hívta.

– Hársfalvi! – szuszogta a Hentes, mint Thomas, az asztmás gőzmozdony.

– Hallgatlak.

– Mi volt ez a mai?

– Mire gondolsz? – adta a hülyét Győző.

– Pontosan tudod, mire gondolok. Mit műveltél ezzel a három hülyével?

– Na? Panaszkodtak?

– Az nem kifejezés.

– Sajnos menthetetlenek voltak. Annyira hülyék, hogy szerintem jobban teszed, ha megszabadulsz tőlük. Csinálj egy új szervezetet értelmesebb tagokkal, mert ezek...

– Ha itt valakitől meg kell szabadulni, az te leszel.

– Értem. – Hársfalvi szája kiszáradt. Tudta, hogy ha a Hentes ilyet mond, akkor azt szó szerint gondolja.

– Mikor vágjátok az adást?

– Csütörtökön – mondta Hársfalvi.

– Nagyon ajánlom, hogy a vágásnál észnél légy.

– Észnél leszek.

– Vasárnap nézni fogom a tévét, és ha szórakozol, kicsinállak.

– Értettem.

– Na azért. Karajod van még?

Ilyen volt a Hentes. Igazi hentes. A keze véres, a szíve arany.

– Van bőven – lihegte Hársfalvi –, tele van vele a fagyasztó.

– Ha elfogy, szóljál. Különben meg kicsinállak.

A Hentes letette a telefont. Hársfalvi még hallgatta a zúgást. A rádióhullámoktól hevülő telefon a fülére égett. Baj van.

A Hentes tényleg kicsinálja. A beszélgetés pedig tényleg menthetetlen. Vagy azért nem lesz ősztől adás, mert a vágóasztalon kiheréli a beszélgetést, és a csatorna leveszi a képernyőről; vagy azért nem lesz, mert nem heréli ki a beszélgetést, akkor pedig a Hentes heréli ki őt. Pontosabban: elvágja a torkát, és kihúzza rajta a nyelvét, amit az alvilág csak kolumbiai nyakkendőként ismer. Ezután felvágja a hasát, a heréit pedig a csuklóira köti. Ezt az alvilág sehogy nem ismeri, de Hársfalvi a kolumbiai mandzsetta elnevezéssel illetné. Végül a szalonnázóbicskájával megnyúzza a farpofáját, és a szájába gyűri. Ez lehetne a kolumbiai díszszebkendő. Hiába, ha az a kérdés, hogy mitől kell rettegni, az emberi fantázia határtalan.

És Hársfalvi örült, hogy a férfiaknak nincs több kiegészítője, amiből kolumbiai verziót csinálhatna a Hentes.

Alig hült ki a telefon, máris újra csörgött. Ezúttal Kinga volt az.

– Szia, Győző bácsi! – nyájaskodott a bulvárlotyó.

– Már kezdél hiányozni – mondta Hársfalvi.

– Hallom, elcseszted a mai adást.

– Ki mondta?

– Mindenki. Az egész stáb. A büfében. Tudod, ahova te nem szeretsz járni, mert lenézed őket.

– Zelényi megszívott.

– Mást is megszívott volna, ne izgulj – édeskedett Kinga.

– Kálmánért pedig még megkapod a magadét – sziszegte Hársfalvi.

– Mert?

– Nem volt sztori.

– Érdekes, nekem volt. Én egy olyan beszélgetést csináltam a püspökkel, hogy csak na.

– Az más. Azt te kreáltad.

– Miért? Te is kreálsz sztorikat. Ott vannak az észkombájn állatvédőid. Nem az volt a terv, hogy a libafarmot lejárasd?

– Azok olyan fanatikusak, hogy még a grillcsirkét is újraéleszténék – mondta Hársfalvi, és meglepődött: nahát, visszatért a slágfertigség. Hogy ilyeneket miért nem tudott mondani Zelényinek...

– Akkor eljössz holnapután a reggeli műsorba?

– Nem.

– Ejnye, Győző bácsi! Megegyeztünk!

– Igen, hogy nekem adod az évtized sztoriját, én meg cserében elmegyek. Nincs sztori, nem megyek.

– De így nem tudlak szemtől szemben lejáratni! – Kinga olyan pajkosan durcizott, mint egy ötéves.

– Leszalom. Járass le a hátam mögött.

– Igenis, értettem! – ropogta katonásan a nő, aztán még döfött egy utolsót: – És ne aggódj. Ősztől biztos kapsz más műsort. Majd beszélek Attilával, meglátjuk, mit tehetünk érted. Hihhi!

Hársfalvi a falhoz vágta a drága telefont. Átkozott boszorkány! Förtelmes érdeklény, undorító gané!

(Nem véletlenül volt Hársfalvinak drága telefonja. Repült az már emeletről, dobott vele fejbe becsületeskedő ügyvédet, és egyszer még egy őt üldöző dobermann is megpróbálta megenni. Ez a kis falhoz vágás csak emelte a patináját, és némi szimmetriát teremtett a horpadásai között.)

Aztán, ahogy a hirtelen indulat lecsengett, Hársfalviban nem maradt nagyobb kétségbeesés vagy harag annál, amit az adás óta őrizgetett. Hogy neki befellegzett, azt Kinga nélkül is tudta. Csak az volt a kérdés: a csatorna csinálja-e ki Hársfalvit, vagy a Hentes.

Elnyúlt a kanapén. Gondolkodott. És ahogy általában, most is a bajuszát simogatta – volna, ha maradt volna bajusza. Most kimondottan hiányzott. Hiányzott a kezének. Hiányzott az orrának, amelyik évtizedeken keresztül lélegezte be az ápoltszőr szagát. Hiányzott a szájának, amivel gyakran ízlelgette, ha elgondolkodott. Most pedig csak a sima bőr van ott, a hideg levegő és a nagy semmi. És valamilyen kezdődő, égő viszketés a szája fölött.

„Hülyeség volt. Visszanövesztem”, gondolta.

Aztán hallotta, hogy nyílik a garázskapu, és megérkezik Róza sportkocsija. A motor leállt, a garázskapu lecsukódott. Tűsarkú cipők kopogtak a garázsból vezető ajtón át az előszobába. Róza meglepődött a kanapén elnyúló férjén. De még annyi beszélgetésbe sem akart bonyolódni, hogy „Hát te”, és „mit csináltál a bajszoddal, vén majom?”.

– Szervusz, Győző – mondta zavartan, és rögtön a lépcsőhöz ment.

– Róza! – szólt utána Hársfalvi.

De Róza nem állt meg. Felment a gardróbjaához, és pakolni kezdett.

– Zelényihez költözöl?

Róza ötösével akasztgatta ki a ruháit, és közben nem nézett Hársfalvira.

– Bent volt ma nálam a tévében.

– Tudom. Elmesélte – felelte Róza szenvtelenül.

Tehát igaz. Hársfalvi egy pillanatra megszedült, és némi hideg veríték is kiült a bajsza helyére. Zelényi elszerette. És pontosan tudta, mikor és hogyan közölje vele, hogy ne is Róza távozása tegye tönkre, hanem maga a bejelentés.

– Figyelj, Róza! – vett nagy lélegzetet Hársfalvi. – Tudom, hogy nem voltam mintaférj.

Róza erre magasról tett: ő sem volt mintafeleség. Zelényiben sem a szerető családfőt keresi.

– De az elmúlt napokban annyi minden történt – folytatta Hársfalvi. – Rájöttem, hogy fontos vagy nekem. Hogy fontos lenne az otthon melege. Egy kuckó, ahova ha megtérek...

– Neked befellegzett, Győző – nézett Róza a férje szemébe, ma először. Ez olyat ütött Hársfalvin, mint óvatlan vándormadáron a távvezeték.

– Neked annyi – folytatta a nő. – A tévés pályafutásodnak annyi. Az alvilág kiröhög. És tessék, előttem is szétfolysz, nyáladzol, érzelepsz. Te nem vagy férfi, Győző. Te egy meztelen csiga vagy.

És Győző tényleg meztelen csigának érezte magát a bajsza nélkül.

– És Zelényi...

– Zelényi tudja, mit akar. Elszánt, határozott, befolyásos. Olyan férfi, amilyen nekem kell.

– Beszéljük ezt meg...

– Nincs mit megbeszelnünk – mondta Róza, és becsukta maga mögött a hálószoobaajtót. Illetve csak csukta volna: Hársfalvi a záródó ajtó útjába tartotta a tenyerét.

– Itt a fél pár fülbevalód.

Róza Győző markát nézte.

– Ez nem az én fülbevalóm.

– ...Nem?

– Nem. És most, ha megbocsátasz...

– Pedig Zelényi kocsiában találtam ma délelőtt.

Róza kezében megállt a kilincs. Férjének szavai ugyanúgy föbe kólintották, ahogy Hársfalvit Zelényi bejelentése. És mivel Róza nem tudott megmozdulni, de még csak pislogni sem, végül Hársfalvi csukta rá az ajtót.

A hálószoobáért vívott sokéves territóriumháborúban ezennel, a legutolsó éjszaka erejéig, Róza kerekedett fölül. Az érzelmi csatájukban pedig, akaratán kívül, Hársfalvi.

Győző aznap éjjel a kanapén aludt. Még a pizsamájáért sem akart fölmenni: ingre vetkőzve forgolódott a kényelmetlen alkalmatosságon. Kifáradt és elálmosodott, mégsem jött olyan gyorsan álom a szemére, mint előző éjjel.

Semmivel sem javult a helyzete a tegnapihoz képest, sőt: egyszerre pecsételődt meg televíziós karrierjének és a házaséletének sorsa is.

Ha tegnap az ideges értetlenség uralkodott rajta, most a kilátástalan elveszettségnek kellett volna következnie. Mégsem ezt érezte.

Hanem azt érezte, hogy mindez valamilyen okkal történik. Hogy van egy magyarázat, amit ő még nem ismer. Mert ennyire nem lehet kegyetlen az élet csak úgy, ok nélkül. Vagy valamilyen felsőbb elrendelés gravitációja vonzza, vagy pedig saját eddigi mocskos életének erjedt trágyaleve csorog vissza rá.

Továbbra sem talált magyarázatot arra, ami tegnap este a templomban történt vele, csak azt tudta, hogy feltépett benne egy olyan mélységet, amelyről ő már régen megfeledkezett. Ahonnan ma érzések kerültek elő. Frappáns kérdések és válaszok. Lelkiismeret. Szeretethiány. És ez a mélység most üresen, éhesen kong.

Hársfalvi ebben a csillapíthatatlan éhségben és szomjúságban aludt el, és remélte, hogy legalább álmában meglátogatja az a valami, újra babusgatja, újra ölebe veszi, és újra Győzőkének szólítja.

Szerda

– Beni, emlékszel még a pedofil papra, akiről tegnapelőtt beszéltünk?

– Tőlem ilyet ne kérdezz, nagyon korán volt.

– Pedig újabb fejlemények vannak az ügyben. Egyrészt Hársfalvi Győző tegnap egy tökéletesen érdektelen beszélgetést folytatott vele, amit a nézők vasárnap este a saját szemükkel is láthatnak majd. De buta vagyok, miért is reklámozom Győző bácsit?

– És mi a többi fejlemény? Zsidó lett? – kérdezte Beni, és nagyon örült, milyen jópofa.

– Nem. A lány, akivel a papot hírbe hozták, a kiskorú Szabó Edina eltűnt.

– Na! Akkor a csávó most pap vagy mágus? – kérdezte az idióta Beni.

– Nem úgy tűnt el. Három napja nem találják. A szülők tegnap este jelentették be a rendőrségen. Mivel utoljára Pálffy Kálmán atyával látták szombat éjjel, a rendőrség várhatóan tanúként foga meghallgatni a papot.

Reggel nyolc óra múlt. Hársfalvi a tegnapi ingében, álmittasan üldögélt a kanapén, távirányítóval a kezében. A *Frappét* nézte, és közben Róza készülődésének neszeit hallgatta. A nő reggel hétkor kelt, zuhanyozott, haját mosott, epillált, talán körmöt is festett, és pakolt. Több mint egy órája rendezkedett. És minél több idő telt el, Hársfalvinak annál hevesebben dobogott a szíve.

De a pulzusa akkor szaladt csak fel igazán, amikor Kinga bejelentette Edina eltűnését.

Először: Kinga a kispap sztoriját neki adta. Akkor meg miért kotnyeleskedik bele?

Másodszor: lehet, hogy mégis van sztori. Illetve a sztori csak most kezdődik el. A rendőrség meghallgatja Kálmánt. Topornak igaza volt: a legnagyobb szentek vannak a legnagyobb szarban.

Kinyílt a hálószobaajtó. Róza léptei kopogtak a lépcsőn. Hatalmas bőröndöt cipelt. A sminkje hibátlan volt, de opálos tekintete és felpuhult szarkalábai elárulták: sírt. Nem nézett Hársfalvira.

– Róza!

Az szótlánul iparkodott az előszoba felé.

– Hova mész? Zelényihez?

– Nem tudom.

– És a jeggyűrű?

Az asszony az ujjára nézett, amelyen a karikagyűrű és egy tisztességes kísérgyűrű ragyogott, tekintélyes gyémánttal.

– Túl értékesek, hogy csak úgy visszaadjam.

Ennyit mondott, aztán eltűnt a garázs ajtajában. A garázskapu és a kertkapu kinyílt, a piros sportkocsi pedig idegesen suhant ki a Hársfalvi-villából.

Hársfalvi hallotta a távolodó autó kerekeinek sivítást, és ürességet érzett. Könnyebbséget. Úgy érezte, Róza ügye ezzel megoldódott. Nem boldogultak volna, és lám csak, Róza most sem boldogul. Életének egyik legnagyobb színlelésétől szabadult meg. Nem kell többé házastársasdit játszaniuk. Úgy csinálniuk, mintha lenne köztük valami, akár szimpátia, akár utálat.

Ahogy ezt belátta, máris ott tornyosult a következő feladat: elrendezni Petyával Mona dolgát. Ez nehezebb dió lesz.

Hársfalvi tárcsázott.

– Halló, Petya? – szólt bele, mikor a fiú fölvette. – Csak azt szeretném mondani, hogy... itt tudnál lenni értem tízre?

– Persze – mondta Petya a szokottnál egykedvűbben. – Jövök.

Nem is egykedvű volt Petya hangja: inkább olyan, mint egy gépé, vagy egy lelketlen bérgyilkosé. Aki most jön Hársfalviért.

– Na, süsd meg – szakadt ki Győzőből az üres házban. – Lehet, hogy tudja. Mi van, ha már tudja? Biztos, hogy már tudja. És jön értem.

És Hársfalvi nem attól félt, hogy Petya bántani fogja, hanem attól, hogy a szemébe kell néznie.

De nem sok ideje volt ezen gondolkodni, mert megcsörrent a telefon. Kinga volt az.

– Szia, Győző bácsi – édeskedett –, a hírek után vissza kell mennem, úgyhogy gyorsan, csak egy szóra.

– Mit akarsz? – kérdezte Győző.

– Hogy számíthatok-e rád a holnapi műsorban.

– Nem. Nem adtál sztorit, nem megyek a műsorodba. És szállj le erről a pap gyerekről.

– Miért szálljak le? Neked nem kellett, sőt elpuskáztad tegnap, én örömmel szétcincálom. Hallottad, hogy eltűnt a barátnője?

– Hallottam. Te mondtad a tévében.

– Nahát, te nézel engem? – színlelt meglepődést a lány. – Bárcsak ez kölcsönös lenne!

– Megfojtalak – szuszogta Hársfalvi.

– Ma szerda van – folytatta Kinga. – Mire vasárnap adásba megy a lapos beszélgetésed, én úgy szétszedem ezt a Kálmán gyereket, hogy a saját anyja sem ismer rá. Éppen most hallgatják meg a hetedik kerületi rendőrkapitányságon, adás után rohanok, hogy még elkapjam az épület előtt. Ja, és még valami. Akár bejössz a holnap reggeli adásba, akár nem, mindenképpen rólad lesz szó. A feleséged már elfogadta a meghívást.

Kinga bontotta a vonalat.

Hársfalvit sokkolták a hallottak. A felesége elfogadta a meghívást? Mit csinál az ott? Együtt sütnek palacsintát? Közben kidumálják a divatot, meg hogy ő mekkora impotens, lúzer álgengszter? Hársfalvi idegesen simította végig a bajuszát – a régi beidegződés. Már el is felejtette. A bajusznak hült helye, de legalább újra borostás a bőr az orra alatt. És a borosta közepén, a felső ajkánál

egy égő, viszkető dudor trónolt: egy rusnya herpeszkezdemény. Miért nem volt képes az a kretén sminkes bontatlan borotvát használni? Hársfalvi bosszúsan készülődött, és közben alsó fogsorával a felső ajkát vakarászta.

A pezsgőszínű BMW terepjáró a hetedik kerületi rendőrkapitányságra tartott. Petya szótlánul vezetett. Csak akkor pillantott a tükörbe, ha a forgalom miatt az szükséges volt, és akkor sem nézett Hársfalvi arcába. Győző pedig szórakozottan bámult ki az ablakon, hogy még véletlenül se találkozzon a tekintete a Petyáéval. Mindketten ugyanazon gondolkodtak: hogyan hozzák szóba Monát.

Petya egy mondatot fogalmazgatott magában, és hozzá koreográfiát farigcsált: a forgalom közepén megáll, a belső sávban. A mögötte jövők dudálnak, majd kikerülnek. Feszült helyzet lesz. És akkor Petya hátrafordul, és azt mondja: „Mona mindent elmondott. Mindent tudok. Felmondok.”

Nem is rossz. Versike. Mona mindent elmondott, mindent tudok, felmondok. Petya kántálta, mantrázta magában a verset, közben azt a pontot kereste a körúton, ahol a legnagyobb közlekedési galibát okozhatja a megállással. Elmondja a verset, aztán kiszáll az autóból, és soha többé nem látja Hársfalvit. Ha az keresteti, akkor majd bujkál vagy menekül, de amilyen napokat Győző él, nem fogja kerestetni. Nincs is kivel kerestetnie. Magára maradt, trottyos vénember. Ezekon gondolkodott Petya, és közben a szíve zakatolt, a szeme cikázott, ujjai idegesen kopogtak a kormányon.

Hársfalvi pedig ezen gondolkodott: „Tudja. Biztos, hogy tudja. Nem szokott ilyen ideges lenni. Mit tervez? A villamos elé hajt velem? Vagy lelő? Miért nem csinál már valamit?”

Egy piros lámpánál Győző megtörte a csöndet:

– Olyan... olyan idegesnek tűnsz. Baj van?

„Még kérdezi? Maga utolsó szarházi!”, mondhatta volna Petya. De nem mondta. Ehelyett a visszapillantóból belenézett Győző szemébe. Mindkét tekintetben fájdalom ült.

– Semmi... csak kialvatlan vagyok – mondta Petya, és már nem is akart a forgalom közepén leállni.

– A meleg miatt? – kérdezte Hársfalvi.

– Lehet... valószínű – felelte szórakozottan Petya.

– Engem is zavar. És idén már ketten meghaltak a meleg miatt.

– Azt én is olvastam, hogy kettőezer-hetvenre többen fognak meghalni a hőség, mint a hideg miatt – felelte Petya.

– Én ebben a forró autóban nem várnék addig – mosolygott Hársfalvi.

És máris nem a valódi problémáról beszélgettek. De legalább beszélgettek. Ez volt az első eset. Már több éve beszéltek egymáshoz, de ezek csak utasítások, megerősítések, kérdések, visszaigazolások voltak. Ez volt az első beszélgetés. Még ha suta is, még ha hazug is. És ettől mindketten felderültek. Hársfalvi azt gondolta: talán Petya mégsem tudja. Petya pedig azt: Hársfalvi sokkal jobb

hozzá, mint Mona. És a kapcsolatuk is régebbi. Valójában nem is Hársfalvi árulta el őt, hanem Mona.

Kálmán fáradtan és némileg megtörten lépett ki a hetedik kerületi rendőrkapitányság kapuján. Szeretett volna feltűnés nélkül eloldalogni, de ketten vártak rá: Kinga és egy operatőr.

– Pálffy Kálmán! – rohanta meg Kinga a fiút.

Kálmánnak esélye sem volt a menekülésre.

– Csak néhány gyors kérdés – mondta Kinga, és már darálta is a bulvárújságírói bizalomkeltés rózsafüzérét: – Tudom, hogy rendőrségi ügybe keveredett, és azért vagyok itt, hogy megelőzzek minden rosszindulatú találgatást és gyanúsítgatást, helyette az ügy leghitelesebb forrásához forduljak: magához.

– Nem nyilatkozom.

– Gondolom, Hársfalvi tegnap elvette a kedvét.

– Nem. Nagyon kellemes élmény volt, de nem találkoznék vele még egyszer.

– Várja ki a végét. Soká lesz még az a vasárnapi adás. Nekem napi műsorom van. Ha bármit szeretne elmondani a nézőknek, hívjon bátran.

Kinga egy névjegyet adott a fiúnak. Kálmán elolvasta, és zsebre tette.

A sarkon egy autó kerekei csikordultak, és felbőgött az óriási motor: megérkezett a pezsgőszínű BMW. Közvetlenül Kingáék mellett fékezett. Hársfalvi belülről kinyitotta a hátsó ajtót.

– Szállj be, fiam.

Az operatőr nem győzte keresni a legjobb szöveget a történetek rögzítéséhez. Kálmán leszegett fejjel állt Kinga és az autó között. Ekkor Petya is leengedte az első ablakot, és nyomatékosításképpen kinézett:

– Szállj csak be.

Kálmán engedelmeskedett. Az ajtó becsukódott utána, a sötétített üveg nem engedett többet az operatőrnek. A BMW elviharzott. Kinga meglepetten nézett utánuk.

– Láttad? – kérdezte az operatőrt. – Nincs bajusza.

– Láttam – felelte amaz. – Csak fehér borosta.

– Meg alatta az az undorító herpesz.

– Rohad ez az ember.

– Ja – sóhajtott Kinga. – Vagy féreggé változik, mint Gregor Samsa.

– Volt ilyen? – nézett az operatőr a nőre.

– Volt bizony.

– ...és mi hogyan nem forgattunk róla?

A BMW már többsaroknyira járt, mikor Győző megszólalt.

– Remélem, nem mondtál neki semmit.

– Nem sokat – mondta Kálmán.

– Ennek a nőnek a kevés is elég – mondta Győző. – Ki akar csinálni téged.

Kálmán előhúzza a zsebéből a névjegykártyát, és hosszan nézegette.

– De fura! Pedig nagyon kedves volt.

– A megyés püspököt is ilyen kedvesen intézte el telefonon.

– Mindenesetre köszönöm a figyelmeztetést – vont vállat Kálmán. – Itt most már ki tehetnek, megyek villamossal.

Petya nem lassított.

– Itt jó lesz! – mondta újra Kálmán.

De hiába. A pezsgőszínű BMW úgy száguldott végig a városon, mint zsenge szilva a koleráson. Meg sem állt addig a belvárosi bérházig, amelynek pincéjében egy hete még Vajnayék puhultak.

Kálmán gyér, imbolygó fény alatt ült egy széken. Petya lépett mellé ékszerek nélkül, betekert ököllel. Az arca sötét maradt: a pince egyetlen fényforrása, az öregedő dróton himbálózó lámpa csak rettenetes mellizmait világította meg, amelyek baljós, táncoló árnyékot vetítettek lapos hasfalára. Valahol megnyikordult egy vasajtó.

Hársfalvi Győző túlságosan is adott a látványra. Annyira erőteljesnek és hatásosnak szerette volna ezt a pincét, hogy inkább lett klisészerű, semmint ijesztő. Kálmán sem rettegett, mert Petya koreográfiáját már látta tegnap, és másodszer látni ugyanazt a trükköt már nem olyan megrendítő.

De Hársfalvi nem láthatta Kálmán arcán a hatást, mert épp a pince vasajtaján túl telefonált, reménykedve abban, hogy a huszonegyedik századi térerő képes legyőzni a huszadik század eleji építészetet.

– Topor?

– Halló!

– Hársfalvi vagyok. Hallasz?

– Maga az, Hársfalvi úr? Alig hallom.

– Gondolkodtál?

– Igen – mondta Topor mehet a menet.

– Ragyogó – mondta Győző. – Már is itt az első munka. Adott ez a Kálmán gyerek. Ismered, tegnap láttad a felvételen. A mi kis barátunknak eltűnt a barátnője.

– Karámhő?

– Barátnő. Eltűnt a barátnője. Ma már kihallgatta a rendőrség, és én is kihallgatom.

– Kiballag?

– Hallgat. Kihallgatom. Arra kérlek, te is törd a fejed.

– Törpe helyett? Milyen törpe helyett? Alig hallom!

– Törd a fejed. Én is töröm a Kálmánét.

– Értem – mondta Topor. – És amúgy mit lehet tudni a munkarendről? Be kell menni? Vagy önhöz kell mennem? Vagy hány órát kell ott lenni?

– Kötetlen munkarend – mondta Győző.

– Rosszul hallom – mondta Topor.

– Mert egy pincéből hívlak.

– Jó, de mi az, hogy töketlen munkarend?

– Kö-tet-len! – tagolta Győző.

– Még mindig nem értem – mondta Topor.

– Majd hívlak – mondta Hársfalvi, és a nyikorgó vasajton keresztül visszatért Kálmánhoz.

– Na, kisrigó, danolj nekünk!

Kálmán értetlenül nézett Hársfalvira. Petyára nem tudott nézni, mert nem látta az arcát.

– Mit daloljak? Annyit tudok, amennyit már elmondtam. Szombat éjjel találkoztam Edinával utoljára.

Hársfalvinak ez kevés volt. Tudta, hogy ez még a makacs tagadás, és azt is tudta, hogy a kényszerű beismerésig sokszor hosszú és fájdalmas út vezet. Például hogy a delikvens nem csak úgy üldögél a széken, hanem hátrakötik a kezét. Leöntik az arcát hideg vízzel. Elővesznek egy láncot vagy egy fogót. Áthurcolnak a termen egy félholtra vert, eszméletlen embert szakadt öltönyben. Ő egyébként Dalos úr, a gumibábu, amit Hársfalvi egy speciális kellékessel gyártatott. Vajnayék az ő látványára törtek meg.

Csakhogy bármi is történt Hársfalvival az utóbbi napokban, most valahogy nem fűlött a foga az erőszaknak még a látszatához sem.

– Főnök, én megkötozöm – indult Petya, de Győző leintette.

– Nem kell. Boldogulunk mi anélkül is. Ugye, Kálmán?

– Én így is szívesen elmondom, amire kíváncsi – felelte a fiú.

– Akkor halljuk – húzott magának egy széket Hársfalvi.

– Honnan kezdjem? – kérdezte Kálmán.

– Az elejéről.

– Az elejéről – ismételte Kálmán. – Nos. Edinával a múlt héten ismerkedtem meg egy szabadtéri szórakozóhelyen. Kétszer találkoztunk: egyszer moziztunk, egyszer csak kajáltunk valamit, aztán szombat este elmentünk bulizni. Kicsit ittunk, táncoltunk, és össze is jöttünk a végére. Smároltunk a pultnál. Aztán mondta, hogy a barátnői várják az Oktogonon, mert még átmennek egy csajbuliba, én meg ott maradtam a szórakozóhelyen. Ennyi.

– Nagyon folyékonyan begyakoroltad – ismerte el Hársfalvi. – És most lássuk azokat a részeket, amiket nem magoltál be ilyen szépen.

– Mikre gondol? – kérdezte Kálmán.

– Azt neked kell tudnod – mondta Hársfalvi.

– Láncsal verjük meg, vagy jöjjön egyből a fogó? – kérdezte Petya.

– Egyelőre maradjunk úriemberek – felelte Győző. – Inkább nézd meg, hogy van Dalos úr, és ha kell, vidd át az elfekvőbe.

– Értem – mondta Petya, és a vasajtot szélesre tárva kilépett a folyosóra. Ütések tompa puffanása hallatszott. Hörgés. Aztán Petya átvonszolta a folyosón Dalos urat, a félholtra vert, eszméletlen, véres gumibábut.

Kálmán jól látta az alakot az ajtónyílásban. Az erőtlenségét, a kimerült ernyedtséget, a vért az arcán. Aztán Petya tovább vonszolta, és Kálmán már csak annyit hallott, ahogy a test magatehetetlenül bucskázik le egy lépcsőn.

Kálmán nagyot nyelt. A homlokán hideg, ragacsos veríték gyöngyözött. Ez a kis mutatvány meggyőzte.

– Dalos urat iktattam – tért vissza Petya, véres törülközővel a kezében. – Hol is tartottunk?

– Hogy Kálmán majdnem mindent elmondott.

És Petya is, Győző is úgy érezték: jó csapat ők együtt.

– Nos, Kálmán, mi az, amit még tudnunk kell rólad és Edináról?

– Tényleg mindent elmondtam.

– Petya, kérlek, nézd meg, hogy van Dalos úr! Nem szeretném, ha a patkányok túl nagy kárt tennének benne – kérte Győző az izomkolosszust.

Az bölintott, és kiment a folyosóra. Kálmán, aki még mindig az imbolygó lámpa alatt ült, rémülten nézett utána. Miután Petya léptei elhalkultak, fémes pengés visszhangzott a folyosón: mintha egy lapátot csapkodnának a földhöz vagy a falhoz vagy egy testhez.

Topor Jánosban felbuzgott a tettvágy. Nemcsak munkát kapott, hanem feladatot is. Adott egy ügy. Egy lány, aki eltűnt. Hova tűnt, és miért tűnt el? Rejtély. Semmit nem tudunk. És kik a legnagyobbak az ilyen rejtélyek megoldásában?

– Az anonim gyanakvók – mondta ki hangosan Topor az utcán sétálva, és már vette is az irányt a metró felé.

A Gábormezei utca csendes volt. Csak a tizenötös szám alól hallatszottak barkácsolás zajai. Topor megnyomta a kapucsengőt. A fűrés-faragás abbamaradt. A függöny kissé elhúzódott, aztán a bejárati ajtón megzörrentek a zárok.

– Tököm ebbe a sok zárba! Magdi! – hallatszott belülről József hangja.

Aztán újra zörgés. Aztán József öszes, pocakos alakja jelent meg az ajtóban. A kezében három mágnes.

– Ki az? – kiáltotta a drótkerítésen keresztül remekül látszódó Topor felé.

– Topor János – sóhajtotta amaz.

– Tényleg te vagy! – konstataálta József kissé közelebb érve. – Jelszó?

– Na jó, én erre most nem érek rá – mondta Topor, és átmászott a kerítésen.

– Szevasz – nyújtott kezet a pocakos. – Legközelebb jobban ügyelj.

– Mire?

– A látszatra. Ne gondolják azt az utcában, hogy hozzánk csak úgy be lehet ugrálni. Némileg enyhítettünk a jelszópolitikán. Most már nincs naponta változó jelszó, elég, ha bemondasz bármilyen három számot, négy kisbetűt és két nagyot, tetszőleges sorrendben.

– Aha – nézett értetlenül Topor.

– Ezzel a szomszédokat teljesen megzavarjuk.

– Miért, gondolod, hogy figyelnek?
– Többben, mint gondolnád! – nézett körül József gyanakodva, majd karon fogta és bevezette Toport.
– És a nagybetűket hogy kell bemondani? – emésztette Topor a jelszó kérdést.
– Úgy, hogy nagy Á.
– És olyan van, hogy nagy Cs?
– Nincs. Az két betűnek számít. Nagy C, kis s.
– Értem... – mondta Topor, és belépett a nyitott ajtón. Az előszobában Magdi fogadta.
– Szevasz, János. Jelszó?
Topor értetlenül nézett Józsefekre. Az megvonta a vállát:
– Kétlépcsős beléptetés.
Topor megköszöri a torkát, és ezt mondta:
– Nagy Z, d, j, hat, kilenc, u... a dupla vé hány betűnek számít?
József gondolkodott, de nem jutott eredményre.
– Mondjál inkább mást, tökmindegy – súgta.
– K – folytatta Topor, majd kérdően Magdira nézett.
– Mi kell még?
– Még egy nagybetű – felelte amaz.
– Akkor legyen nagy P.
– Rendben. Bejöhetsz.
Odabent egy pattanásos fiú és egy alacsony, kopasz férfi guggolt egy biciklikerek mellett: Gergő és Fater. A biciklikerek tele volt aggatva mágnesekkel, körülötte kábelek, egy hatalmas akkumulátor és néhány szerszám, amelyekkel egy rétegelt lemezből készült állványt eszkábáltak.
– Hát ti? – kérdezte Topor.
– Ti-t-ttt-titkos – dadogta Fater.
– Mágneses bicikli lesz?
– Sokkal jobb – mondta Gergő.
– Légpárnás?
– Ugyan! – nevetett lekicsinylően József, majd megpörgette a kereket. Az egy ideig pörgött, aztán lassulni kezdett.
– Na?
– Passz – mondta Topor.
– Ez itt a jövő. Amit a kormányok eltitkolnak előlünk – mondta titokzatosan József.
– És ha rájönnének, hogy ezen kísérletezünk... – folytatta Gergő.
– ...Akkor mm-m-megö-ölnének – fejezte be Fater.
– Gondolom – ironizált Topor. – Egy ugyanilyen biciklikereket őriz a Pentagon egy széfben.
– M-m-majdnem – mondta Fater. – Cs-csak a-a-az huszonhatos, ez meg huszonnyolcas.

– Na jó, mi ez? – kérdezte Topor, mikor a biciklikerek csaknem teljesen leállt. Nem is azért, mert kíváncsi volt – sokkal inkább azért, mert látta Józsefék arcán: alig várják, hogy elmondhassák.

– Ingyenes áramtermelő.

– Aha – rántotta meg a vállát Topor.

– Látom, nem érted – lépett közelebb József. – A keréken mágnesek vannak. Ezekre más mágnesek vonzása és taszítása hat, így a kerék a mágneses tér változásától folyamatosan forog. És ezzel teljesen ingyen áramot tudunk termelni.

– De nem forog – mondta Topor. – Most állt le.

– Még az elején vagyunk. Valószínűleg kell majd egy kicsi villanymotor, ami meghajtja.

– És akkor mi lesz? – kérdezte Topor.

– Akkor hatszor annyi áramot fog termelni, mint amennyit fogyaszt.

– I-i-igen – helyeselt Fater. – M-mi pedig f-felnyitjuk a-aaz em-berek szemét.

– Forradalom lesz – mondta gúnyosan Topor.

– Cinikus vagy – bírálta József. – De majd mindjárt megmutatjuk a vízleparlónkat is. A világ édesvízgondjának nyolcvanöt százaléka...

– Elmondanám, miért jöttem – vágott közbe Topor.

– Tényleg – mondta Magdolna –, meg se kérdeztük. Kezdünk elpuhulni.

– Álljunk meg – mondta József, és Toporhoz fordult. – Miért jöttél?

– Kérdésem van az orákulumhoz.

József sóhajtott, és végigsimította a bajuszát. Szerette, ha így hívják. Komótosan a foteljához sétált, és nagyot szusszanva beleereszkedett. Aztán még egyszer homorítania kellett, hogy kivegyen a feneke alól három tízes csavart, de utána békésen fonta keresztbe a karját a mellén.

– Hallgatlak.

– Eltűnt egy lány – kezdte Topor. – Szabó Edina. Benne volt ma a hírekben.

– Tudom – mondta József, pedig nem tudta. – Ha gondolod, Magdolna megmondja azt is, hol van. Most tanul távolba látni.

– Még csak kerületi a vételkörzetem – szerénykedett Magdolna.

– És a pedofilpap-botrányról hallottál? – kérdezte Topor Józsefet.

– Hallottam – mondta József, pedig nem hallott róla.

– Az mi? – kotnyeleskedett Gergő.

– Te is hallottad – intette le József.

– Azért összefoglalom – mondta Topor. – A tévé hétfőn bemutatott egy pedofil papot, akiről kiderült, hogy nem pap, csak egy évig volt papnövendék, és nem is pedofil igazán, mert huszonnégy éves, a barátnője, Szabó Edina pedig októberben lett volna tizennyolc.

– És miért nem lesz? – kérdezte Magdolna.

– Mert eltűnt – mondta Topor.

– Tudjuk – mondta József.

Gergő bólogatott.

– És mit gondoltok? – kérdezte Topor.

– Mikor is tűnt el a lány? – kutatott József az „emlékeiben”.

– Vasárnap este látták utoljára – mondta Topor. – De csak tegnap jelentették be a rendőrségen. Mit gondoltok?

– A fiú botránya hétfő reggel benne volt a tévében. A lány pedig azóta nem került elő – rendszerezte magának József. – Hmmm... gyanús.

– Úgy, hogy igazából nincs botrány – egészítette ki Topor.

– De van – mondta József. – Nagyon nagy botrány van. Csak még senki nem tud róla.

– Ezt hogy érted?

– Szerintem a lány azért tűnt el, mert elbújt. Meglátta a barátját a tévében, és berezelt. Vagy elszégyellte magát. És nem azért, mert patyolattiszta a lelkiismerete. Épp ellenkezőleg: mert nyakig sáros.

– Azt mondd?

– Azt. Az igaz ember emelt fővel jár felebarátai között, de a bűnös elbújik pár napra, amíg lecseng a médiabotrány. József könyve, hetedik fejezet, második vers.

A többiek elismerően néztek a mesterre.

– És szerinted milyen botrányról van szó? – kérdezte Topor.

– Egy fiú és egy lány között? Gondolkodj!

Topor zavarba jött.

– Most valamiért a pókertartozás jutott az eszembe...

– Szexbotrány, kisfiam. Kőkemény szex. Papás-mamás. Vagy papás-mamás-mamás. Attól függ, hányan vannak benne. Vagy papás-papás-papás-mamás-papás. Vagy mamás-papás...

– Jó, elég, el tudom képzelni! – intett Topor.

– És miért fél a mi Edinánk, hogy kipattan a papás-mamás? – okoskodott tovább József.

– Miért? – kérdezett vissza Topor. – Mert nyoma van. Mert valahol van valami, amire ha rájönnek vagy megtalálják, az nagyon ciki.

– De Kálmán azt mondta, hogy csak csókolóztak egy szórakozóhelyen.

– Fogadjunk, hogy annak is nyoma van – mondta József.

– Igen. Egy fotó a Facebookon.

– Na ugye! – mondta József. – Az már kiderült, így azt el is ismerte. Ha előkerül a többi cucc, azokat is el fogja ismerni.

– Milyen cucc?

– Mit tudom én. Fotók. Home video. Nyilván azért fosnak, mert teleraktak egy-két memóriakártyát.

Józsefnek egyre jobban tetszett a saját okfejtése. Ebbe a szexdologba egészen belelovallta magát:

– Figyelj, Kálmán számítógépe biztos tele van olyan képekkel, amiken Edinával három néger srác...

– Ilyen részletekig nem érdekel a dolog.

– Mindegy – fékezett József. – Azért ha rábukkantok ilyesmire, akkor küldd el. Hátha el tudunk indulni valamilyen nyomon.

József itt Magdolnára kacsintott, aztán újra hatalmasat sóhajtott. Fárasztó dolog ez az orákulumság.

– Tehetünk még érted valamit?

– Semmit – mondta Topor. – Így is nagyon sokat segítettetek.

– Örülök – mosolygott József. – És most kérlek, állj a falhoz.

– Mit csináljak?

– A f-falhoz – dadogta Fater. – M-m-me-meg kell mo-motoznunk.

– Miért?

– Elővigyázatosság – mondta Gergő, és már motozta is Toport. – Meg kell győződnünk róla, hogy nem vittél magaddal semmit.

– Nem derülhetnek ki a titkaink – mondta Magdolna. – Nem bízunk senkiben.

– Még egymásban sem – mondta Gergő.

– Tényleg! – eszmélt József. – Gergő, állj szépen te is a falhoz!

Így miután mindenki végigmotozott mindenkit és az összes mágnest megszámozták, Topor elégedetten távozott, és belátta, hogy ezek már soha nem lesznek normálisak.

– Dalos úr fejét le lehet venni. Ide tudod berakni a vérkapszulát – mutogatta Hársfalvi Kálmánnak. – Ilyet akármilyen diliboltban kapsz. Hatásos, mi?

Petya nem hitt a szemének. Mi történt a főnökével? Idáig Dalos úr volt az aduász, különösen a lapátos rész. Hársfalvi találta ki ezt az egész horrorcirkuszt, és most mégis előbb tört meg, mint Kálmán. Láta ugyanis a fiú arcán a rémületet, hallotta a riadt zihálást, és egyszerűen leállította Petyát.

Újra az az átkozott lelkiismeret. És az empátia. Hársfalvi átérezte Kálmán ijedségét.

– Színházi nehezék van a lábában, vonszoláskor ettől tűnik olyan erőtlennek – vigyorgott Győző a bábura. – Király, nem?

– De, igazán remek – mosolygott zavartan Kálmán, mert nem tudta, mitévő legyen. Először is összedőlt az a terve, hogy innen kiszabadulva ráküldi a rendőrséget Hársfalvira, hiszen itt nincsenek igazi áldozatok, ő maga pedig erőszak nélkül szállt be a terepjáróba, ezt tévéfelvétel is bizonyítja. Másodszor, már egyáltalán nem félt Hársfalvitól, és Petyától sem, és csak azért nem rohant még ki a pincéből, mert kíváncsi volt az előadás végére.

– Mi elmondtuk a mi titkunkat, most mondd el szépen te is a tiédet! – fordította komolyra a szót Győző.

– Milyen titkomat? – adta a hülyét Kálmán.

– Hogy mi a helyzet Edinával, te kis pöcs! – indult meg Petya a fiú felé, mert elege lett a jópofáskodásból.

– Hé, hé! – állította le Hársfalvi. – Stílus, fiam, stílus! Figyelj, Kálmán, mi a javadat akarjuk. Tudom, hogy Kinga is ezt mondta, de nézd csak meg holnap reggel, mit vág össze abból, amit nyilatkoztál neki. Én már felvettem veled a beszélgetést, azon változtatni már egyikünk sem tud. De a többiek még szétcincálhatnak téged. Én pedig megvédhetlek. Úgyhogy saját jól felfogott érdekedben mesélj nekünk valamit!

Kálmán már épp készült volna elmondani, hogy nincs mit elmondania, amikor megcsörrent Hársfalvi mobiltelefonja. Topor kereste. Hársfalvi fölvette.

– Halló, Topor vagyok.

– Hársfalvi. Elég rosszul hallak. Nagyon szaggat.

– Nem hallom. Nagyon szaggat.

„Jó kis beszélgetés lesz”, gondolta Hársfalvi.

– Meg... ztazt... – szaggatta Topor.

– Mondjad, mi van?

– K...lmánnak van ...épe?

– Piros – mondta Hársfalvi, mert gőze sem volt, mit mond Topor.

– Nem értem!

– Én sem!

– Vissza ...vni?

– Hívjál vissza két perc múlva! – mondta Hársfalvi, és kinyomta Toport, majd odaszólt Petyának: – Fölszaladok telefonálni.

Petya négy szemközt maradt Kálmánnal. Most mi legyen? Hársfalvi ügyesen elintézte az ő tekintélyét is. Nem baj, szakmai tekintélyt még így is szerezhetsz. Kézbe vette Dalos urat.

– Ha itt ütöd az oldalán, kemény, csontos hangja van. A gyomránál meg puha.

– Az király – mondta Kálmán, és felállt. – Én most megyek.

– Dehogy mész! – állt elé Petya.

– Mert mi lesz? Betekered az öklödöt?

Petya visszalökte Kálmánt a székre.

– Ne lökdössél, mert feljelentelek! – kiabált rá Kálmán.

– Ne haragudj...

– Hülye paraszt! – torkolta le Kálmán, aztán újra felpattant, és a nyitott vasajton át elindult fölfelé.

Hársfalvi a bérház kapuja és lépcsőháza között járkált, úgy beszélt Toporral.

– Most mondd, most hallak.

– Most én is. Na szóval: lehet, hogy Edina elbujdosott. Félrevonult egy kis időre. Pár nap, és előkerül.

– Ezt miből gondolod?

– Talán szégyelli magát, vagy büntudata van.

– Mitől?

– Attól, hogy Kálmánnal talán nem csak csókolóztak.

– Hanem?

„Ez ugyanolyan hülye tud lenni, mint én”, gondolta Topor.

– Hanem szexeitek. Bevarrták a lompost. Bezavarták a macit a málnásba. Rámarkoltak a nyeles tojásra...

– Elég! – állította le Győző. – Szerkesztőt fizetek, nem szinonimaszótárt. És az miért baj, hogy szexeitek?

– Az nem baj – mondta Topor. – Az a baj, hogy... hogy is volt? Várjunk...

– Várok – sóhajtott Győző.

– Pillanat... szexeltek... igen. Hogy valószínűleg van róla cucc. Home fotó, video... fél a lány, hogy ha a fiú körül komoly felhajtás lesz, akkor ezek a képek is napvilágra kerülnek.

– Ez érdekes. És ezt te honnan tudod?

– Megérzés.

– Kinek a megérzése?

– Hát... egy barátomnak meg nekem.

– Pillanat... hé-hé-hé! – ennyit hallott Topor, amikor Hársfalvi mellett elviharzott Kálmán, és a bérház kapuján át kilépett az utcára.

– Mi történt?

– A kis rohadék... hát ez hogy... – Hársfalvi letette a telefont.

„Mi is volt még?”, gondolkodott Topor. „Ja, igen, hogy a számítógépén vannak home-fotó-vidéók. Majd ezt is elmondom.”

A bérház pincéjéből addigra már Petya is felért a kijáráshoz. Úgy tett, mintha üldöznék Kálmánt.

– Bocs, főnök! – sodorta félre Hársfalvit. Nagyon elszánt volt, nagyon lihegett. Kiszaladt a kapun. Aztán néhány másodperc múlva nagyon lassan és higgadtan visszahátrált.

– Na mi van? – kiabált rá Győző. – Miért nem rohansz utána?

– Azt hiszem... önt várják a bejáratnál.

Hársfalvi a hatalmas kapu homályos-foltos ablakához ment, és kikukucskált. Egy hófehér limuzin várakozott a buszmegállóban elakadásjelzővel. Mikor a busz jött és dudált, a sofőrülésről kipattant egy Petyához hasonló hegyomlás. A különbség csak annyi volt, hogy ez a hegyomlás nem izompólót hordott, hanem öltönyt, és a testzsírszázaléka is lényegesen magasabb volt, mint Petyának – hiába, mégiscsak a Hentes a főnöke.

– Mi az anyádat dudálsz, gyökér? – vert hatalmasat a busz oldalára a hegyomlás. A busz kelleetlenül gurult előrébb, hogy a parkoló autók között vegye fel az utasokat.

– Maguk meg haladjanak arrébb, majmok! – terelte a hegyomlás a báméskodó utasokat a busz felé. Az ember zsebében ilyenkor kinyílik a bicska, ugyanakkor világos, hogy négy ilyen hegyomlás hatékonyá tudná tenni a fővárosi tömegközlekedést.

– Erre a Kálmán-ügyre még visszatérünk – mondta falfehéren Győző. – Szedd össze a holmikat, és pakold vissza Dalos urat. A kocsinál találkozunk.

Hársfalvi Győző nagy lélegzetet vett, és kilépett az utcára. Egyenletesen lélegzett és lábremegés nélkül járt, bár ez nem kis erőfeszítésébe került. Bekopogott a limuzin sötét ablakán. Az ablak résnyire nyílt, és kiszólt a Hentes:

– Szállj be. Nyitva.

Hársfalvi olyan félve ült be az autóba, mint algacsalád a szusibárba.

A Hentes magas, kövér ember volt. Egykori vízilabdázó, aki a húsiparban tetemes pocakot eresztett. Ezen a pocakon most pecsétes fehér textilszalvéta feszült, egy lehajtható kisasztalon pedig szalonna, kolbász és hagyma. A Hentes a zsíros kezében izzadó bicskával intett Győzőnek. Győző bekászálódott.

– Csukd be.

Hársfalvi becsukta az ajtót. A Hentes meggyőződött róla, hogy tökéletesen izolálódtak, aztán a bicskát Hársfalvinak szegezte.

– Van vaddisznó a csomagtartóban. Nem érdekel?

Hársfalvi a fejét rázta.

– Rémułtnek tűnsz.

Hársfalvi újra a fejét rázta.

– Baj van?

Hársfalvi érezte, hogy ez a fej rázás már béna.

– Győzőkém, miket hallok?

– Miket?

– Hogy a beszélgetés tegnap a tévében nem egészen úgy sikerült, ahogy abban megállapodtunk.

– Ezt ki mondta? – vonta össze a szemöldökét Hársfalvi.

– Az állatvédőim. Emeséék.

– Figyelj, Hentes, azok az emberek... furcsák.

– Hülyék?

– Úgy is mondhatjuk.

– Mit gondolsz, miért velük dolgoztatok? Értelmes ember nem állna ilyen ügy mellé. Ezek olyan sötétek, hogy ők nyelik el a fekete lyukat.

– De ezek már... túl hülyék. Saját magukat égették be.

– Ne mondd, hogy nem tudtál volna leereszkedni az ő szintjükre.

– Nem. Tényleg nem.

– Pedig te sem vagy egy észkombájn.

Hársfalvi keze ökölbe szorult. Ilyeneket ő nem szokott lenyelni.

– Tehát igaz – mondta a Hentes.

– Micsoda?

– Hogy puhulsz. Mi történt veled, öregfiú?

– Semmi – mondta szórakozottan Hársfalvi.

– Szerelmes vagy?

– Én? Úgy ismersz?

– Hallom, lelépett az asszony.

– Te többet tudsz, mint én.

– Ugye nem valami szekta?

– Nem. Dehogysis.

– Mondták a kis barátaim, hogy a felvételen milyen bensőségesre sikerült a beszélgetés azzal a kispappal.

Hársfalvi ezen módfelett meglepődött. Ő unalmasnak mondaná. Kinga botránnyosan rossznak. Bensőséges – ez is csak azoknak az idiótáknak tűnhet így.

– Gyorsan beszippant az ilyesmi – figyelmeztette a Hentes. – Feltűnsz náluk vasárnaponként. Aztán nekik adod a vagyonodat. Bedarálnak. Vigyázz.

Hársfalvi még mindig nem értette, mire akar a Hentes kilyukadni.

– Én tizenkét éves koromig ministráltam – folytatta a zsíros gengszter. – De az más volt. Az a katolikus egyház.

Hársfalvi ezen meglepődött. Ki nem nézte volna a Hentesből, hogy nemcsak szarvasok és mangalicák testét vette magához, hanem egykor Krisztusét is.

– És milyen volt? – kérdezte, mert kíváncsi lett, vajon a Hentes is érzett-e valaha az ő élményéhez hasonlót.

– Uncsi. Ültünk azokban a kemény padokban, nyáron belefőttünk a ruhába, és irigykedtünk azokra, akiknek nem kell kiülni a hívekkel szembe, hanem elhülyéskedhetnek a hátsó padokban. Öreganyám erőltette. Alig vártam, hogy elpatkoljon.

„Nem”, gondolta Győző. „Ez nem ugyanaz az élmény. Pedig éveket ministrált.”

– Na de térjünk vissza a mi kis üzletünkhöz. – rángatta vissza a Hentes a földre. – Mikor vágod az anyagot?

– Holnap.

– Kurvára kapd össze magad. Ha bármi benne marad, amivel hülyét csinálsz az alapítványból, akkor véged. Megértetted?

A Hentes a zsíros bicskával a kezében magyarázott. De Győző tudta, hogy nem azzal fogja megbökní. Az a kolbászhoz, a szalonnához és a sonkához van. Egyetlenegyszer miskárolta ki vele egy szegedi olajmaffiózó kutyáját, és állítólag azóta se mosta el.

– Kérsz egy karikát? Mangalica – kanyarított egy kis kolbászt a Hentes.

– Köszönöm, nem – mondta Hársfalvi, és a szegény kutyára gondolt.

– Figyellek.

Hársfalvi bólintott, és kiszállt a limuzinból.

A Hentes bekapta a lekanyarított kolbászt, és közben mosolygott. Ha ne adj' isten úgy adódik, hogy vasárnap kolumbiai mandzsettát fog csinálni Hársfalvinak, azután sem fogja elmosni a bicskáját.

„Nem elpuhulni. Nem elpuhulni”, ezt mantrázta magában Hársfalvi otthon a kanapén. Aztán eszébe jutott, hogy már nem kell a kanapén heverésnie. Nyugodtan felmehet a hálószobába is, mert az már az övé. Csak az övé.

Több mint egy napja nem volt fent. Óvatosan nyitott be: tudta, hogy Róza szelleme ott kering. Ott lesz az illata, talán egy-két szétdobált ruhája, a fürdőben a kencéi, a vetetlen ágyon a hajszájai...

De amikor benyitott, látta, hogy Róza semmilyen nyomot nem hagyott maga után. Se vetetlen ágyat, se szétdobált ruhákat, de még egy ott maradt szempilláspirált sem. Tökéletesen sterilizálta maga után Hársfalvi életét. Úgy tűnt el belőle, ahogyan jelen volt benne: lenyomat nélkül.

Ennyi minden nem fér bele egy bőröndbe. Ennyi mindent nem tud elvinni egy sportautó. Ennyi mindent nem lehet elvégezni kora reggel egy óra leforgása alatt. És ennyi mindenre nem képes egy nő egymagában.

Róza itthon járt napközben, és rajta kívül vagy ismerős férfikezek, vagy idegen bérsegítség serénykedett a lakásban. Győző egyik variációtól sem volt elragadtatva.

Kihúzgálta az éjjeliszekrény fiókjait, átvizsgálta a fürdőt, hátha talál valahol egy búcsúlevelet. Legalább egy cetlit. Semmit nem talált. Ezek szerint Rózának tényleg csak annyi mondanivalója volt, amit tegnap reggel közölt: *elhagylak*.

Győző az ágyra feküdt. A plafonon vészjóslóan feketéllett a képernyő. Győzőnek eszébe sem jutott, hogy bekapcsolja. Hiányérzete volt Róza miatt. Nem a nő hiányzott, sőt: úgy érezte, az eltűnésével valami végre a helyére zökkent. Csak az hiányzott, hogy megbeszéljék a dolgot. Hogy Győző elmondhassa: ez a kapcsolat sosem volt az igazi. Sok mindent rosszul csinált ő is és az asszony is. Csak annyit szeretett volna, hogy feloldozzák egymást az elmúlt évek csendes pokla alól, és nyugodt szívvel, jó szájjal kezdjenek új életet.

Új életen persze Hársfalvi nem Zelényire gondolt. Az Rózának nem új élet. Az Róza régi, betokosodott, sablonos élete, új díszletekkel és statisztákkal.

És Hársfalvi? Az ő élete mennyiben lesz új? Ezt egyelőre ő sem tudta, de nem is akarta tudni. Nem akarta tervezni, sem elképzelni. Úgy érezte: a saját képzelete és akarata hétfőn csődöt mondott, ötvenhat év után zsákutcába vitte, a kiutat pedig rábízná a... sorsra.

Megcsörrent a telefon. Topor volt az.

– Halló – szólt bele Hársfalvi.

– Topor.

– Látom, kiírta a számodat.

– Délután megszakadtunk, nem tudtam végigmondani.

– Mit?

– A megérzésemet. Kálmánnal meg a szexbotrányval kapcsolatban.

– Hallgatlak.

– Szóval hogy Edina fél a botránytól, fél, hogy kitudódik, hogy több is volt, mint csókolózás, és azért fél, mert van minek kitudódnia, ha megpiszkálják Kálmánt. Lehetnek nála fotók vagy videók. Van Kálmánnak számítógépe?

– Ezt most kérdezed? – csattant fel Hársfalvi. – Egy fél napig lenn tartottam a pincémben, miért nem tudtad ezt hamarabb...

– Ilyenek ezek a megérzések – mentegetőzött Topor. – Nem azonnal jönnek.

– Figyelj, Topor, új feladat. Kálmán hétfőn költözött ki a szemináriumtól. A telefonszámát tudjuk, de hogy hol lakik most, azt nem. Derítsd ki.

- Fel kell hívni, és meg kell kérdezni tőle – okoskodott Topor.
- És gondolod, hogy nekünk a mai nap után fölvenné a telefont?
- Akkor fölhívom én.
- Óvatosan. Ha ezt elrontod, soha többé nem érjük utol.
- És utána?

– Utána, ha tudjuk, hol lakik, megszerezzük a számítógépét. Megnézzük, van-e nyoma szexbotránynak.

– Ez nem túl etikus – mondta Topor, de magában belátta: ez sosem érdekelte különösebben Hársfalvit. Csak mostanában.

- Igazad van – felelte amaz. – De erre szükségünk van.
- A sztorihoz?
- Nem. Az igazsághoz.

Hársfalvi letette a telefont, aztán Petyát tárcsázta. Az igazság. Az igazság az, hogy Petya most valószínűleg Monával van. Az igazság az, hogy ma volt pár remek pillanatuk, amikbe szívesen belefeledkezett. És közben szívesen hazudta azt magának, hogy ez a fiú több, mint munkatárs: ők ketten barátok, de minimum egy jó csapat. És minél többször menekül a Mona-ügy elől ebbe a cinkos meghittségbe, annál rosszabb lesz végül megbeszélni Monát.

- Itt vagyok, főnök! – szólt a telefonba Petya.
- Persze! Főnök! – hallotta Győző Mona hangját a háttérből.
- Várjon, kimegyek! – Petya a nappalijukból átment a hálószobába.
- Baj van? – kérdezte Hársfalvi. Máskor is hallott már köztük veszekedésfélét telefonálás közben, de erre még sohasem kérdezett rá.

– Kiborít ez a nő – mondta Petya.

– Mondd csak el neki! – provokálta Mona egyre idegesebben. A végén még egymásra talál ez a két impotens, ő pedig kimarad az idillből.

– Mi baja ennek a nőnek? – kérdezte Hársfalvi, némi izgalommal a hangjában.

– Na, itt vagyok – suttogta Petya, aki végül a vécébe zárkózott. – Rájött az ötperc. Ez mostanában sajnos egyre gyakoribb.

De Hársfalvi sem volt hülye. Pontosán tudta, hogy Monának mi a baja.

- Figyelj, Petya, ha tudok valamiben segíteni, szóljál.
- Majd szólok – mondta Petya.

És mindketten megkönnyebbültek kissé: a probléma újfent sikeresen elodázva. Kényelmetlen kérdések és válaszok helyett jöhet a már ezerszer bevált és begyakorolt főnök-beosztott szereppáros.

- Kálmán miatt hívtalak – kezdett bele Hársfalvi. – Kellene a számítógépe.
- Miért?

„Zsák szarért”, válaszolta volna néhány napja Győző. De most úgy érezte: egy az ügy, egy a csapat.

– Lehet, hogy képek vannak benne. Talán videók. Edina és Kálmán erotikus viszonyának aprócska bizonyítékai.

- És hol van az a laptop?

„Az L betűnél, hülyegyerek”, mondta volna Győző néhány napja. De most nem az a lényeg, hogy ő mennyire szellemes vagy fölényes. Hanem hogy a laptop meglegyen.

– Topor holnapra kideríti. Ahogy megtudok valamit, szólok neked, és te érte méész.

– Értettem, főnök – mondta Petya.

Hársfalvi a telefonon keresztül is hallotta, hogy Mona dörömböl a végéajton.

– Összecsinálok magam! Most azonnal nyisd ki!

Petya is, Győző is tudta, hogy a lány nem fogja magát összecsínálni.

– Vigyázz azzal a lánnyal – mondta Hársfalvi Petyának. – Veszélyes.

– Tudom – mondta Petya. – Én élek vele együtt.

– Hagyd ott. Tudom, hogy nagyok az érzelmek...

– Azokon már túl vagyunk – sóhajtotta Petya.

– Akkor ne tétovázz. Ismertem egy csomó ilyen lányt. Mindenre képesek. Gyötörnek, pocskondiáznak... más férfiakra hazudoznak, csak hogy beléd döfjék a kést...

Petya sóhajtott. Készséggel elhinné, hogy Mona csak hazudott neki Hársfalvival kapcsolatban.

– Velem kapcsolatban... még... nem kamuzott? – tapogatózott óvatosan Hársfalvi. Fölösleges kérdés volt. Egyértelmű, hogy elmondta.

– Még nem – hazudta Petya. – Le kell tennem, rám töri az ajtót!

– Menj csak, holnap beszélünk!

Hársfalvi letette a telefont. Fikarcnyival sem érezte jobban magát. Miért kellett ez a végére? Úgyis tudja, hogy Mona elmondta Petyának. Minek kérdezett akkor rá? Biztosra akart menni? Kár volt. Így már Petya is biztos lehet abban, hogy Mona tényleg Hársfalvinál járt.

Petya kijött a vécéről.

– Mehetsz – mondta Monának.

– Már nem kell. Elment az ihlet – duzzogott a lány. Petya megpróbálta békíteni. A háta mögé lépett, és hatalmas, A4-es tenyereivel masszírozni kezdte a lány vállát.

– Ne érij hozzám. Nem is szeretsz.

– De igen.

– Nem. Nem kellek neked igazán.

Ez speciel igaz volt. De Petya nem akart még egy éjszakát a kocsiban tölteni.

– Ezt miből gondolod? – kérdezte.

– Ha kellenék, akkor már rég öltre mentél volna értem Hársfalvival. Te meg csak „így főnök, úgy főnök!”. Pincsikutya vagy.

Petya ezt sem bánta, csak legyen már végre nyugta.

– Most egy nagyon fontos ügyön dolgozunk. Ha ezt lezártuk, tisztázom veled.

– Hallom, hogy addig is nagy köztetek a feszültség – gúnyolódott Mona. – És mi az a nagy ügy?

- Egy pedofil pap, aki se nem pap, se nem pedofil.
 - Hú, de nagy ügy, gratulálok! És hol tart Starsky és Hutch?
 - Ma reggel bejelentették, hogy eltűnt a fiú barátnője.
 - Jól tette. Egyszer te is arra ébredsz, hogy nem vagyok itt.
 - És mit csinálnál a házi videóinkkal a gépemen?
 - Hogyhogy mit? Letörölném – mondta Mona. – Amilyen kis genyó vagy, még felraknád az internetre. Aztán mikor már befutott médiás lennék, valaki előrángatná.
 - Valószínűleg ennek a párnak is voltak videói. Holnap meg kell találnom őket.
 - Viszont én most letörölöm a sajátjainkat – indult Mona a számítógép felé.
- Nem azért akarta letörölni, mert később esetleg botrány lehet belőle. Hanem azért, mert már ő maga is undorodott – nemcsak Petyától, de ezektől a közös emlékektől is.

Hársfalvi azon kapta magát, hogy sír. Sőt még rosszabb: pityereg. Saját belső történéseit egyre kevésbé tudta a hormonoknak vagy idegi folyamatoknak tulajdonítani. Az ember nem tud így bekuckózni önmagába. Ilyen meghitten odabújni magához. Hársfalvi pedig e percben mindent megadott volna ezért a meghittségért.

A konyhába ment, és leült egy székre, ami majdnem olyan kemény volt, mint a templomi pad. Kihúzta magát, lehunyta a szemét, ellazította a végtagjait. Pont úgy, ahogy a templomban. És várt. Percekig várt. És semmi nem történt. A gondolatai pedig egyre hangosabban lármáztak, egyre többen lettek, újra és újra felvillant Róza, Petya, Kinga és Kálmán. Győző végül elveszítette a türelmét.

Ezzel így nem megyünk semmire. Kellene valamilyen jelszó. Vagy varázsige. Hársfalvi gondolkodott egy darabig, aztán eszébe jutott: ima. Aztán ez jutott az eszébe: Google.

Magához vette a laptopját, és fölment a hálósobába. Lefekvéshez készült. Lezuhanyozott, még haját is mosott. Tiszta pizsamát húzott. Aztán úgy döntött, Róza után az ágyat is áthúzza. Úgy készülődött, mint szűzlány a nászéjszakára.

Végül, mikor minden körülmény adott volt – nyugalom, friss ágy, félhomály –, felnyitotta a képernyőt, és beírta a keresőbe: ima.

Kétszázhetvenkétfélmillió találat kilenctized másodperc alatt. Nem semmi. Azt mondják, Isten mindenhol jelen van, de ha valamiről mégis lemaradna, azonnal megtudhatja a Google-ból. Hársfalvi az első találatok között a Wikipediára kattintott:

„Az ima vallásos fogalom; legáltalánosabb érvennyel az egyénnek vagy közösségnek a transzcendenssel való kommunikációjaként definiálható.”

Ez az. Kommunikáció a transzcendenssel. Pont ez kell nekünk. Nézzük tovább... Milyen imák vannak... valami egyszerű kellene... imafajták. Rózsafüzér-litániakilenced. Ez elég bonyolultnak hangzik. Ezek mind haladó imák. Valami kezdő ima kellene.

Győző beírta a Google-ba: „kezdő ima”. Száznegyvenháromezer találat huszonhat századmásodperc alatt.

Az első találatok között erre bukkant: „Étkezést kezdő ima.” Győző kattintott.

„Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk, ámen.”

Ez jó lesz. Egyszerű, könnyen megjegyezhető. Kezdjük.

Győző maga mellé tette a laptopját, behunyta a szemét és összekulcsolta a kezét. Mély lélegzetet vett. Aztán felemelte a jobb kezét, hogy keresztet vessen. De fogalma sem volt róla, hogyan kell, így hát újra az ölébe vette a laptopot, megnyitotta a Youtube-ot, és beírta: „keresztvetés”.

Hársfalvi hiába keresgélt: az internet tele van pornóval, seggre esős házi videóval és azzal, hogyan csináljunk csőbombát, de a keresztvetésről nincs videó. A kezdeti bosszúság után beindult a fejében a régi szoftver, és rögtön erre gondolt: „Itt egy piaci rés. Interaktív vallásos tartalmak. Oktató videók. Nagy kasza lehetne. Mindenki potenciális vevő. Ha engem érdekelni kezdett ötvenvalahány évesen, akkor előbb-utóbb mindenki ügyfél lesz.”

Aztán rögtön el is szégyellte magát. Most a transzcendenssel kell kommunikálni, nem pedig üzletet szimatolni. Ott tartottunk, hogy keresztvetés.

De kell ez egyáltalán? Múltkor a templomban keresztvetés nélkül is működött. Hagyjuk a keresztvetést. Mehet az ima. Győző újra kihúzta magát, és lassan, érthetően belekezdett:

– Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk. Ámen.

„Akkor ezzel megvolnánk”, gondolta, és várt. Várta, hogy újra rászakadjon a mennyország. De nem történt semmi. Hirtelen újra eszébe jutott, mekkora üzlet lehetne ez a vallásosmédia-dolog. Majd újra elszégyellte magát, elhessegette a kísértést, és kiürített fejével, kíváncsian és egyre türelmetlenebbül várt. De semmi nem történt. Semmi az égarda világon.

„Mi lesz már? Gyerünk, mi lesz már?”

Csalódott a kommunikációban. A kommunikáció az, hogy valaki közöl, mire a másik visszaközöl. Ez így nem kommunikáció. Ez így motyogás. A bolondok szoktak motyogni. A hülyék. Győző úgy érezte: hülyét csináltak belőle. Felültették.

Dühödten csukta össze a laptopját, és hanyatt vetette magát. Leoltotta a villanyt.

„Ilyen hülyeséget!”, bosszankodott magában. Aztán ráébredt: igazából nem is dühöt érez, hanem sóvárgást.

Még néhány percig küzdött, aztán belátta: évek óta ez az első eset, hogy valaki nem úgy táncol, ahogy ő fütyül. És ez a valaki nem akárki. Nem mutatja meg magát csak úgy, Hársfalvi kénye-kedve szerint. Várni kell rá. Majd egyszer csak. Majd amikor Hársfalvi nagyon-nagyon akarja. Vagy amikor talán épp nem is akarja. Vagy talán soha többé az életben. De már ez az egy is több volt, mint ami a legtöbb embernek kijut.

Hársfalvi Győzőben ekkor ébredt fel az alázat.

Csütörtök

Pontszerű, lüktető lánghatás a száj fölött, és a háromnapos borosta viszketése. Hársfalvi Győző herpeszhólyagocskái elunták a lazálást, és nedvedző toporzékolással ébresztették gazdájukat.

Fél nyolc. Valami nyomta Győző hátát: a laptop volt az.

Más ember ennyi idős korában a családi fényképeit tartja a laptopján, a munkahelyi levelezését, a céges ügyeit, az adóbevallását, a kedvenc zenéit, pár filmet és néhány pornóoldalt a webböngésző előzményeiben.

Hársfalvinak nem voltak kedvenc zenéi. A jövedelmének csak azt a részét vallotta be, amit okvetlenül kell. A feleségével nincsenek közös képei. Néhány adásmenet van a gépén, meg egy-két nőjének a fényképe, amiket ő csinált mobiltelefonnal. A gép kívülről ugyanolyan trendi, belülről pedig ugyanolyan sivár, mint a gazdája.

És ez a sivárság ma reggel alaposan rontott Győző komfortérzetén. Maga sem tudta, mitől ilyen bamba és lehangolt, de hát az üres emberek többnyire még ahhoz is üresek, hogy felismerjék, hogy üresek.

A tükörből visszanező, fakuló bőrű, borostás, herpeszes alakban Győző ma reggel nem Alain Delont látta, hanem egy kezdő hajléktalant.

– Undorító állat – mondta Hársfalvi a tükörképének, aztán szétnézett, nem hagyott-e az asszony mégis valami krémet a szekrényben, amivel gyorsíthatná a hegedést.

Az asszony. Milyen nap van? De hiszen Kinga a ma reggeli adásba hívta meg őket. Visszament a hálóba, és bekapcsolta a tévéket. Rögtön Kinga arca villant fel a képernyőkön, ami legalább akkora ütés az agynak ilyen korai órán, mint a gyomornak egy Big Mac. Hársfalvi épp egy kálmános anyag közepébe csöppent.

– ...azt a pedofil papot, akit tegnap hallgatott meg a rendőrség a kiskorú Sz. Edina eltűnése ügyében. Mi a lány szüleitől úgy tudtuk, Kálmán és Edina szerelme őszinte és mély volt. Tegnap a rendőrség épülete előtt arról kérdeztük a fiút, fáj-e neki a lány hiánya.

A képernyőn Kálmán jelent meg, aki a rendőrkapitányság előtt fintorogva ennyit mondott a kamerának:

– Nem. Nagyon kellemes élmény volt, de nem találkoznék vele még egyszer.

Aztán azt mutatta a kamera, ahogy Hársfalvi BMW-je csikorgó kerekkel befordul a sarkon, majd megáll Kálmán mellett. A következő kép az volt, ahogy az autó elnyeli a fiút, majd nagy dérrrel-dúrral elszáguld. A bejátszást Kinga kommentálta a stúdióból.

– Amint látják, a fiúnak nem okozott túl nagy törést szerelmének eltűnte, Hársfalvi Győzőnek pedig az, hogy fényes nappal elraboljon valakit, aki talán egy gyilkosság tanúja, esetleg elkövetője. Hogy valóban gyilkosságról van-e

szó, és hogy milyen érdekek fűzik össze Pálffy Kálmánt és Hársfalvi Győzöt, arról bővebben...

Hársfalvi nem tudta tovább nézni az adást. Ezzel az anyaggal Kinga minden határon túlment. A jó ízlés határán, a tisztesség határán és saját aljasságának eddigi határain is.

Ekkor megszólalt a telefon. A kijelzőn Pálffy Kálmán neve jelent meg. Lám csak, a fiú, akiről Győző azt hitte, hogy egy életre eltűnik előle, most maga jelentkezik.

– Hársfalvi.

– Láta ezt? Láta? – üvöltötte Kálmán köszönés helyett.

– Láttam, fiam.

– Ez nem így volt!

– Gondolom.

– Önről kérdezett. Önre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nem találkozunk még egyszer.

– Fiam, én szoltam, hogy ennek a nőnek a kevés is sok.

– Ezt miért csinálta?

– Mert sztorit akar belőled faragni.

– Közölje az igazat! – tajtékozott Kálmán. – Mondja meg neki, hogy adja le vágatlanul a felvételt! Hiszen magát is sározza!

– Hiába mondanám, ennek a nőnek az csak olaj a tűzre.

– Akkor bíróságához fogok fordulni.

Győző erre elkacagta magát.

– Most mi van? Mit nevet? Van olyan, hogy a bíróság kötelezi a tévét, nem?

– De igen – mondta Győző. – Sajtó-helyreigazításnak hívják. Sok sikert hozzá!

– Miért, maga szerint nem lenne igazam?

– De igen. Biztosan igazad lenne. – Győző újra kacagott.

– Hát akkor?

– Mire egy ilyen ügy átmegy a bíróságon, az a legjobb esetben is tizenöt-húsz nap. Az neki még tíz-tizenkét reggeli műsor. Tudod te, hogy az alatt mennyi szemetet hordhat össze rólad az a nő?

– Akkor azokért is eljárást fogok indítani.

– Hidd el, az ő hadjárata hatékonyabb lesz ellened. Ha ezt most ráhagyod, egy hét múlva senki nem fog emlékezni semmire. Ha pattogsz, akkor két hét múlva ő már minden bört lenyúzott rólad, és mire eljutna az ügy odáig, hogy az első helyreigazító közleményt közzétegyék, téged már annyira fog gyűlölni az egész ország, hogy még a helyreigazításból is ő jönne ki jól.

– Ez... ez szomorú – bökte ki Kálmán. – És mi a helyzet az ön műsorával? Ön is ilyen aljasan fogja vágni?

Győző erre hirtelen nem tudott felelni. Az eredeti terve az volt, hogy kihagyja a fiút. Az ennél kevésbé valószínű B terv az lett volna, hogy megvágja a beszélgetést olyanra, amilyenek ígérkezett a sztori: egy pedofil papot

leleplező, provokatív riportnak. És most Kálmán felébresztette benne egy harmadik lehetőség gondolatát: meghagyni a beszélgetést olyanak, amilyen. Egy szende, ártatlan fiú feszengésének.

Ha ilyen tempóban halad Kinga, akkor vasárnapra tényleg fekete bárányt csinál Kálmánból. Annál nagyobbat üthet a *Szérum* egy megszeppent kispapocskával.

– Nem – mondta végül Győző a telefonba. – Én nem fogom ilyen aljasan vágni. Bízhatok bennem.

– Ezzel némileg megnyugtató – köszönt el Kálmán, és letette a telefont.

És ahogy megszakadt a vonal, megszűnt a fiú hipnotikus hatása is. Győző föleszmélt.

„Hülye vagyok én? Mit ömlenek? Én nem fogom ilyen aljasan vágni. Na persze. A kölyöknek talán igaza van. Talán nem olyan sáros, mint amilyennek Kinga lefesti. De a talk show felvételén a lenyalt hajával és a bolyhos pulóverével hazudott a kameráknak. És ezen a hazugságon muszáj lesz valamennyit tompítani.”

Aztán Győző rögtön arra gondolt: „Mióta érdekel engem az igazság?”

Majd ez jutott az eszébe: „Lehet, hogy mégsem hagyom ki a fiút a műsorból. Berakom a beszélgetést, és csak azért is úgy fogom megvágni, hogy szaftos leleplező beszélgetés legyen.”

Aztán megszólalt benne egy másik hang is:

„De hát most ígérted meg neki, hogy nem leszel aljas. Hazudtál.”

„Nem. Ő hazudott. Először a kameráknak, aztán nekem a pincében. Hazudik, titkolózik.”

„Nem lehetsz ilyen kicsinyes és bosszúálló. Inkább hagyd ki a műsorból.”

„Szívasd csak meg. Megérdemli.”

Győző belső tusáját Róza szakította félbe. Róza, aki úgy tűnt fel a képernyőn, mint valami kísértet: sírástól vörös szemmel ült Kinga stúdiójának tiritarka kanapéján. Harsány, kihívó ruhái helyett most szerényebb vonalvezetésű, egyszínű ruhában feszengett; élénk sminkje helyett épp csak egy kevés festék rajzolt neki karakteres asszonyvonásokat; drága, pökhendi ékszerei helyett most csak egy vékony aranylánc szerénykedett a nyakában.

– Nem tudom, mi ütött mostanában Győzőbe – vallott „őszintén” Kingának. – Nagyon el van szállva magától, miközben mindennapossá váltak az alvilág fenyegetései és a rendőrségi razziák a házukban.

– Nem lehet, hogy a betegsége teszi ezt vele? – kérdezte Kinga.

– Milyen betegsége? – lepődött meg Róza.

– Tegnap készült bejátszásunkon jól látszik, hogy eltűnt a bajusza, és a szája fölött lévő seb is valamilyen egészségzavarról árulkodik.

Kinga bejátszatta azt a pár képkockát, amelyen Győző a rendőrség előtt lehúzza az autója ablakát, és kiszól Kálmánnak. A képet aztán kimerevítették, és

belenagyítottak. Hársfalvi a képpontok maszatos kaleidoszkópján át még ijesztőbben festett, mint ma reggel a tükörben.

– Talán kemoterápia miatt nincs arcszőre, ezek a sebek is valami ilyen jellegű betegségre utalhatnak – mondta egy komoly szakértő arcával Kinga.

– Nem tudom, nekem erről nem beszélt – mondta Róza.

– Az ember maga sem szívesen néz szembe a betegséggel, főleg ha az súlyos vagy halálos – komorodott el Kinga.

– Már is eltemetnél, ribanc? – csattant fel Hársfalvi a tévé előtt.

– De ön is megviseltnék tűnik – mondta Kinga.

– Igen, tudja, ez az egész szétköltözés...

– Milyen szétköltözés, milyen megviseltség? – tombolt Hársfalvi. – Életed legboldogabb napja volt, te cafka! Úgy összecuccoltál, hogy még egy átkozott herpeszkrém sem felejtettél itt nekem!

Aztán eszébe jutott: ha nem őmiatta megviselt, akkor nyilván Zelényi miatt. Álmainak férfi, akiért egy csapásra itt hagyta eddigi életét, nyilván nem is olyan álomférfi. És Győző már-már kezdte sajnálni Rózát, de Kinga erre nem hagyott időt.

– Meghívtuk stúdiónkba Hársfalvi Győzöt is, hogy meghallgassuk az ő álláspontját, és némileg közelítsük az önéhez, békítő szándékkal. Győző azonban nem fogadta el a meghívásunkat. De nem adjuk fel, megpróbáljuk felhívni, kérem a kollégákat, hogy tárcsázzanak!

Győző látta Róza arcán a rémületet, és élvezettel fogta marokra a telefonját, bár elhatározta: nem fogja felvenni, mert Kinga elől egyetlen mondata sincs biztonságban.

– Kicsöng – mondta Kinga, és valóban: a televízióból hallani lehetett a csöngést jelző szaggatott bűgást. Azonban Hársfalvi kezében meg se mukkant a telefon. A televízióban már a hatodik csöngés hallatszott. Hársfalvi telefonja továbbra is néma volt.

– Sajnos nem veszi fel, pedig valószínűleg nézi az adást – mondta Kinga.

Róza homlokáról eltűntek a szilaj rémület redői. Megkönnyebbült, hogy nem kell a férjével beszélnie.

– Istenem, milyen régi trükk! – tajtékozott Hársfalvi. – Hívnak egy számot, talán egy szerkesztőét, aki nem veszi föl, és én leszek a görény minden néző szemében!

És Győző elhatározta: most már ő hívja fel a tévéadást, hogy beolvasson ennek a két nőszemélynek. De Kinga valószínűleg erre a lépésre is számított, mert a beszélgetést néhány mondat után lekonferálta.

– Hársfalvi Róza volt stúdiónk vendége, akivel közösen próbáltuk megfejtetni, hogy Győző miért hullik darabjaira, miért sodródik ilyen őriítő sebességgel annak a szakadéknak a szélére, ahonnan talán többé nincs visszaút. És most más téma: ma kezdődnek el *A sztár te vagy* című tehetségkutató szombati döntőjének próbái. A nyolcórás hírek után vendégünk lesz a három döntős: Füredi Tibi, Róna Zsolt és Lukácsi Fanni, akikkel a felkészülésről beszélgetünk. Maradjanak velünk.

Hársfalvi fortyogó gondolatait hirtelen világosság csitította le: összeállt a kép. *A sztár te vagy*. A műsor, ami miatt a mai tévéfelvételt előrébb kellett tenni keddre. A műsor, ami miatt már tíz hete csüng mindenki a képernyőn szombat esténként. Amire Hársfalvi azt mondta: hülyeség. Féléves sztárocskák. És a szombati döntő után valaki vasárnapra már szupersztár lesz. És ha ő a vasárnapi adásban azzal az egy győztesel (vagy előzetesen mind a három döntőssel) beszélgetést készít az elmúlt fél évről és a jövőbeli tervekről, az nagyon szép nézettséget hozott volna. Kihagyhatatlan és elronthatatlan ziccer, és úgyis lehet sejteni a műsor végét: Füredi Tibi a nagy befutó, az ország kedvence, de úgyis Róna Zsolt fog nyerni. Ez az egész műsor egy átlátszó színjáték fél év hakniözönért, amiből busásan leszedi a maga százalékát a televízió is. Nem a *Szérumba* való téma.

Győző a sznobizmusa miatt eddig egyáltalán nem foglalkozott ezekkel a fiatalokkal. Kinga pedig ügyesen terelte el a figyelmét a legutolsó pillanatban egy semmilyen tűnő sztorival.

És lám, Kingának duplán bejött a számítása: *A sztár te vagy* döntősei megmaradtak neki, a Kálmán-ügyből pedig azután kezd sztori lenni, hogy ő már felvette az adást, így ezt a sztorit is Kinga színezhetheti.

Róla pedig minden létező rosszat elmondtak a mai adásban: hogy emberrabló, hogy halálos beteg, és hogy egy paraszt, mert nem akarja megvigasztalni a feleségét, aki valószínűleg miatta borult így ki.

És még csak reggel nyolc óra. Neki ma még meg kell néznie és ki kell szkriptelnie a keddi adást, aztán délután egyre bemenni a tévészékházba, hogy délután négyig megvágja és leadja az anyagot.

Hársfalvi Győző lezuhanyozott, majd berakta a DVD-lejátszóba a keddi felvétel nyersanyagát, és hozzálátott, hogy meg hozza az ítéletet Zelényi, az állatvédők és Kálmán fölött.

Topor János éppen egy pékségben állt sorban, amikor megcsörrent a telefonja. A kijelző nem írt sem nevet, sem telefonszámot. Topor a régi beidegződések miatt sokáig hezitált, hogy mit kezdjen a hívással. Végül kiállt a sorból, kiment a pékség elé, és felvette a telefont.

– Halló?

A telefonba nem szólt bele senki.

– Halló, itt Topor János!

Újra csend. Végül egy hang ezt suttogta:

– Legyél délután egykor a Vásárcsarnok bejáratánál.

– Te vagy az, József? – kérdezte Topor, mert még a suttogás fátyolán keresztül is felismerte a gyanakvók vezérének jellegzetes hangját.

– Nem... nem én vagyok.

– De te vagy.

– Ne mondd a nevemet. Lehallgathatják.

– Ugyan ki?

– A lényeg: délután egykor... nem mondom, hol, mert lehallgathatják. Arról van szó, amiről tegnap szó volt.

Topor már bánta, hogy felvette a telefont.

– Rendben. Délután egykor ott. Ha odaérek, megcsörgetlek.

– Csörgess.

– De nem tudom a számodat. Nem jelezte ki.

– Elküldöm SMS-ben.

– Az SMS-t nem hallgatják le?

– De igen... lehet... akkor inkább én csörgetlek, ha odaértem.

– Mi lenne – vetette fel Topor –, ha tényleg délután egykor találkoznánk, és aki előbb odaér, az megvárja a másikat?

– Legyen úgy – mondta József. – Légy óvatos, figyelj, hogy nem követnek-e!

József lerakta a telefont. Topor pedig visszament péksüteményért, meggyőződve arról, hogy a sorban mindenki pékáruért ácsingózik, nem pedig őérte.

Hársfalvi Győző délre ért a szkriptelés végére. Meghozta az ítéleteit, elkészítette a jegyzeteit, és megbeszélte a televízióval, hogy egyre érkezik a vágószobába. Aztán felhívta Petyát, hogy jöjjön érte.

Az elmúlt három órában nemcsak a három vendég sorsáról döntött, de a sajátjáról is. Akárhogy igyekszik is tompítani, Zelényi el fog vele bánni a képernyőn. Akárhogy igyekszik is tompítani, az állatvédők igazi hülyék, és a Hentes el fog vele bánni a képernyőn kívül. Eljött hát az ideje, hogy rendezze a függő ügyeit. Ha Petya ideér, akkor okvetlenül bevallja neki, hogy...

Csöngettek. Petya ideért. Ez egy kicsit gyorsabb volt a vártnál. Hársfalvi nem így képzelte. Úgy képzelte, hogy mondatról mondatra végiggondolja a közlendőjét, talán jegyzeteket is készít, úgy dekázza ki a szavait, hogy ne csak ő legyen a fekete bárány, de azért Monát se sározza az indokoltnál jobban. Úgy gondolta, hogy ő, Mona és Petya a körülmények pókhálójába ragadt három légy lesz, akikre a vágy, az ármány és a harag pókja les, és nekik hárman össze kell

fogniuk, meg kell bocsátaniuk, és egymás szemébe nézve, egymás kezét fogva, tiszta lappal kell újrakezdeniük.

Valahogy így gondolta Hársfalvi, de ez csak egy vázlat volt a fejében, egy skicc, aminek a kidolgozásához még legalább húsz perc kellett volna. És ebbe a húsz percbe az is belefért volna, hogy lecsillapodik, vesz néhány mély lélegzetet, kitisztítja a fejét, esetleg elmondja az egyetlen imát, amit tud: „Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk.”

De erre már nem volt idő, jószérével még felöltözni is alig tudott, mert Petya már ott toporgott a küszöbön.

– Bújj be! – nyitott ajtót Győző, és az invitálást szívélyes mosollyal igyekezett megtámogatni, ám őszes bajuszborostája és a benne rügyező herpesz csak még rémisztőbbé tette a Hársfalvitól amúgy sem gyakori grimaszt.

– Jól van, főnök? – kérdezte Petya.

– Persze, miért?

– Csak mert... – Petya a herpesz felé bökött.

– Ne is kérdezd. Rettenetesen éget, és gusztustalanul néz ki. Nem tudom, mit csináljak vele. Jó, hogy nincs több tévéfelvétel.

– Értem – húzta el a száját Petya. – Akkor... indulhatunk?

– Nekem még kell húsz perc. Addig gyere be, ülj le.

Hársfalvi betessékelte Petyát a nappaliba. A fiú zavarban volt. Általában a kocsiban szokott várni, bár ha előbb is jön, legtöbbször már az is késő. Most meg betessékelik, mint egy vendéget. De ő nem vendég. Ő alkalmazott. És amúgy is készül egy nagy beolvasásra. Úgyhogy őt csak ne tessékeljék sehová. Vagy ha már tessékelik, legalább ne alázzák meg azzal, hogy még hellyel is kínálják. Elálldogál ő itt. Az lenne szép, ha még itallal is megkínálnák. Röhej.

– Foglalj helyet! – mondta Hársfalvi.

– Köszönöm – mondta zavartan Petya, és leült egy fotelba. Ennyit a nagy elhatározásokról.

– Iszol valamit?

– ...Egy vizet.

Hársfalvi lerogyott Petyával szemben a kanapéra, sóhajtott, és a fiúnak szegezte a felszínes és homályos kérdést:

– Hogy vagy mostanában?

Egy-két másodpercig ülhetek némán. Hársfalvit teljesen kimerítette a kérdés. Petya pedig nem hitt a fülének. A vízről ekkorra mindketten elfeledkeztek.

– Nem... nem akar készülni, főnök?

– De... hogyne. Máris. Csak előtte...

Hársfalvi elgyötörten dörzsölte az arcát.

– Jól van? – kérdezte Petya.

– Nem. Pocsékul vagyok – kezdett bele Győző. – Reggel a tévében hírbe hoztak Kálmánnal. Aztán a feleségem, aki két napja lelépett, eljátszotta a

nagyhalált ország-világ előtt. Aztán megpróbáltam kitalálni, hogyan vágjam meg a műsort, de teljesen menthetetlen. Mindenki rászédett, mindenki.

És ez egyszer nem bánta, hogy nyomorúságosan néz ki. Úgy érezte: ahhoz, hogy Petyával Monáról beszélhessen, a sajnálatát kell felébreszteni.

Petya pedig, könnyen hajlítható lévén, készséggel hitt Győzőnek, és mivel alaposan ismerte Monát, nem kellett neki sok, hogy elfogadja: Mona is rászédte Hársfalvit. Az elmúlt napok minden eseménye azt bizonyítja, hogy Hársfalviból, az örökös ragadozóból lassan örökös áldozat válik.

Győző pedig olyan mélyen átélte a szerepét, hogy hirtelen ő is sajnálni kezdte magát. Ugyanakkor jólesett neki, hogy most mindketten őt sajnálják. Idáig sosem ezzel került a figyelem központjába, sosem így oldotta meg a konfliktusait, de most határozottan csábító, könnyű útnak tűnt. Akár azon az áron is, hogy kiadja magát.

– De hagyjuk az én nyavalyámat – legyintett végül. – Hogy van Mona?

– Jól. Állandóan rágja a fülemet.

– Mivel?

– Hogy be akar kerülni a médiába. Párszor már beszéltünk róla.

– Igen, persze. Nagyon makacs lány.

– Az – bólintott Petya, és Hársfalvi szeme közé nézett. – Mindent megtenne érte.

– Tudom – bólintott zavartan Hársfalvi. – De hiába. Nem lehet minden kaput megnyitni egy kis bájolgással.

Itt ért el a beszélgetés arra a kínos pontra, amikor már mindketten tudták, miről beszélnek, és vagy úgy folytatják, hogy Hársfalvi színt vall, vagy nem folytatják.

Így hát nem folytatták.

– Fölkapok egy inget, és mehetünk – pattant fel Hársfalvi, és erre gondolt: „Francba. Még húsz perc kellett volna.”

Topor János néhány perccel egy óra után ért a Vásárcsarnok bejáratához, de Józsefet nem találta ott. „Mégiscsak el kellett volna kérnem a számát”, gondolta, miközben József arcát kereste a ki-be áramló tömegben.

De nem sok ideje maradt a töprengésre, mert egy suhogó ballonkabát belekarolt, és már húzta is be a csarnok forgatagába.

– Nem lett volna szabad itt ácsorognod. Gyanút kelthetsz – mondta neki József egy hatalmas szalmakalap alól.

– De hát itt beszéltük meg a bejáratnál, nem? Nem voltál még itt, gondoltam...

– De igen, itt voltam. Csak én nem ácsorgok. Gyanús.

– Mi abban a gyanús, hogy valaki a Vásárcsarnok előtt áll?

– Miért, mire vár az ember? Hogy megnőjön odabent a paradicsom?

– Nem, egy másik emberre.

– Hát ez az.

– Miért, az Oktogonon, a Burger King előtt is mindenki vár valamire.

– Látod, ezért nem oda hívtalak – mondta József. – Gyanús.

– És az nem gyanús, hogy harmincöt fokban ballonkabátban vagy? – kérdezte Topor.

– Nem. Ez az álcám. Így mindenki csak egy ártalmatlan, bolond vénembernek gondol.

– Mert az is vagy.

József legyintett, és sétálni kezdett Toporral a zöldséges sorok között.

– Nem követett senki?

– Nem tudom, nem néztem.

– Mi az, hogy nem nézted? – torpant meg József. – Direkt kértelek rá!

Topor sajnálkozva tárta szét a karját. József tombolt.

– Én minden szükséges óvintézkedést megteszek, te meg...

– Csillapodj – nyugtatta Topor. – Gyanús.

József körülnézett. Három kofa őket bámulta.

– Igazad van. Nem baj. Én biztosítottam a terepet. Gergő a galériáról néz minket. Fater onnan, az emeleti hentestől. Magdi pedig messziről követ. Ha valaki ránk tapad, ők biztosan kiszúrnak.

„Miért nem lehet ezekkel az emberekkel semmit sem megbeszélni egyszerűen?”, gondolta Topor.

– Na, figyelj – mondta József. – Kicsit megkapargattuk ezt a Szabó Edinát. Nézelődjél közben, nézelődjél! Elnézést, mennyi a dinnye? – fordult hirtelen egy kofához.

– Oda van írva – felelte az.

– Tényleg. Basszus.

– Szerintem jobb, ha nem tettetjük magunkat hülyének – mondta Topor. – Simán kolbászozhatnánk is, én még úgysem ebédeltem.

József ezen elgondolkodott kissé. Szétnézett, majd bólintott Topornak. Aztán felhajtotta a kabátja gallérját, és ezt motyogta alá:

– Fiúk, akció lefűjva. Találkozunk a bázison.

– Aszta, ilyen technikátok van? – ámult Topor.

– Frászt! Jól látnak engem, ez a jel. Ha a mandzsettámba beszélek, gáz van, ha a gallérom alá, akkor lefűjva.

A kolbászosnál Topor hurkát evett és kovászos uborkát, József pedig sült tarját és kolbászt.

– Szóval? – kérdezte Topor.

– Ez jó ötlet volt – szopogatta az ujját József.

– Mi a helyzet Szabó Edinával?

József nagy lélegzetet vett, és belekezdett.

– Az Apáczaiba jár, jövőre fog érettségizni. Ott tanul a papneveldével szemben, nyilván a környéken szedte fel Kálmán. Hip-hop táncot tanul, és nem ritka, hogy bulizni jár.

– Ezeket honnan tudjátok?

– Megvannak a forrásaink – bólintott József titokzatosan.

„Na persze. A Facebook. Ezt már én is ismerem”, gondolta Topor, de nem akarta József önbizalmát rombolni azzal, hogy ezt ki is mondja.

– A neten megtaláltuk azt a képet is, amivel hírbe hozták Kálmánt – mondta József, és egy kinyomtatott képet fogott a zsíros ujjai közé.

A képen három barátnő pózolt, mögöttük, a vaku fényétől éppen csak érintve, a pultnál Kálmán harapdálta Edina nyakát.

– Ez hol van?

– Egy szórakozóhelyen, a Hajógyári szigeten – mondta József. – A pultot és egyéb jellemzőket összevetettük a különböző partifotó-oldalak kínálatával. Száznegyvenkét szórakozóhelyből találtunk rá erre. De ez még mind semmi.

József alaposan megtörölgette az ujjait, és további képeket tett Topor elé.

– Ezeket nézd meg!

– Ezek honnan vannak? – kérdezte Topor a képeket nézegetve.

– Ugyanazokról a partifotó-oldalokról. Bulik, amik korábban voltak ugyanazon a szórakozóhelyen.

– Valóban – bólintott Topor, ahogy a fényképezőgépnek pózoló fiatalok mögötti berendezés részleteit össze tudta illeszteni. – És ezek miért érdekesek?

– Nézd csak meg jobban!

Topor alaposabban szemügyre vette a képeket. Mindegyik kép háttérében ugyanaz az alak volt látható. Hol a táncparketten, hol a pultnál, hol egy bokszban. Minden kétséget kizáróan Pálffy Kálmán. És minden egyes képen más és más lánnyal enyelgett.

– Hát, ez érdekes – sóhajtott Topor. – Ezek mikor készültek?

– Idén márciustól mostanáig. Az edinás a legutolsó.

– Nagy kujon a srác.

– Nagyon nagy kujon.

– És a lányokról tudunk valamit?

– Semmit – mondta József. – Ilyen fényképek alapján a személyazonosságukat képtelenség megállapítani, még nekünk is.

Topor elmosolyodott.

– Azt viszont tudjuk – folytatta József –, hogy egyikük sem tűnt el. Legalábbis nem jelentették.

– Vagyis?

– Vagyis a mi Kálmánunk nagy nőfaló, de legalább nem sorozatgyilkos.

– És akkor ez a mostani ügy?

– Ezen sokat gondolkodtunk a többiekkel – mondta József, mert rendesen meg akart ágyazni a végkövetkeztetésnek. – A következőkre jutottunk: ez a Kálmán szereti a lányokat. És a jelek szerint a lányok is őt. És tudja is, mit akar. És a jelek szerint meg is kapja. És valószínűleg Edinától is megkapta. És ha tegnap azt mondtam, hogy Edina szégyenében bújt el pár napra, akkor ezt ma is fenntartom. És ha Kálmánnál akadhatnak bizonyos felvételek Edináról, akkor bizonyára a többi lányról is találni nála ezt-azt.

– Mit?

– Cuccot. Mit tudom én. Képeket. Videót. SMS-t. Bármit, ami segít megérteni Kálmánt vagy ezeket a lányokat. Szerezte meg Kálmán számítógépét. És tartásuk rajta a szemeteket, mert közel sem olyan ártatlan, mint amilyennek gondoljátok.

József felállt, és a papírtálcán maradt tarjával kifelé indult.

– Ezt elviszem Faternak, mert él-hal a tarjáért. Ez pedig kimondottan jó tarja.

– A hurka is jó volt – szolt utána Topor.

Nemhiába: a hurkázó Pósfalvi Csabától veszi a hentesárut.

Hársfalvi Győző eközben a tévészékházban ücsörgött, egy háromszor három méteres, ablak nélküli, hangszigeteit szobában, ahova több tízmillió forintos technikát rámoltak be az építetők, és ahol már nagyon sok média-Ábrahám tett nagyon sok média-Izsákot a vágóasztal áldozati máglyájára, és jó néhányan közülük bizony ott is égtek.

A vágószobában Győzőn kívül csak Ede tartózkodott, aki harminc éve dolgozik vágóként. Ede tudta, mit várnak el egy vágótól: csendben ücsörög, nem lát, nem hall, üveges tekintettel, stand by üzemmódban bámulja a monitort. Bármiről beszélhetnek a jelenlétében, csak akkor kel életre, ha ténylegesen vágnia kell. A közszolgálati televízióban nevelkedett, szótlán csinovnyik ő, aki a kereskedelmi televíziók kiélezett versenyében épp eléggé becsüli a megélhetését ahhoz, hogy ne szóljon és ne halljon semmit feleslegesen.

– Kezdjük a felkonffal – mondta Hársfalvi, és jegyzeteibe pillantva bediktálta a time code-ot a vágónak: – Egy-tizenhat-huszonhárom!

A vágó egy óra tizenhat perc huszonhárom másodpercre tekerte a szalagot, ahol az adás végén felvett, átírt felkonf volt.

– Köszöntöm önöket. Mai adásunkban két témával foglalkozunk: vendégünk lesz a Szabad Szárnyakon Alapítvány, és vagy ők rántják le a leplet a kiskunlacházi libatépési ügyről, vagy mi rántjuk le a leplet róluk. Majd érkezik Zelényi Miklós államtitkár, akivel rendhagyó módon beszélgetünk miniszterelnöki ambícióiról: ő kerül a műsorvezetői székbe, én pedig vállalom azoknak a szerepét, akik a kanapén ülnek, s akiket rendszerint én szoktam a földre döngölni.

– Ez jöhet a főcím után. Az eredeti felkonfot törölhetjük. Kálmánt is átugorhatjuk, ott vagyunk, hogy megjönnek az állatvédők, harmincegy-huszonnégy-hat.

Ede pedig gyorsan és gépiesen dolgozott. Az új felkonfot bemásolta a régi helyére, ügyelve arra, hogy a statiszták nyitó tapsa szépen ráússzon a konfra, és még két vágóképet is bebiggyesztett, hogy ne lehessen észrevenni: Hársfalvi máshol áll a konf alatt, mint ahova a bejövételkor érkezett.

Ezután Ede megkereste Kálmán beszélgetésének végét, hogy úgy, ahogy van, kiírja a történetből.

Ahogy Győző a beszélgetés gyorsan pörgő képkockáit nézte a monitoron, eszébe jutott a fiú reggeli telefonhívása.

Megígérte neki, hogy ő nem lesz olyan aljas, mint Kinga. De ahogy újra látta a lenyalt haját és a lerobbant külsejét, ahogy újra lepörgött a monitoron, hogyan veszi őt Kálmán hülyére ország-világ előtt, hirtelen harag és bosszúvágy fogta el.

Ede közben megtalálta a beszélgetés végét, de látva Hársfalvi vívódását, cselekvés előtt kérdezett:

– Akkor mi legyen?

A válasz egy kopogás volt a vágószoba ajtaján. Ják Attila programigazgató dugta be a fejét.

– Zavarok? – kérdezte.

– Dehogy – mondta Győző. – Kerülj beljebb!

Mivel nem volt több üres szék a kis szobácskában, Attila megállt az ajtóban, és a monitorra nézett.

– Szóval ő az a pap gyerek. Helyes. Remélem, elkaptad a tökét.

– Miért kérdezed?

– Kinga riportjait nézve nagy sztorinak ígérkezik.

– Pedig egyáltalán nem az.

– Dehogynem. Most kezd érdekes lenni. Amikor azt mondtad hétfőn az irodában, hogy a harmadik vendég meglepetés, azt hittem, blöffölsz.

– Sosem blöffölök – blöffölt Győző.

– De ez az anyag méltó szezonzáró lesz.

– Sajnos semmi különös.

– Az attól függ, hogy te mit csinálsz belőle. És ez neked nem szokott gondot jelenteni. Már előre sajnálom szegény fiút! Kinga reggeli riportja alapján mindenki azt hiszi, hogy a te csicskád. Erre te majd jössz vasárnap, és... juj, már alig várom!

Hársfalvi nem tudta osztani Ják Attila izgalmát.

– Ne vedd rossz néven – folytatta a programigazgató –, de te egy igazi aljadék médiahiéna vagy! Kinga tanulhatna tőled! Bele lehet nézni a beszélgetésbe?

Hársfalvit kiverte a veríték.

– Nem... még nincs megvágva... ez olyan... félkész.

– Az nem baj! Csak pár kockát, a hangulata miatt!

– Nem szeretem, ha...

– Mit nem szeretsz, te öreg róka? Én vagyok itt a programigazgató!

Hársfalvi lemondóan sóhajtott.

– Na, gyerünk! – csapta vállon Attila a vágót, akinek a nevét se tudta.

Ede megnyomott pár gombot, de a bejátszás nem indult el. Két egymás utáni képkocka váltogatta csupán egymást.

– Nem megy – mondta Ede. – Nem tudom, mi van...

Ede felpattant a görgős székéből. Hársfalvi négy éve vág vele, de még sosem látta állva. Meg is döbbsent rajta, hogy alig magasabb, mint ülve. Ede egy szekrényhez ment, amiben videomagnók tornyosultak. Azokon nyomogatott. A monitor elsötétült, majd kiszáradva újra visszajött a két egymást váltó képkocka.

– Ilyet még nem pipáltam...

Attilának kezdett fogyni a türelme. Mégiscsak elfoglalt ember volt.

– Ha nem, hát nem – mondta, és kezét a kilincsre tette.

– Türelm, jó lesz ez – mondta Ede a szekrénybe bújva, és hangján hallani lehetett, hogy nem lesz jó.

Győző értetlenül nézte a jelenetet, Attila pedig lenyomta a kilincset.

– Nem baj, majd megnézem a kész adást – mondta, és kisietett.

Ede megvárta, hogy az ajtó becsukódjon. Majd, mintha mi sem történt volna, visszaült a székébe, szemét újra a monitorra szegezte, megnyomott egy gombot, és a felvétel hibátlanul elindult.

– Akkor honnan folytatjuk? – kérdezte Győzőt.

– Mi volt a baj?

– Az, hogy maga nem akarta, hogy a főnök lássa.

– ...Köszönöm – mondta Győző.

– Szívesen – mondta Ede, kifejezéstelen arccal meredve a monitorra. Hiszen épp eléggé becsülte a megélhetését ahhoz, hogy ne szóljon és ne halljon semmit feleslegesen.

– Szóval, mi legyen?

– Ne töröld ki – mondta Győző. – Megvágjuk. Rakjuk vissza az eredeti konfot!

És Ede szolgálai, birkatürellemmel visszavágta az eredeti konfot. Aztán Győző újránézte az egész beszélgetést, és közben jegyzetelt.

– Szögezzük le rögtön az igazságot: Nem vagy pap.

– Nem.

– És nem vagy pedofil.

– Nem.

– Mi az igazság.

– Papneveldebe jártam egy évet.

– Pap akartál lenni?

– Nem tudom... jó megoldásnak tűnt, mert a jogra nem vettek fel, viszont így egy évet eltölthettem Budapesten, ráadásul a jog tőzsomszédságában, és még szállásom is volt.

– És idén újra felvételiztél a jogra?

– Igen.

– És mi a helyzet a pedofiliával?

– Ezek alaptalan vádak. Egy hétig jártam egy lánnyal, aki néhány hónap híján tizennyolc éves volt.

- *Tehát még kiskorú volt a lány.*
- *Igen. A személyije szerint igen, még három hónapig. De sokkal érettebb volt a koránál. Még nálam is sokkal érettebb volt.*
- *Alapvetően az érettebb lányokat szereted?*
- *Igen – bólogatott szégyenlősen Kálmán.*
- *Hány éves volt idáig a rekord?*
- *Hu-huszonnyolc.*
- *Tehát a pedofiliától valóban messze járunk. És ezzel a huszonnyolc éves lánnyal meddig jutottatok?*
- *Mire gondol?*
- *Lefeküdtél vele?*
- *Igen.*

A beszélgetés még hosszú percekig tartott, és Hársfalvi visszanézve is ugyanolyan laposnak gondolta, mint a felvételen.

- *De azért a papok is emberek, nem? Csak fociztatok a szemináriumban?*
- *Néha... én nem vagyok valami nagy sportember...*
- *És foci után a zuhanyzóban... leesett néha egy-két szappan?*
- *Nem értem, mire céloz.*
- *Vagy inkább átjártál a jogra a lányokhoz?*
- *Hát...*
- *Ejnye! A legtöbb jó nő köztudottan a jogra jár!*
- *Néha – felelte. – Néha átjártam.*
- *Jóban voltál velük?*
- *Igen.*

Hársfalvi a beszélgetés alatt a vágószékben ugyanúgy feszengett és unatkozott, ahogy a tévéfelvételen. Ám amikor végleg ellankadt volna a figyelme, megcsörrent a telefonja. Topor János kereste.

- *Mondjad – szólt bele Hársfalvi.*
- *Tiszteletem! – mondta Topor, kezével igyekezve kitakarni a Vásárcsarnok forgatagának zaját. – Kálmán miatt csörgök. Újabb érdekességekre bukkantam. És Topor elmesélt mindent, amit Józseftől megtudott.*
- *A legjobbkor szóltál – mondta végül Győző. – Nálad vannak a képek?*
- *Igen.*
- *El tudnád hozni? Pont most vágom az adást, és hátha be tudnék szúrni egyet-egyét.*
- *Hogyne – felelte Topor. – Cserében megnézhetek valamit a múlt heti adással kapcsolatban?*
- *Persze – mondta Hársfalvi. – Leadom a neved a portán. Petya az épület előtt vár a kocsiban, keresd meg, és bevezet!*

Győzőnek egyszerre minden aggálya szertefoszlott. Ahogy megvágja a beszélgetést, az a valóság elferdítése lesz. De mi a valóság? Az a néhány perc a stúdióban? Mert azon Kálmán már maga is ferdített. Az igazság az, hogy ez a fiú egy élvhajhász szélhámos, és ha ez a stúdióban nem derült ki, akkor majd a vágóasztalon kiderül.

A két férfi úgy nyesegette a beszélgetést, mint Tankcsapda-koncerten Lukács haját a ventilátor, és bő negyedóra múlva a riport jelentése erősen megváltozott.

- *Mi az igazság?*
- *Papneveldébe jártam egy évet.*
- *És mi a helyzet a pedofiliával?*
- *Egy hétig jártam egy lánnyal.*
- *Tehát még kiskorú volt a lány.*
- *Igen.*
- *Meddig jutottatok?*
- *Mire gondol?*
- *Lefeküdtél vele?*
- *Igen.*
- *De azért a papok is emberek, nem? Csak fociztatok a szemináriumban?*
- *Néha... én nem vagyok valami nagy sportember...*
- *És foci után a zuhanyzóban... leesett néha egy-két szappan?*
- *Néha.*
- *Jóban voltál velük?*
- *Igen.*

A teljes beszélgetés bő negyedórás lett. Feszés, botrányos, és épp annyira egyensúlyozott a jó ízlés határán, amennyire azt Hársfalvi Győzőtől megszokta a közönség. Ez utóbbira persze Győző ügyet sem vetett, hiszen mostanában csak a lelkiismerete éledezett, nem pedig az ízlése. És a lelkiismerete most nyugodt volt.

Újra érezte azt a régi televíziós bizsergést, ami legutoljára Vajnayékkal szemben töltötte el. Újra lecsapott valakire, és ezúttal nem saját érdekeitől vezérelve, hanem az igazság nevében. Úgy érezte, helyrebillentette Kálmán imidzsét, felszámolta a szakadékot aközött, aminek a fiú mutatta magát, és aközött, amilyen valójában lehet.

– *Jöhetnek az állatvédők – csapta össze a tenyerét Hársfalvi. – Huszonhat-tizenegy-tizenhét!*

Ede pedig már ugrott is oda, ahol a három idióta bejön a stúdióba.

- *Minden állatnak joga van a végtisztességhez – mondta Emese.*
- *Vagyis? – kérdezte Hársfalvi.*
- *Vagyis olyan halálhoz, ami nem arról szól, hogy megsütik, megeszik és kiszarják.*

- *De a természetben nem ritka, hogy az állatokat megeszik.*
- *Igen, más állatok – bólogatott Szilárd.*
- *Önök esznek állatot? – kérdezte Hársfalvi.*
- *Állatot nem – rázta meg a fejét Gábor.*
- *Csak halat – vetette közbe Emese.*

Hársfalvi délelőtt már végiggondolta a riportot. Azt is tudta, hogyan fog elbánni az állatvédőkkel, és azt is tudta, hogyan fog elbánni a Hentes övele. És úgy döntött: nincs kímélet.

– Vannak előttem papírok. Az alapítványt három nagy húsipari cég családtagjai alapították. Feleségek, lánygyermek. Aztán... kettőezerkilenc: az Igmándi Hús Kft. egymillió forintot adományoz. Kettőezertíz: a Keszthelyi Baromfifeldolgozó Bt. nyolcszázezer forintot...

Mindent benne hagyott a beszélgetésben. Azt is, ahogyan az első szócsatában porig alázza őket. Azt is, hogy a szenzációnak szánt rejtett kamerás felvételük csupán a saját pancserságukat leplezi le. És azt is, hogy az ilyen alapítványokat a konkurens húsipari cégek pénzelik.

És újra büszke volt magára. Újra bizsergett, és újra a helyén érezte a lelkiismeretét: az objektív és pártatlan tényfeltárást újra saját érdekei elé tudta helyezni, még úgy is, hogy a Hentes fenyegetései nem csak az üzletét veszélyeztették.

Hársfalvi Győző bátornak, igazságosnak és bölcsnek érezte magát, olyan uralkodónak, aki pártatlanul és érinthetetlenül ítélkezik a médiatrónusról, és akit ezért várhatóan az egekig fog magasztalni a médianépség.

Még úgy is, hogy Zelényi a földre döngöli.

Ez a harmadik beszélgetés menthetetlen. Győző mindössze annyit tudott tenni, hogy kivágta saját hebegését és Zelényi túlságosan személyeskedő megjegyzéseit. A kész anyagban ő is majdnem olyan daliásan ült a kanapén, mint Zelényi, majdnem olyan oldott és frappáns volt, hogy végső soron úgy is tűnhetett: ez az egész előre megbeszélte, közös tréfa.

– Foglaljon helyet itt nálunk, Hársfalvi úr! – mondta Zelényi a műsorvezetői székből. – Hallgatom!

– Nos. Ha jól tudom, ön az államtitkári székből egyenesen a miniszterelnöki székbe pályázik.

– Jól tudja. Nem venné le a zakóját?

– Ön két és fél évet töltött a jelenlegi kormány államtitkári székében. Hogyan értékeli az elmúlt időszakot?

– Csodálatos két és fél év volt.

– Milyen a viszonya a jelenlegi miniszterelnökünkkel?

– Nagyon jó barátok vagyunk, ugyanakkor tisztelem és a mesteremnek tekintem őt.

Ahogy Győző visszanezte a beszélgetést, maga is meglepődött: mintha nem is önmagát nézné, hanem egy ismeretlen balekot, akit alaposan rászédett ez a dörzsölt és szerethető politikus. A kanapén izzadó, bajusz nélküli alak pedig megérdemli a pofonokat, hiszen mindegyikbe ő hajolt bele.

Semmi kétség, Győzőben kihuny a hiúság. Úgy látta, hogy a megszorongatott műsorvezető nemhogy Alain Delonra nem hasonlít, de még veterán csehszlovák táncdalénekesnek is ronda.

Az íróasztal mögött feszítő politikus pedig olyan könnyed, határozott és lehangoló, hogy nem kérdés, kire kell tenni az ikszet jövő tavasszal. És az sem kérdés, mit szeret benne Hársfalvi Róza.

Ezt a beszélgetést Zelényi uralja, ennek érződnie kell. Így korrekt. És ahogy Hársfalvi Győző beismerte a vereséget, már nem is érezte többé vereségnek. Egy lecke volt csupán. Kissé erős, de roppantul esedékes lecke.

– Mit remél a választásoktól?

– Egy új világ kezdetét – nézett Zelényi a közönségre. – Egy szebb, jobb világét, amelyben nincs helye korrupciónak, feketegazdaságnak és alvilágnak. Ahol a média tisztességes és korrekt, nem torzít, nem hazudik. Egyszóval egy olyan világét, amelyben önnek semmi keresnivalója nem lesz.

– Na jó, azért ezt az utolsó mondatot kivágjuk – mondta Hársfalvi Edének.

Hársfalvi már az elköszönésen munkálkodott, amikor Topor a tévészékházhoz ért. Már messziről kiszúrta a pezsgősínű BMW-t és Petyát, aki az autó oldalának dőlve telefonált.

– Nem, kicsim. Mondtam neki, de egyelőre semmi. Becsszó... De most miért velem kiabálsz?

Topor megállt a hústorony előtt.

– Le kell tennem, kicsim. Nem. Visszahívlak. Ne te csapd le, majd én leteszem, és vissza...

Mona, merthogy vele beszélt Petya, bontotta a vonalat. A fiú csüggedten fordult Toporhoz.

– Szevasz.

– Nők? – nézett fel Petyára Topor.

– Csak egy. De az is épp elég. Mi járatban?

– A főnöködnök hoztam csomagot. Ezt nézd! – Topor Petya felé nyújtotta a fényképsorozatot.

– Ezt nevezem! – mondta Petya a képeket nézve. – Van ízlése a kiscsávónak!

– És ez még semmi ahhoz képest, ami a srác laptopján lehet. A főnököd azt mondta, te fölvezetsz hozzá.

– Persze, gyere csak! – mondta Petya, és elindult a tévészékház forgóajtaja felé.

Pár perc múlva Topor már a vágószobában ácsorgott, Győző pedig a képeket nézegette. Mikor Petya meggyőződött róla, hogy rá már nincs szükség, villámgyorsan távozott. Már a folyosóról tárcsázta Monát: tudta, hogy a lánynál a „majd visszahívlak” nem lehet több öt percnél.

– Mi tartott ilyen sokáig?

– Ne haragudj, kicsim, helyzet volt.

– Helyzet, mi? Azt ne mondd, hogy az ökölbetekerésig is eljutottál.

– Ez most nem olyan. Van az a Kálmán-gyerek, tudod, akit tegnap vittünk le a pincébe. Eltűnt a csaja, és most előkerült róla néhány kompromittáló kép egy rakás nővel. Ezeket kellett leszállítanom, és még további helyzet is várható, ha meglesz a srác laptopja, mert azon valószínűleg lesznek még fotók vagy videók az eltűnt lánnyal.

– Igen? És honnan szedted azokat a képeket?

– Egy forrás hozta.

– Ne köcsögösködjél már! – vette elő Mona a primitívebb stílusát. – Nem vagytok ti James Bond!

– Topor adta.

– Az ki?

– Hársfalvi új munkatársa. Szerkesztő.

– Várjál csak... nem ő volt a vasárnapi melód?

– Nem – füllentett Petya, de az ilyesmiben elég ügyetlen volt. A hangja kiszáradt és remegett.

– De igen. Őt kellett elvinned Hársfalvihoz.

– Az egy másik Topor.

– Elmész te a francba! Én már mióta rágom a füledet, ezt a csávót meg csak vasárnap óta ismered, és már szerkesztő?

– Az ilyesmit nem én...

– Dögölj meg! – mondta Mona, és lecsapta a telefont.

Nem kérdés: Petya ma éjjel megint az autójában fog aludni.

A vágószobában Hársfalvi Győző még mindig a képeket nézegette.

– Azt mondd, Kálmán laptopján még szaftosabb anyag van? – nézett Toporra.

– Azt.

– Honnan veszed?

– ...Megérzés.

– Megérzés. Hát persze. Ez a lány hány évesnek tűnik?

Győző egy képet tartott Topor elé.

– Tizenhét-tizennyolc.

– Jó lesz az tizenkettőnek is. Majd megtámogatjuk egy-két felirattal. Ennek a Kálmán-ügynek pedig utánajárunk mi, még mielőtt Kinga rátelepedne. Te leléphetsz, és holnap jelentkezz az első heti fizetésedért.

De Topor nem moccant.

– A telefonban említettem, hogy szeretnék valamit megnézni a múlt heti adással kapcsolatban.

– Persze, persze – legyintett Győző, és a vágóhoz fordult: – Megvan még a múlt heti adáskazetta?

Ede a képernyőt nézve bólintott.

– Engem a vágatlan érdekelne – mondta Topor.

– Az is megvan – dünnyögte Ede, közben a keze szélesebben járt a vágópulton.

– Innen már egyedül is be tudod fejezni – mondta Győző Edének. – Ezt a három képet tűzd be Kálmánhoz, aztán mutasd meg Topornak, amire kíváncsi. Én megyek, és megszerzem Kálmán laptopját.

Hársfalvi összekapkodta a jegyzetfüzetét, a tollát és a telefonját, és kiviharzott a vágószobából.

– Pár perc – mondta Ede Topornak. – Addig foglaljon helyet.

Topor zavartan ült le Hársfalvi székébe. Ede pedig újra a monitorra szegezte a tekintetét, és villámgyorsan dolgozott.

– Topor János – nyújtott kezét Topor.

Ede megállt a munkában, és Toporra nézett.

– Gaál Ede – válaszolta végül meglepetten. Az elmúlt harminc évben nem voltak kíváncsiak a nevére.

Topor bólintott, és kissé feszengve üldögélt tovább. Meg se próbálta megfejtetni Ede varázstudományát, csak ámult rajta, milyen feszesen, gördülékenyen kanyarítja le a műsor végét, pakolja be a főcímet, a stáblistát és a szponzorokat.

– Ez kész – mondta Ede, és kivette az elkészült adáskazettát a videoszekrényből. – Mi kellene?

– A múlt heti adás. A Vajnay-beszélgetés. Az a rész, amiben az a fickó ül a paraván mögött, eltorzított hanggal.

– Máris nézem – mondta Ede, és egy öblös fiókból előkotort egy kazettát. – Ha minden igaz, ez lesz az.

A szalagot a lejátszóba rakta, aztán a felvételt előre-hátra tekergetve néhány perc alatt megtalálta azt a részt, amelyben Csete Máté a paraván mögül oszt igazságot.

– Hölgyeim és uraim, elfogadta meghívásunkat az a férfi, akit Vajnay Roland balekra vett és bűnbaknak szánt, ő azonban alig egy hét alatt leleplezte a Hálózatot. Mivel szeretné megőrizni inkognitóját, egy paraván mögül szembesítjük a gyanúsítottakkal, a hangját pedig elváltoztatjuk, és miszter X.-nek

fogjuk szólítani. Kérem, fogadják nagy tapssal az ország új, névtelen hőseit! Miszter X., hall minket? – kérdezte Hársfalvi.

– Remekül – hallatszott Csete Máté eltorzított hangja.

– És lát is minket a monitoron?

– Igen.

– És felismeri a stúdióban ülőket?

– Igen – mondta határozottan Csete. – Vajnay Roland, Alex és a Róka.

– Mi is felismerünk, okostojás! – szólt vissza Alex. A Róka próbálta csitítani.

– Ne csitítsál, te is felismered! – perelt Alex.

A közönség feszülten figyelt. Vajnay a stúdióban elmosolyodott.

– Ha szabad kérdezni, minek örül ennyire, Vajnay úr? – kérdezte tőle Hársfalvi.

– Csak szórakoztat, hogy minket névvel és arccal odalök a nyilvánosságnak olyan vádakkal, amelyek még nem nyertek bizonyítást, ő meg paraván mögött ül név nélkül.

– Van okom félni – mondta Csete.

– Ugyan kitől? – szólt dühödten a Róka. – Tőlünk? De hát mi úgyis tudjuk, hogy ki vagy!

– Te melyik vagy, a Csete vagy a Topor?

Csete sziluettje némán feszengett. Hársfalvi a névre felkapta a fejét.

– Topor, mint...

– Topor János – vágta rá Vajnay.

– Nahát! Maga az? – kérdezte Ede.

Topor bólintott.

– Hársfalvi nagyon dühös volt magára múlt héten.

– Tudom.

– Pedig a barátja kiállt magáért.

– Igen?

– Igen. Nézze csak!

Ede tovább játszotta a vágatlan anyagot.

– Topor János? – kérdezett vissza. Hársfalvi. – Az a kis pitiáner nyomorult pondró? Hol van most?

Hársfalvi nem bánta, hogy kizökkent a szerepéből, mert jól tudta, hogy ezt a részt úgyis kivágják.

– Nem mondom meg.

– Mondd meg, hogy hol van, és téged nem öllek meg, csak őt.

A statiszták megrökönyödtek. Vajnayék megörültek.

– Itt van – mondta Csete, és kilépett a paraván mögül.

– Te a Csete vagy! – kiáltotta Alex.

– Petya! – szólt ki Hársfalvi a pódiumról. – Kísérd ki az urat az öltözőbe, és vedd fel az adatait!

Csetének több se kellett: ahogy meglátta felé cammogni a kolosszust, rohanni kezdett az ellenkező irányba. A kamerák hamar elvesztették, így azt sem lehetett látni, milyen könnyedén szalad át a biztonsági embereken, és hogyan gondoskodik a műsor biztonságáról a szponzor őrzőcég.

– Bátor kis ürge – mondta Ede. – Petya elől állítólag még senki sem lógott meg.

– Mert még senki sem próbálta – mondta Topor.
Tovább nézték a monitort.

– Az irodámban megvan Topor albérletének a címe – mondta Vajnay. – Amikor belépett a cégbe, felvettük az adatait.

*– Műsor után együtt elmegyünk és megkeressük – mondta Hársfalvi.
– Nem. Csak mi megyünk el, ön nem jön. Cserébe megkapja Toport.*

– Köszönöm, ennyi elég – mondta Topor Edének.

– Szívesen – mondta a vágó, és leállította a szalagot. A képernyő elsötétült, de Ede még mindig rajta tartotta a szemét. Hiába, ezt teszi harminc év rutinja.

Pálffy Kálmán fél hat után pár perccel futott be abba a Liszt Ferenc téri kávézóba, ahova Hársfalvi invitálta telefonon. Kinga reggeli húzása után nem volt nehéz meggyőzni a fiút arról, hogy neki is érdeke ez a találkozás.

Győző Petyával az oldalán a teraszon várta, mert bár innen bárki láthatja, ő is láthat bárkit. És régi reflexe, hogy hagyjon magának menekülőutat.

– Elhoztad? – kérdezte Győző.

– Itt van – tette a laptopját a fiú az asztalra. – Megvágta az adást?

– Megvágtam – mondta Győző.

– És... ellensúlyozni fogja Kingát?

– Olyanra vágtam, amilyet érdemelsz – dűnnyögte Győző.

– Az mit jelent?

– Azt, kisfiam, hogy te nem vagy kóser. Valamit tudnom kell, ehhez kell a laptopod. És hidd el, jobban jársz, ha előbb tudom meg, mint Kinga.

Petya kérés nélkül elvette a laptopot, és fölnyitotta.

– Nana! – ágált Kálmán. – Talán légy szíves, vagy valami!

Petya elintézte a fiút annyival, hogy átharapta a tekintetével. Aztán hatalmas tenyerét a billentyűzet apró gombjaira fektette.

– Mi a jelszó?

– Szívesen beütöm, de nem mondom meg.

– Mondd meg!

– Nem.

– Hagyjátok már abba! – avatkozott közbe Győző. – Kálmán, kedves, lennél szíves beütni a jelszót?

Kálmán győzedelmesen nézett Petyára. Maga elé húzta a gépet, és beütötte a jelszót. Ahogy az operációs rendszer bebocsátást engedett, Petya újra maga elé igazította a szerkezetet.

– Mégis mit keresnek? – kérdezte Kálmán.

Hársfálvi előkotort egy-két képet, amiket Toportól kapott.

– Ezekhez hasonlókat. Mondjuk, Edináról, vagy más lányokról.

Kálmán hallgatott. Hársfálvi közelebb hajolt.

– Hiába adtad a jófiút a tévéfelvételen, hiába tartottad a szádat a rendőrségen és a pincében, az igazság úgylátja ki fog derülni. És jobban jársz, ha mi derítjük ki, mint ha Kinga.

– Csatlakoztasson más energiaforrást, azt írja – szólt közbe Petya.

– Add ide a töltődöt! – szólt Győző a fiúra.

– Nincs nálam.

– Be fog aludni a gép! – pánikolt Petya.

– Mi az, hogy nincs nálad?

– Egész nap rohangáltam, nem hordom magamnál.

– Bealudt! Bealudt a rohadék!

Valóban: a képernyő elsötétült, a gép hibernált, és esze ágában sem volt felébredni addig, amíg illő áramellátást nem kap. Győző mérgesen toppantott.

– Ide figyelj, te kis takony! A te érdekedben kérdezem: volt bármi kompromittáló a laptopodon Edináról vagy bárki másról?

– Nem.

– Akkor nyugodtan összetörhetjük. Petya, légy szíves!

Petya felállt, és a magasba emelte a gépet, hogy elejtse.

– Várjanak! – mondta Kálmán.

Petya visszaült.

– Ha tisztázom magam, akkor megvágja a beszélgetésünket rendesen?

– Ha tisztázod magad, akkor igen. Akkor még szombaton be tudok menni, és át tudom nyesni az anyagot. A jogi osztály már nem fogja látni adás előtt, de bevállalom. Olyan kis nyüszöge, semmilyen lúzernek fogsz tűnni, amilyennek mutattad magad.

– És kérem a laptopot.

Petya visszaadta Kálmánnak a gépet.

– És most beszélj – förmedt rá Győző.

– Volt egy felvétel – kezdett bele a fiú. – De már kitöröltem, ahogy meghallottam, hogy eltűnt Edina.

– És mit vettél fel?

– Nem én vettem fel. Ő volt az. Perverz kis boszorkány. Nem csodálnám, ha a vére hajtotta volna a bajba.

– És neked már biztosan nincs meg az a video.

– Nincs. Kitöröltem, nem akartam bajt.

– De lehet, hogy az ő gépén megvan? – kérdezte Győző.

– Lehet. Nem tudom. Az ő gépéről másoltuk át az enyémre.

Kálmán most újra olyan naivnak és ártatlannak tűnt, mint a tévéfelvételen. És ezúttal sikerült meggyőznie Hársfalvit.

– És hol lakik a lány? – kérdezte Győző.

– Budán, a Flórián térnél.

– Indulunk, Petya!

Topor a Kék Hangya pultjánál üldögélt: ide beszélt meg találkozót Csetével, miután eljött a tévészékházból. Ideges volt, izgult, tekintetét minden zörrenésre az ajtó felé kapta.

Aztán végre-valahára befutott Csete. Nem egyedül jött: megkérte Eszti, hogy kísérje el.

– Szevasztok! – pattant fel Topor egy kézfogásra és egy puszira. Mindkettővel kötényt lőtt. A pár flegmán ült le mellé.

– Hallgatunk.

– Tartozom egy bocsánatkéréssel – mondta Topor, és közben ezt gondolta: „Tartoztok egy bocsánatkéréssel.”

Csete szólni akart. Eszti azonban leintette: ezért volt ő itt. Hogy ez a két férfi ne boruljon egy perc után sírva egymás vállára. Ezért utáljuk, ha az ilyen megbeszélésekre nők is jönnek.

– Nagyon megbántottad Mátékát.

Topor nem hitt a fülének. Mátéka? Ki a tököm az a Mátéka? Csete fülig pirult:

– Annyira azért nem.

– Mátéka?! – pirított rá Eszti.

Mátéka visszakozott.

– Mátékának hosszú idő óta te vagy az első barátja. Megbízott benned. Azt gondoltuk, talán te is megbízol bennünk.

Mátékának éppúgy kedve lett volna felpofozni a lányt, mint Topornak.

– De azért ahhoz Csete Máténak kell lenni, hogy egy héttel a történetek után egyszerre menjen valaki Vajnay és Hársfalvi közelébe – mondta Topor.

– Ezért hívtál ide minket? – kérdezte Eszti. – Hogy szekáld Mátékát?

– Én nem szekálok Mátékát, én csak azt mondom, hogy más nem lett volna ennyire...

– Ennyire mi? Ennyire hülye? – provokált Eszti.

– Csete, szólj már rá, hogy üljön át egy másik asztalhoz! – kérte a barátját Topor.

Csete nem szólt Eszterre.

– Persze. Küldjél csak el – hisztizett Eszti. – Én tartom benned a lelket vasárnap óta, ezt érdemlem.

Csete rászólt Eszterre:

– Meséltem, hogy járt anyám?

Igen, Csete mesélte Esztinek, hogy mindenki előtt lekent neki egy hatalmasat a nyugdíjasotthonban. És Eszti úgy reagált rá, hogy „kijárt már a

vénasszonynak”. Úgyhogy most Eszti szótlanul felállt, és kiment a Kék Hangyából. A két férfi némán követte a tekintetével. Majd mikor az üvegajtó becsukódott, Topor vállon verte Csetét.

– Ügyes vagy.

– Köszí. Figyelj csak... ne haragudj. Nem kellett volna bemennem a stúdióba.

– Nem haragszom. Nagyon vakmerő voltál, de rosszabbul is elsülhetett volna. Örülök, hogy nem esett bajod.

– Elmenekültem. Volt ott egy nagydarab, kopasz gyerek, az az elején a sikítófrászt hozta rám azzal, hogy betekerte az öklét egy kendőbe. Azt mondta, lenémítja. De mikor kerekét oldottam, nem nagyon iparkodott utánam.

– Sejtettem.

– Téged megtaláltak végül?

– Meg.

– Figyelj... teljesen jogos volt a haragod az alapján, amit a tévében láttál, de azt a részt megvágta. Nem én dobtalak fel.

– Tudom. Láttam a vágatlan verziót.

– Hol?

– A tévészékházban.

– Hogy kerültél te oda?

– ...Hársfalvinak dolgozom.

Csetében egy pillanat alatt felment a pumpa.

– Na, most viszont te menj el a búsba.

– Miért?

– Én itt hülyére izgulom magam, hogy kicsináltak-e vagy sem, nem volt pofám felhívni napokig, csak vártam, hogy hátha jelentkezel, erre kiderül, hogy nekik dolgozol! Mióta?

– Csak két napja. De egész jó fej.

– Ezt nem hiszem el.

– Mondom, csak két napja. És teljesen megváltozott. Látod, nem csinált ki, sőt alkalmazott.

– Akkor is. Hülyére izgultam magam miattad.

– Na jó – mondta Topor. – Kezdjünk el egymástól bocsánatot kérni. Haladjunk szép sorban. Te kezded, amiért elmentél a műsorba.

– Ne haragudj. Most te jössz, amiért telefonon letorkoltál.

– Bocsáss meg. Most te jössz, hogy ilyen szar fejek voltak Esztivel.

– Bocsánat. Most te jössz, mert rám haragszol a Hársfalvi-műsor miatt, közben te dolgozol neki.

– Sajnálom – mondta Topor. – Van még valami?

– Azt hiszem, nincs. Na, gyere ide.

A két férfi megkönnyebbülten lapogatta meg egymást.

– Viszont van egy jó hírem – folytatta Csete. – Képzeld, megkértem Eszti kezét.

– Nocsak! Ilyen gyorsan? – Topor igyekezett leplezni a hangjában csengő kételyt.

– Minek várjunk, ha egyszer ő az igazi?

– Értem... és igent mondott?

– ...Legalábbis utalt rá.

– Azért még aludj rá egyet.

– Van még egy jó hírem – mondta Csete, mintha meg se hallotta volna Topor intelmét. – Szeretném, ha te lennél az esküvői tanúm.

Toporon végleg úrrá lett a kétely.

– Eszti tudja már?

– Még nem. Meglepetés. És azt szeretném, ha te közölnéd vele.

„Szép kis meglepetés”, gondolta Topor. „Még jó, hogy ma hívtalak fel, kispofám, mert egy hónap múlva már frakkban kellett volna találkoznunk.”

– Hársfalvi Győző – mutatkozott be Győző Edina édesanyjának.

– Szabó Antalné – mondta az asszony az óbudai panellakás ajtajában állva. – Ön a tévéből... ugye?

– Igen, de nem akarom zaklatni önöket. Amint látja, kamera sincs nálunk. Gondolom, nehéz napokat élnek.

Az asszony elpityeredett. Látszott, hogy ma nem ez az első sírása.

– Segíteni jöttünk – mondta Hársfalvi.

– Hogy tudnának segíteni?

– Okunk van feltételezni, hogy Edinának nem esett komolyabb bántódása, csupán elvonult egy kis időre, mert félt, hogy Pálffy Kálmán ügye miatt rá is rossz fény vetül.

– Az a hölgy is ezt mondta egy órája – törölgette az asszony a szemét.

– Milyen hölgy?

– A kolléganője. Szintén televíziós.

– Kinga?

– Igen.

– Mit csinált az itt?

– Elmondta ugyanazt, amit ön. És látni akarta a lányom laptopját.

Hársfalvi arcából kiszaladt a vér.

– De ugye nem adta oda neki?

– Dehogynem. Azt mondta, azon a gépen lehetnek bizonyos felvételek a fiúról és róla, amik jobb, ha nem tudódnak ki.

„Átkozott boszorkány! Honnan tudhatott róla?”, kérdezte magában Győző, majd tovább faggatta az asszonyt:

– Ugye nem adta oda neki?

– De igen. Meg is találta rajta a videót. Szörnyű volt látni, hogy az a fiú ilyen dolgokat művelt a lányommal. Még jó, hogy náluk volt kamera, így legalább beolvashattam annak a kis pondrónak.

– Kingáék felvették önt?

- Igen. Én azóta csak sírok.
- És most hol van a gép? Megnézhetnénk?
- Nem. Kinga magával vitte.

Győző csalódott volt és elkeseredett. Nem elsősorban azért, mert elhappolták az orra elől az anyagot. Hiszen ahogy Kingát ismeri, holnap reggel úgyis látja majd a videót a tévében. Sokkal inkább Szabóné miatt volt szomorú. Azért, mert Kinga megríkatta, és azért, mert az asszony nem is sejti, hogy Kinga keze között mivé fog változni az ő riportja.

Győző maga sem értette, milyen szerető féltés szorítja hirtelen össze a szívét. Akármennyire gejlnek és sziruposnak érezte, muszáj volt megölelnie az asszonyt.

– Akármit is lát holnap a tévében, legyen erős. És ha bármiben segíteni tudok, szóljon.

Petya és Szabóné egyaránt megrökönyödtek a gesztuson. De ha Hársfalvinál így szokás újabban búcsúzkodni, akkor nem szándékoztak megtörni a pillanat varázsát: sután és kelleetlenül ők is megölelték egymást, azzal becsukódott a lakás ajtaja.

„Ezek tiszta hülyék”, gondolta Szabóné.

„Ez most azt hiszi, tiszta hülyék vagyunk”, gondolta Petya a liftben.

„Tiszta hülyék vagyunk”, gondolta Győző még az autóban is. Mégis jólesett sajnálkozni és együtt érezni. A nő fájdalma megérintette, a segítségnyújtást pedig komolyan gondolta.

Aztán a nő iránti részvét cukormáz falát megrepesztette a nagy kérdés: Hogyan került ide Kinga? Honnan tudott arról, hogy szexbotrány állhat a Pálffy-ügy hátterében, és hogyan jött rá arra, hogy a lány laptopja bizonyíték lehet? És mindezzel hogyan tudta őt megelőzni? Elismerte a lány képességeit, de ekkora géniuszoknak nem tartotta. Valaki köpött neki. Topor.

Az a nyomorult, tenyérbe mászó kis hulló. Hiszen abból él, hogy az emberek bizalmába férkőzik, aztán átveri és kisemmizi őket. Hogy is dőlhetett be neki!

– Egyszer csak hazamegyek, ez a nagydarab, péklapát kezű ogre meg ott ül a nappalimban. Képzelheted! – mesélte Topor Csetének a Kék Hangyában. – Úgy megijedtem, hogy elmúlt a beszédhibám.

– Én meg úgy megijedtem a tévéfelvételen, hogy utána két napig dadogtam – srófolt rá Csete.

– És hogy múlt el?

– Eszti lebaltázott, amiért eltörtem egy tányért mosogatás közben.

Mindketten javában kacagtak, amikor Topor telefonja megszólalt. Hársfalvi Győző kereste.

– Hársfalvi – mondta Topor. – Meg fogsz lepődni, hogy megszélidült!

Azzal felvette és kihangosította a telefont.

– Parancsoljon, főnök úr!

– Topor? – sziszegte Győző mérgesen.

– Én vagyok, hallgatom.

– Véged van. Menekülj – mondta az a régi hang, amitől évtizedekig félt mindenki.

A vonal megszakadt.

– Ez... ez mi volt? – kérdezte Csete.

– Azt hiszem, segítened kell – felelte Topor.

Péntek

- *Jó reggelt kíván a Frappé két műsorvezetője, Dávid Kinga...*
- *...És Epres Beni. Ma is nagyon meleg lesz, július kilencedike, péntek van...*
- *A Lukrécia és Marinák napja.*
- *Meg a Murénáké... Muhahaha!*
- *Beni, neked napról napra ócskább a humorod. Te ismersz valakit, akit Lukrécianak vagy Marinának hívnak?*
- *Nem emlékezhetem minden lányra az ágyamból, hehehe...*

Győző újra nyugtalanul aludt. Topor iránti haragja stresszt szült, a stressz kialvatlanságot. Ahogy hazaért, hassal vetette magát az ágyba, és fülig húzta a takaróját. Ha most három bajszos kerub állt volna a hálószoba küszöbén, hogy mennyei himnuszt zengjen neki, Hársfalvi azokra is rácsapta volna az ajtót. Egyedül akart lenni, mert egyszerre haragudott és szégyellte magát a haragja miatt. Úgy tűnt, az elmúlt három nap csodája közel sem tart örökké.

Jócskán elmúlt éjfél, mire végre elaludt, és hajnalban fel is riadt valami neszre. Régi beidegződései az ablakhoz pattintották. Lenézett az utcára. Egy fekete autó húzott el a ház előtt, és befordult a sarkon. A kocszi zaja egyre távolodott, mígnem újra az ütemesen ciripelő tücskök vették át a prímet.

Már reggel hatkor kivetette az ágy. A tükörben a régi Hársfalvi Győző vonásai köszöntek vissza. Egy szépen varasodó herpesz és egy határozott kontúrokat nyerő bajszborosta.

Miután rendbe szedte magát, Győző lebotorkált a nappaliba. Furcsa szagot érzett. És furcsa kisugárzást. A nappaliban rend volt, az ablakok és az ajtó érintetlen. A nappali közepén azonban, a szőnyegen egy levágott lófej hevert. A lófejen pedig egy cédula:

Észnél legyél. A mélyhűtőben találsz hurkát is.

Győző tudta, hogy a Hentes üzent. Megnézte a mélyhűtőt: az egyik fiók valóban dugig volt véres és májas hurkával. Győzőnek nem volt gusztusa a csomaghoz érni. Pósfalvi általában kiváló alapanyagokból dolgozik, de nem lehet tudni, hogy valamelyik haragosa nem épp a hurkatöltő gépben végezte-e. És azt sem lehet tudni, vajon Hársfalvi nem ott fogja-e végezni az adás után.

– *Már csak egy nap van hátra A sztár te vagy döntőjéig. Beni, te kinek szurkolsz?*

– *Nekem mindegy, ki nyer, úgyis csak nekem lesz konkurencia.*

– *Szimpatikus hozzáállás. De mielőtt stúdióinkban köszönhetnénk a műsor fodorását és stylistját, újabb fejleményekről számolunk be Pálffy Kálmán ügyében. Talán még emlékeznek, ő az a pedofil pap, akit hétfőn mutattunk be*

önöknek, és akinek legfrissebb áldozata, a kiskorú Szabó Edina majdnem egy hete tűnt el.

Hársfalvi a nappali kanapéján kucorogva nézte a tévét. Nem volt gusztusa hozzá, hogy a lábát akár csak a szélére tegye annak a szőnyegnek, amelyre a Hentes egy rothadó lófejet intézett neki.

A kiskorú Sz. Edina édesanyjától sokkoló videó került a birtokunkba, amelyből önök is megtudhatják, milyen ember Pálffy Kálmán.

Győző sajnálta, hogy nem hord szemüveget. De ha hordana is, akkor sem sok mindent látott volna. A videó eredetileg sem volt éles. A televíziós utómunka során pedig tovább dolgoztak a homályosítással: egyrészt, hogy az illetlen testrészek kitakarásával leadható legyen az anyag hétköznapi reggel is, másrészt, hogy ne lehessen észrevenni: a kiskorú lány már nem is olyan kiskorú. A mozdulatok és a hangok azonban egyértelműen elárulták, mi zajlott a fiú és a lány között.

Egy letiport lilium. Egy eltűnt lány. Egy vérző szívű anya. Ezt hagyta maga mögött Pálffy Kálmán atya. A lány édesanyja, Pirike azóta sem tudta feldolgozni a történetet.

A házi videót hirtelen felváltotta az a bejátszás, amit Kinga forgatott előző délután Szabóéknál. Szabónét mutatta a kamera, ahogy kisírt szemmel áll egy kamasz lány szobájában.

– Ez volt a szobája. Ez az ágya. Itt aludt, és itt... történtek azok a szörnyűségek is.

– És ön ennek az ágynak a szélére ült le minden este, hogy mesét olvasson neki.

– Igen...

...De annak már legalább tíz éve. A mondat végét persze kivágta Kinga a beszélgetésből. Hadd gondolja az ország, hogy Edina egy ártatlan kisgyermek. A vágás után a konyhában tajtékzó Szabónét lehetett látni.

– Milyen ember az ilyen? Mondja meg nekem? Aki az egy szem lányunkat a szülői házban... és még föl is veszi!

A riportból persze nem derült ki sem Edina életkora, sem az, hogy a felvétel éppen az ő laptopjáról került elő. És ha Győző látta volna az eredeti, vágatlan házi videót, azt is kiszúrta volna, hogy a felvételt a lány indítja el és állítja le, valami furcsa bódulatban.

Petya aznap reggel telefoncsörgésre ébredt. Ahogy magához tért, rettenetes zsibbadást érzett a bal karjában, és fájdalmat a nyakában. A kocsiban aludt, mert sem kedve, sem türelme nem volt Monához. A parányi maroktelefont pedig nem volt egyszerű elgémberedett tagokkal előbányászni az ülés alól, ahova éjjel a zsebéből csúszott. A kijelzőt meg sem nézte, csak álomittasan beleszólt:

– Halló?

– Topor János.

Petyában benne rekedt a szó. Hirtelen nem tudta, kihez hajoljon: ehhez a vicces, kedves kis figurához, vagy a főnökéhez, aki hajtóvadászatot indított ellene.

– ...Rosszkor? – kérdezte Topor.

– Nem, dehogy. Hallgatlak – mondta végül Petya.

– Hársfalvi nincs ott?

– Nincs – mondta Petya, de azért biztos, ami biztos, körülnézett.

– Miért rágott be rám?

– Még kérdezed?

– Tényleg nem tudom.

– Te hány helyre szállítasz információt?

– Hogyan hány helyre?

– Kinga mennyit fizet neked?

– Milyen Kinga?

– Dávid Kinga. A tévés.

– Nem ismerem – mondta Topor. – Életemben nem beszéltem vele.

– Figyelj, Topor, én kedvellek. De nagyon gyanús, hogy Kinga előbb ért oda Edináékhoz, mint mi.

– Mit csináltak ti Edinánál?

– A laptopját kerestük, miután Kálmánén nem találtunk semmit.

– Tényleg! A lány laptopja! Ez nekem eszembe se jutott!

– Valakinek mégis eszébe jutott, mert tegnap este megelőztek minket. És Hársfalvi úgy gondolja, te vagy a téгла.

– De hát én esküszöm... hogy bizonyítsam, hogy nem?

– Nem tudod bizonyítani. Még nekem sem. A legbölcsebb, amit tehetsz, hogy messzire elkerülsz. Ha nem tudsz a lépéseiről. Ha Kinga így is gyorsabb lesz, mint mi, akkor megúszad.

„Nagyszerű. Igazán nagyszerű”, gondolta Topor, aki Esztiéknél aludt, mert nem mert hazamenni az albérletébe.

„Nagyszerű. Igazán nagyszerű”, gondolta Eszti, aki előző nap még nem sejtette, hogy a békülő tárgyalás végére egy új ágyassal gazdagodnak.

„Nagyszerű. Igazán nagyszerű”, gondolta Csete Máté őszintén, mert örült, hogy barátjának egy újabb rejtély megfejtésében segíthet.

És hogy Eszternek is, Topornak is örömet szerezzen, elrángatta a barátját otthonról, mert leszervezett egy találkozót a gyanakvókkal a Vásárcsarnoknál.

– Hányra beszélted meg velük? – kérdezte Topor Csetétől a negyvenhetes villamoson zötykölődve.

– Kilenc harmincra.

– Te tudod József telefonszámát?

– A mobilt nem. De megtaláljuk egymást.

– Azt mindjárt gondoltam – bólíntott Topor.

A Vásárcsarnok előtt most sem voltak kevesebben, mint múltkor. Csete és Topor hat perccel fél tíz előtt ért oda. Topor a bejárat felé indult, de Csete visszarántotta.

– Hova méész?

– A bejáráthoz. Nem ott találkozunk?

– De igen. De ne állj oda. Gyanús ott ácsorogni.

Topor nagyon utálta ezt a szöveget. Nem volt mese: sétálgatni kezdtek fel-alá a Fővám téren.

– Te Csete! – vetette fel Topor. – Az nem gyanús, hogy két férfi minden látható cél nélkül sétálgat, állandón a bejáratra sandítva?

Csete megtorpant.

– Mondasz valamit. Akkor mit csináljunk?

– Álljunk a bejáráthoz.

– Á! Az még gyanúsabb. Majd ha József ideér, odamegyünk.

– És azt honnan tudjuk, mikor ér ide? Hiszen ő sem fog ott ácsorogni!

Topornak igaza lett. Kilenc óra negyvenhét percig sétálgattak ők is és József is, mégsem találták egymást. Kilenc negyvenhétkor Topornak elege lett, és odaállt a bejáráthoz. Két perc sem telt bele, és hátulról karon ragadta és elrántotta onnan egy ballonkabát.

– Már mondtam, hogy ne ácsorogj itt. Gyanús – szólt József hangja a múltkori széles kalap alól. – Hol voltatok eddig?

– Sétálgattunk, mert gyanús itt állni.

– És hol van Csete?

– Nem tudom. Előbb még itt... eltűnt.

Topor akárhogy kereste, nem látta Csetét, aki az előbb még a Fővám téren magában sétafikált.

– Be kell mennünk, nem várhatunk tovább – mondta József. – Az embereim a fix pontokon ácsorognak, márpedig ácsorogni gyanús.

– Várjatok! – kiabálta utánuk egy hang. – Várjatok meg! Jövök én is!

Csete rohant át kétszer két sávon, két villamosmegállón és két sínen. Ha valami gyanús, akkor ez az.

– Csenedesebben, kisfiam! – mondta József. – Menjünk hurkázni!

– Nem sétálgatunk feltűnés nélkül a sorok közt? – okvetetlenkedett Csete.

– Nem. Az gyanús.

– És a hurkázás?

– Az finom.

Pár perc múlva már elégedetten falatozták ugyanazt a hurkát, amivel Pósfalvi Csaba Hársfalvi mélyhűtőjét megtömte. Közben pedig egyikükben sem merült fel Hársfalvi abbéli félelme, hogy éppen a Hentes valamelyik üzletfelét csámcsogják.

– Csete vázolta nekem a tényállást – cuppogta József. – Mi azt feltételeztük, hogy Kálmán laptopján lesz az anyag. Erre a lány laptopján találta meg Dávid Kinga. Láttátok reggel az adást?

– Láttuk – bólintott Csete.

– A helyzet a következő: a lány nem szegyenében bújt el. Hanem mert elrabolták. Vagy megölték.

– Ezt miből gondolod? – kérdezte Topor.

– Kistabilizáltam.

– Talán ksilabizáltad – pontosított Csete.

– Igen, olyasmi – legyintett József. – Ezt figyeljétek: ha Edina azért bujdokolt volna el, mert Kálmán ilyen felvételeket őrizget, az logikus lett volna. Na de ha épp a felvételek miatt bujdosik, mert szégyelli őket, akkor az is logikus lett volna, hogy a saját gépéről kitörli őket, nem?

– De igen – bólintott Topor.

– Mi következik ebből? – emelte fel jobbját József.

Csete és Topor hallgatott, mert tudták: Józsefnél bármiből következhet bármi.

– Hogy a lány egyik pillanatról a másikra tűnt el, kiszámíthatatlanul, így valószínűleg akaratan kívül. És hogyan győződhetünk meg róla, hogy ez valóban így történt?

– Hogyan?

– Monitorozzuk. Ha ad magáról életjelet, akkor él még, csak nem tudjuk, hol. Ha nem ad, akkor vagy nem engedik, hogy adjon, vagy már halott.

Topor elgondolkodott.

– Milyen életjelre gondolsz? Telefon?

– A telefonja ki van kapcsolva – mondta József. – Az zsákutca. – De ott van például a Facebook. Ez a korosztály nem tud meglenni nélküle. Ha a telefonjukat elvesztenék, az új számokat is a Facebookon gyűjtenék be.

– És mi a helyzet a Facebookkal?

– Megtaláltuk a lány adatlapját. Múlt hét szombat óta nem írt ki semmit. Viszont most hétfőn létrehozott egy újabb adatlapot. Ugyanaz a fotó, ugyanazok az adatok. Mintha valaki elől el akart volna menekülni. Bár olyankor az ember egyszerűen törli magát, és csak utána hoz létre egy új adatlapot.

– De Edina megtartotta a régit is? – kérdezte Csete.

– Meg. Lehet, hogy csak azért, hogy lássa, mely ismerősöket kell bejelölnie, és melyeket nem.

– És most hogy áll az az adatlap?

– Edina szépen lassan jelölgeti a régi ismerősöket, és azok sorra jelölgetik vissza. Ismerősök számában majdnem ugyanott áll, mint a régi adatlapja.

- És az üzenőfalra írt valamit, amiből kiderülhet, hol lehet?
- Semmit – csóválta a fejét József. – Sötétben tapogatózunk. Van egy klón adatlapunk, egyetlen árva bejegyzés nélkül.
- Csete töprengett egy keveset, aztán megszólalt:
- Vajnayéknak volt ez az adathalászos botránya.
- És ez most hogy jön ide? – kérdezte József.
- Úgy tudom, az ilyen ügyekben IP-cím alapján nyomoznak.
- Az micsoda? – kérdezte Topor, aki már idáig sem sokat értett a beszélgetésből.
- Anélkül, hogy részletesebben belemennék – ment bele részletesebben József –, az IP-cím egy számítógép vagy egyéb eszköz egyedi hálózati azonosítója. Minden olyan számítógépnek vagy eszköznek, ami az internetre csatlakozik, van IP-címe.
- És ez nekünk miért jó? – kérdezte Topor.
- Mert ha megtudjuk, milyen IP-címről szerkeszti Edina az új Facebook-profilját, azt is megtudhatjuk, hogy hol van az a számítógép. Végző soron megtalálhatjuk Edinát.
- Akkor tudjuk meg! – mondta Topor, mintha az olyan egyszerű lenne.
- Az sajnos nem ilyen egyszerű – mondta József. Még ha az IP-címet megtudjuk is, a számítógép azonosításához rendőrségi vagy nemzetbiztonsági eszközök kellene.
- Abban én tudok segíteni – mondta Topor, és a telefonjában előkereste Monostori úr számát.

Kinga a tévéfelvétel sminkjében lépett ki a székházból. Szerette ezt a sminket, néha kifejezetten szépen sikerült, a bőre pedig jól bírta, ezért egész nap ebben sürgött-forgott. Korábban, egy régi sminkes és egy régi smink esetében előfordult, hogy a dekoltázs allergiás tüneteket mutatott: akkora piros pöttyök nőttek a mellkasára, hogy a háta mögött Túró Rudinak csúfolták. Hársfalvi herpesze semmi nem volt azokhoz képest. Akkor két hétig garbóban vezetett műsort, pedig már május volt. Erre Greta Garbónak kezdték csúfolni a háta mögött. Kinga pedig azóta sem tudja, hogy hívhatták a garbót Greta Garbo előtt.

„Ma is meleg van”, gondolta, ahogy kilépett a forgóajtón. Aztán egy alakról, aki a tévészékház előtt toporgott, ezt gondolta: „Ismerem ezt a fickót.”

De mielőtt beugorhatott volna neki, hogy Kálmán az, a fiú már le is rohanta.

– Mit képzelsz magáról, hallja-e?

Kinga nem jött zavarba. Sok ilyen számon kérő mitugrással találkozott már. Úgysem bántják. Határozottan baktatott az autója felé.

– Maga mit képzelsz magáról? – kérdezett vissza. A kijelentésekre nem kell reagálni, a kérdésekre pedig vissza kell kérdezni. Ez a leggyorsabb módja annak, hogy az ilyen örültektől megszabaduljon.

– Miket hazudozik össze?

– Miket hazudozom össze?

– Hogy pap vagyok. Meg hogy pedofil. Maga is látta a videón, hogy az a lány már majdnem tizennyolc! Még a büntető törvénykönyv is csak tizennégy éves korig bünteti!

Kijelentés. Erre nem kell reagálni.

– Be fogom magát perelni!

Ez is kijelentés. Erre sem kell reagálni.

Kinga elérte az autóját. Kinyitotta az ajtót, és beszállt. A fiú és a mondatai kívül rekedtek. Kinga elindult, a tajtékozó alak pedig egyre zsugorodott a visszapillantóban.

Kinga agyában még percekig lüktettek az erek. Mit képzelnék ezek magukról? Mit zaklatják őt? Honnan veszi a bátorságot egy sztori ahhoz, hogy megelevenedjen és rázúduljon? Hülye kis pöcs.

Kinga egyet bánt csupán: hogy már péntek van, és hogy vasárnap nincs reggeli magazinműsora, így már csak egy napja marad odapörkölni a fiúnak. Sebaj, holnap reggel olyat kap tőle a srác, hogy nemhogy a tévészékház elé, de még az utcára sem lesz kedve kimenni.

Ez a gondolat kicsit jobb kedvre derítette. Kézbe vette a telefonját, és tárcsázott. Kicsöngött, végül egy suttogó hang szólt bele.

– Halló?

– Szia, Kinga vagyok. Van valami hír Hársfalviról?

– Semmi.

– De ha készül valamire, akkor ugye szólsz, ugyanúgy, mint tegnap?

– Szólok.

A suttogást köhögés váltotta fel.

– Baj van?

– Nincs, csak nem bírja a torkom ezt a suttogást.

– Akkor ne suttogj.

– Muszáj. Nem vagyok egyedül.

– Akkor csak óvatosan. Leteszem, és hívjál, ha lesz valami hír!

Kinga elégedett volt magával. Bejutott az ellenség vonalai mögé, gyorsabban lép, mint Hársfalvi, és ha minden a tervei szerint alakul, vasárnap este, ha a férfi nem csinálja ki magát az utolsó műsorával, akkor ő fogja kicsinálni.

– Miért pont az Erzsébet térre kellett jönnünk? – kérdezte Topor Csetét, ahogy az egykori buszpályaudvarnál üldögéltek. Egymás hangját is alig hallották attól a rahedli gördeszkától, amelyeknek parányi műanyag kerekei a járólapok illesztésében kattogtak.

– Mert ez az abszolút központ. Ha visszahív téged Monostori, akkor innen körülbelül ugyanannyi idő alatt érünk mindenhová.

– De miért nem megyünk le a Gödörbe legalább? Ihatnánk valamit.

– De te nem is iszol.

– Mindenki iszik, különben szomjan halnánk. Én pedig ma még nem ittam semmit. És erre a fokhagymás hurkára kimondottan kívánom a gyömbért.

– Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy ráérősen üldögéljünk különböző asztaloknál.

– De hát ráérünk! – ágált Topor.

– Amíg meg nem csörren a telefonod.

– De akkor innen is, onnan is felállnánk.

– Igen, de ott még fizetnünk kéne, várni a pincérre...

Topor telefonja megcsörrent. Monostori úr volt az.

– Megtaláltuk, Jánoskám. Nyilvános hálózat. Egy kis kávézó a Gozsdu-udvarban. Meta Café. Tíz óra tíz perckor használták a profilt.

– Köszönöm, Monostori úr! – mondta Topor, és letette a telefont.

– Na, mi az? – kérdezte kíváncsian Csete.

– Tíz óra tízkor csináltak valamit. Gozsdu-udvar.

– Az innen öt perc gyalog – pattant fel Csete. – Látod, milyen jó, hogy nem ültünk be!

És már indult volna forró nyomon, ha Topor vissza nem rántja:

– Gondold már végig rendesen!

– Mit?

– Odamegyünk. És? Tíz óra tíz perckor volt egy aktivitás, annak már fél órája. Lehet, hogy ott sincs már Edina. Lehet, hogy nem is Edina az. Be kell magunkat biztosítanunk. Plusz lehet, hogy az a Kinga nevű csaj is odajön, őellene is be kell biztosítanunk magunkat.

– Értem – bólintott Csete, bár nem nagyon értette.

Topor elővette a telefonját, és felhívta Petyát.

– Mondjad, mi van már megint! – szólt bele egy morcos hang.

– Figyelj, Petya, kellene a segítséged. Ráérsz most, vagy Hársfalvival vagy?

– Ráérek.

– Egy barátommal nyomot fogtunk Edina ügyében. A Gozsdu-udvarba vezetnek a szálak, de nem szívesen mennénk oda kíséret nélkül, ha érted.

– Értem. Szólok Hársfalvinak, és jövünk.

– Isten ments! Csapdát gyanítana, ráadásul ha ez a Kinga is megjelenne, akkor beigazolván látná a sejtését velem kapcsolatban. Egyedül gyere.

– Jó.

– Mennyi idő?

– Körülbelül fél óra.

– És még valami. Én nem ismerem ezt a Kinga nevű nőt, és azt sem tudom, milyen módszerekkel szerzi az információit. Csak annyit mondjal: tipikus bulvármédia-lotyó?

– Ennél szebben én sem tudtam volna megfogalmazni.

– Ez nekem elég is – mondta Topor. – Fél óra múlva a Gozsdu-udvarban. Meta Café.

Topor letette a telefont, majd Csetéhez fordult.

– Fél óra, míg ideér. Addig beülhettünk volna a Gödörbe.

– Van kedved most beülni? – kérdezte Csete.

– Most már nincs. Gyere, nézzünk szét a helyszínen!

– Elmegyek, cicám! – markolta fel a slusszkulcsát Petya. Egy puszit akart nyomni Mona homlokára, aki még tizenegy előtt is hálóingben volt, és a lábkörmeit csinosítgatta az ágyban. Mona elhajolt a puszi elől.

– Sose vagy velem! – mondta a lány a lábfejébe merülve, és látszott: a lábkörmeire most nagyobb szüksége van, mint Petyára. De legalább nem volt cinikus vagy pikírt. Petya ezen alaposan meg is lepődött.

– Hétköznap van, cica, az emberek ilyenkor dolgoznak!

– Messzire mész?

– Csak a Gozsdu-udvarba.

– Mit csinálsz ott?

Petya jobbnak látta nem említeni Topor nevét.

– Hársfalvi talált ott valami nyomot az eltűnt lánnyal kapcsolatban.

– Hol?

– Egy Meta Café nevű kávézóban. Csak odamegyünk és szétnézünk, délre jövök. Utána veled leszek.

Petya kirobogott a lakásból. Közben azon töprengett, mitől szelídült meg így a lány.

Topor és Csete a Meta Café előtt ácsorgott, közben a szemközti cipőüzlet kirakatát nézték. A kirakatban hatalmas tábla virított, amelyre siető kezek hirtelen ezt írták filctollal:

Árzuhanás

-70%

– Hihetetlen, hogy milyen akciók vannak, pedig még csak július elején járunk – kacsintott Topor Csetére.

Csete feszültnek tűnt.

– Mi van? Mit feszülsz?

– Ne ácsorogjunk. Gyanús.

– Ez egy tök üres udvar! Nem fogok föl-alá járkálni! – mondta Topor.

– Én igen – mondta Csete, és járkálni kezdett. A kávézó teraszának gyér közönsége értetlenül méregette.

Ahogy így járkált, majdnem fellökte egy magas, izmos, fiatal alak, aki hatalmas kezével nyúlt a megbillenő Csete után:

– Bocs, haver!

És már sietett is Toporhoz, aki a bejáratnál ácsorgott. Majd megtorpant: de hiszen ezt az alakot ő már látta a tévéfelvételen. Ő volt Miszter X., akit el kellett volna kapnia. Most ugyanolyan tétován állt, mint egy hete a stúdióban. Elkaphatja Miszter X.-et. De miért kapná el? Hogy a főnökének örömet szerezzen? De hiszen Hársfalvi már nem is emlékszik az egészre. Hogy a

rettegést visszaültesse ennek a szerencsétlennek a szemébe? Kit érdekel, hogy ez a senki retteg-e tőle?

Csete szintén megismerte Petyát, és szintén megtorpant. Merte remélni, hogy Topor közbeavatkozik, különben őt most itt helyben kettéharapják, és talán a Meta Caféból még salátát is rendelnek hozzá.

– Persze, ti már ismeritek egymást! – toppant közéjük Topor. – Petya, Máté. Nincs harag, ugye?

– Részemről nincs – vont vállat mosolyogva Petya.

– Részemről sincs – mondta Csete –, csak én most egy kicsit berosáltam.

A három férfi néhány perc elteltével, alaposan átbeszélte stratégiával lépett be a kávézó aajtáján. Összesen tán tízen ücsörögtek a vendégtérben. Toporék körülnéztek. Edinát egyikük sem látta, igaz, Csete azt sem tudta, kit kellene keresnie. A tíz vendégből négyen-öten a laptopjukat bújták. Lám, az ingyen wifi még a mobilinternet korában is vonzó.

Petya nem látott semmi gyanúsat. Nincsenek veszélyes arcok, és nincs itt Kinga sem.

Topor a pulthoz lépett. A pult mögött egy huszonéves lány ácsorgott, limonádét szűrészölve.

– Szia, tőled lehet kérni?

– Tőlem is, de nyugodtan leülhettek, mindjárt jön a kollégám.

– Igaziból csak kérdeznénk – mondta Topor illetve én innék egy gyömbért. Ti valamit?

A többiek a fejüket rázták. A lány elővett a hűtőből egy üveget, és Topor elé rakta.

– Szívószálat vagy poharat?

– Nem, köszi, jó ez így – mondta Topor, és nagyot húzott a rég áhított italból.

Csete közel hajolt Toporhoz:

– Nem akarok beleszólni, de az üdítőgyár raktárában a patkányok összeszarják az üvegeket.

Topor prüsszkölve köpte vissza kortyot.

– Azt hiszem, mégiscsak kérek egy szívószálat.

Aztán Csetéhez fordult:

– Ugye a szívószálgyárban nem szarnak össze semmit?

– Fiúk, a lényeg! – mordult rájuk Petya. – Engem várnak otthon!

– Igen, egy eltűnt lányt keresünk – mondta Csete a lánynak. – Nem volt itt ma tíz óra tíz perckor?

– Hogy nézett ki?

Ezzel Topor és Csete nem számolt. Úgy gondolták, elég lesz a személyleíráshoz annyi, hogy eltűnt.

– Én meg tudom mutatni az internetről, ha megmondod a wifijelszót – fordult Petya a lányhoz, és elővette parányi telefonját.

Topor nagyot sóhajtott, és körülnézett. Nem tehetett róla, de a régi szemével nézett mindent: felmérte, milyen messze vannak a kijárattól, áll-e valaki az útjában, van-e kamera, ami a kasszát és a vendégteret figyeli...

Volt kamera. Kettő is. Topor megcibálta a monstrum pólóját.

– Állj meg, Petya!

– Mi van?

– Nem biztos, hogy Edinát keressük.

– Hanem?

– Azt keressük, aki tíz óra tíz perckor a bejegyzést írta erről a helyről.

Azzal Topor a pultos lányhoz fordult.

– A kamerák csak megfigyelnek, vagy rögzítenek is?

– Rögzítenek is – mondta a lány.

– Szuper. Meg tudnánk nézni a biztonsági felvételeket?

– Önök rendőrök?

Topor hezitált, de Csete lecsapta a labdát.

– Rosszabb. Nemzetbiztonság.

És bizonyítékképpen jókorát vert a nála két fejjel magasabb Petya hátára. Hát persze. Aki magas, izmos és kopasz, az csakis nemzetbiztonságis vagy elitkommandós lehet, vagy netán egyenesen maga Vin Diesel.

– Felhívjuk Monostori urat, vagy megoldjuk nélküle?

A lánynak fogalma sem volt róla, hogy ki lehet az a Monostori úr, de érezte, hogy ezt nélküle is meg tudják oldani. És ha mégsem nemzetbiztonságisok, akkor mi van? Egy eltűnt lányt keresnek, és ha a biztonsági felvételek segítséget jelentenek, akkor készséggel segít.

– Ott elöl, a bejárat mellett van az iroda. Kopogjatok, az üzletvezető épp bent van. Ő megmutatja.

– Köszí – mondta Topor, majd kihörpintette a maradék üdítőt, és az ajtó felé indult.

– Látod? – lapogatta meg Csete Petyát. – Megkajálta.

– Kajálta egy szart – vicsorgott Petya. – Megsajnál. És ha még egyszer hozzám nyúlsz, letöröm a kezedet.

– Petya, nem ő a mi emberünk? – bökött Topor a szemközti cipőbolt felé a kávézó üvegén keresztül.

A Gozsdu-udvaron keresztül Dávid Kinga tipegett a kávézó felé. Persze nem tudott annyira sietni, hogy közben ne nézegette volna a kirakatokat: részint azért, hogy az üvegek mögötti csecsebecsüket mustrálja, részint pedig azért, mert ha az üvegen túl nincs is semmi érdekes, az üvegben tükröződő sudár női alak mindenképpen szemrevaló. És csak azok hiszik azt, hogy nem feltűnő a kirakati tükörcépüket nézni, akik épp azzal vannak elfoglalva, hogy a kirakati tükörcépüket nézik.

– Ez hogy került ide? – kérdezte Petya, és fenyegetően Topor vállára tette a kezét.

– Várj egy kicsit! – mondta Topor. – Még egy kicsit... na, még... most!

Ahogy Kinga a cipőbolt kirakata elé ért, az üveg mögött még a tükörképénél is érdekesebbet látott: árzuhanást. Mínusz hetven százalékot. Márpedig a kirakatban gyönyörű cipők voltak, mert aki itt nyit cipőboltot, az nem bővít árul.

Kinga láthatóan megingott. Pontosan hatvanhét pár cipője van otthon. Azért tudta ilyen pontosan, mert imádta és számon tartotta őket. Az avatatlan férfiszemek azt hinnék, tíz pár fölött már óhatatlanul hasonlít egyik a másikra, akkor pedig minek annyi? De a nők tudják, mit jelent egy szép cipő. Egy formás cipő. Egy könnyű, kényelmes, kerekded, egy... jaj. Egy jó cipő valójában egy kis szobrocska. Egy önmagában létező, fenséges egység. És téved az, aki szerint a cipőnek kell passzolnia a ruhához. Akinek igazán sok cipője van, az tudja: a ruhának kell passzolnia a cipőhöz.

Kinga pedig jó néhány szemrevaló műpéldányt látott a kirakatban, és tudta, hogy ha most nem lesz elég erős, akkor utána új ruhákat is kell vennie az új cipőkhöz.

„Akkor majd veszek, ezen igazán ne múljon”, gondolta. Mint ahogy azon az öt percen se múlik semmi, amennyivel később ér a Meta Caféba. Úgysem látott idefelé sem pezsgőszínű BMW-t, sem egyéb olyan nyomot, ami Hársfalvira utalna. Az évek során alaposan kifinomult a Hársfalvi-szenzorja, nem véletlen, hogy hétfőn pont akkor sétált el a folyosón, amikor Hársfalvi kilépett a programigazgató szobájából, és az sem véletlen, hogy tegnap megelőzte őt Szabóné lakásán. A Hársfalvi-szenzor pedig most nem jelzett aktivitást. Így Kinga némi toporgás után belépett a cipőboltba.

– Szerencséd – mondta Petya, és levette a kezét Topor válláról. – Te hívtad ide?

– Már miért hívtam volna ide? Gondolod, hogy lebuktatom magamat?

– Tényleg nem ő hívta ide – mondta Csete. – Tegnap este óta együtt vagyunk.

– Nézzük meg azokat a felvételeket – szólt Petya, és határozottan bekopogott az üzletvezetőhöz.

Egy harmincöt év körüli, szemüveges férfi nyitott ajtót. Épp csak a fejét dugta ki:

– Miben segíthetek?

– Nemzetbiztonság – lépett előre Csete. Petya elrángatta onnan, hogy Topor is szóhoz juthasson.

– Elnézést a zavarásért, egy eltűnt lányt keresünk. Benne volt a tévében is tegnapelőtt. Szabó Edina.

– Én a *Blikk*ben láttam, tudom, kire gondolnak – mondta az üzletvezető, és tágabbra nyitotta az ajtót.

– Úgy értesültünk – folytatta Topor –, hogy ebben a kávézóban internetezett valaki az ő Facebook-profiljával ma tíz óra tíz perc körül. Nem tudjuk, hogy ő volt-e, vagy valaki, aki tudja, hol lehet. Megnézhetnénk a biztonsági felvételeket?

Az üzletvezetőnek sokkal jobban tetszett ez a beszéd, mint Csete arrogáns lódítása. Betessékeltte a három férfit, és egy monitorhoz ültette őket.

A monitor képe négy részre volt osztva.

– Ez itt a pult – mutogatta az üzletvezető. Ez a vendégtér az egyik kameraállásból, ez a másiktól. Ez a negyedik pedig a terasz. Visszatekerem. Hány órát mondtak?

– Tíz óra tíz perc – fontoskodott Csete. – Hellyel-közzel.

A férfi visszafelé futtatta a képeket, majd megállt tíz óra nyolc percnél.

– Tíz óra nyolc, innen jó lesz?

– Jó! – bólintott Topor, és a fekete-fehér képpontokból próbálta megfejteni a vendégek arcát. Petya és a furakodó Csete is feszülten figyeltek.

– A teraszon nincs – mondta Petya.

– A vendégtérben sincs – mondta Topor.

Csete inkább nem mondott semmit.

A teraszon hárman üldögéltek csak, a vendégtérben is csak tíz-tizenkét vendég lézengett. Csupán két lány akadt a vendégek között, abból csak egy számítógépezett, de ő sem Edina volt. A vendégek alig cserélődtek. Csak egy fiatal, körszakállas fiú jött, aztán egy idősebb úr, aki a pultnál feketézett, később pedig két beszélgető vendég távozott.

Tíz óra tizenöt percig figyelték a felvételt, de Edinának nyoma sem volt.

– Egyikük sem az – mondta az üzletvezető.

Topor nem adta fel.

– Vissza tudjuk nézni még egyszer?

– Hogyne – mondta az üzletvezető, és visszaállt tíz óra nyolc percre.

A tíz-tizenkét vendégből hatan számítógépeztek. A teraszon csak a lány, aki nem Edina volt. Ebből nehéz lesz kideríteni, ki írta a bejegyzést. Aztán bejön a körszakállas fiú, és leül. A két vendég kéri a számlát. Tíz óra kilenc perc. Megjön az idősebb úr, kávé kér a pultos lánytól. A két vendég fizet. Tíz óra tíz perc. A körszakállas fiú telefonálni készül: a telefonját nyomogatja. A két vendég kimegy. Hatan számítógépeznek. Abból hárman megállás nélkül gépelnek, hárman böngésznek. Az idős úr felhajtja a feketéjét. A körszakállas fiú elrakja a telefonját. Tíz óra tizenegy perc. A böngészők közül egyvalaki lecsukja a számítógépét, felhörpinti a kávéját. Aztán eszébe jut még valami, és újra felnyitja a gépét.

– Talán ő lesz az – mondta Petya.

– Aki Edina nevében számítógépezik? – kérdezte Csete. – Nem hinném.

– Miért nem, okostojás?

– Miért fejezné be azzal, hogy bejelölgeti az ismerőseit? Én, ha rosszban sántikálnék, biztos, hogy azzal kezdeném. Nem böngésznék hosszú percekig bamba arccal, hogy utána négyet rájelöljek, és megigyam a kávémat.

– Emlékszel Vajnay módszerére? – szólt közbe Topor.

– Mire gondolsz?

– A pultnál Petya azt mondta, megmutatja Edina képét a mobiltelefonján, ha hozzáfér a wifihez. Vajnayék is mobiltelefonon facebookoztak. És az a körszakállas gyerek is a telefonját nyomkodta. Ő lesz az.

– Ismeri ezt a tagot? – kérdezte Petya az üzletvezetőt.

– Évit kellene megkérdezni a pultban – mondta a férfi, és visszakapcsolta a biztonsági rendszert, hogy lássa, mi folyik jelenleg a kávézóban. Remélte, hogy ez a három férfi nem azért találta ki ezt a históriát, hogy közben a megvakult kamerák lemaradjanak valamiről a vendégtérben.

– Értem. És köszönjük – mondta Topor, és ahogy sarkon fordult, levert az íróasztalról egy természetes mappát.

– Bocsánat...

– Semmi baj – ugrott oda az üzletvezető, és szaporán kapkodta fel a mappából kihulló papírokat. Minden kávézónak vannak papírjai, amiket jobb, ha csak az üzletvezető lát.

Topor, Csete és Petya kiléptek az irodából, és újra a pulthoz mentek. Évi elmondta nekik, hogy a fiú, akit keresnek, körülbelül egy hónapja jár ide. Minden délelőtt bejön, és van, hogy délután is. Iszik egy ásványvizet vagy egy kólát, és tíz percen belül távozik. Mindig egyedül jön, mindig kedves, de sohasem közlékeny. Talán Balázsnak hívják, legalábbis a telefonjait ezen a néven veszi fel.

– Minden rendben? – toppant melléjük az üzletvezető, akinek valamilyen megmagyarázhatatlan rossz érzése támadt.

– Igen – bólintott Évi.

– Nem volt semmi gubanc?

– Nem, mire gondolsz?

– Semmi, csak úgy... viszlát.

Az üzletvezető visszakullogott az irodába, közben megigazította az egyik asztalon a fagyaltkelyhes menülapot.

Kinga végzett a cipőboltban, három papírszatyóval a csuklóján tipegett át a Meta Caféba. Topor, Csete és Petya ezt már a Gozsdu-udvar egy távoli beugrójából figyelte.

– Ügyes volt ez a cipőboltos akció – veregette vállon Petya Toport.

– Köszönöm.

– Közös ötlet volt – mondta Csete.

– Nem. Az én ötletem volt – szállt szembe Topor.

– De én írtam a táblát. És én ajánlottam fel a boltosnak, hogy a különbözetet Hársfalvi úr kifizeti.

Petya kérdően nézett rájuk.

– Ez tényleg az ő ötlete volt – nézett rá vissza Topor.

– Maga Dávid Kinga a tévéből! – mondta az üzletvezető, mikor a pultos lány betessékelte a cipőkkel megpakolt riporteremőt az irodába.

– Így van, és egy eltűnt lány ügyében nyomozok – felelte Kinga.

– Nahát, maga is?

– Miért, még ki?

– Most ment el három férfi. A biztonsági felvételen találtak valakit, aki ma tíz óra tíz perckor netezett nálunk, és érdekes lehet nekik.

– Ez nekem is és a nézőknek is érdekes lehet – takarózott Kinga a közszolgálatba. – Meg tudná mutatni nekem is a felvételt?

Az üzletvezető készséges volt, hiszen Kingát legalább ismerte a televízióból. És az ismert emberek nem azért élveznek nagyobb bizalmat, mert rászolgáltak, hanem azért, mert ha csalódnunk kell bennük, legalább tudjuk, hol találjuk meg őket.

– Máris tekerem – mondta a férfi, de a képkockák nem futottak visszafelé. Helyette a monitoron egy felirat jelent meg: „NO CARD”.

– Hogyhogy no card? – lepődött meg az üzletvezető, majd lehajtotta a kis fedélkét, ami mögött a felvételeket tartalmazó SD-kártya lapult – volna.

De nem lapult. Mert miközben a férfi azt a mappát kapkodta fel, amit Topor levert, amaz észrevétlenül kicsente a kártyát.

És most, amikor a Gozsdu-udvar egyik beugrójában Petya kezébe nyomta, végképp meggyőzte arról, hogy nem ő a spicli.

Hársfalvi Győző biztonsági intézkedésekkel töltötte a délelőttjét. Az éjszakai incidenstől felzaklatva szerelőt hívott, hogy kicserélje a ház összes zárját. A garázkaput és a kertkaput is átprogramoztatta, és árajánlatot kért a ház körberácsozására.

Mostanáig tiszta sor volt, hogy Hársfalvi Győzőhöz nem lehet csak úgy betörni. De most két hét alatt kétszer is behatoltak: egyszer Alex és a Róka jött be, hogy kirabolják, akik hülyék voltak ahhoz, hogy felmérjék, kivel húznak ujjat. Most pedig a Hentes, aki nem vitt el, csak hozott, de úgy tűnik, kellően hülyének nézi Hársfalvit ahhoz, hogy ujjat húzzon vele.

Győző pedig tudta, hogy mindkét esetnek gyorsan híre megy. Hogy a rettegett Hársfalvi Győzőtől már nincs miért rettegni. Akármilyen hülyék betörhetnek hozzá büntetlenül, a Hentes pedig lófejet küldhet neki.

Tudta, hogy valamiképpen helyre kell állítani a tekintélyét, csak még azt nem tudta, hogyan. Jelenleg csak arra futotta tőle, hogy a házát megerősítse.

– Ti mióta vagytok együtt? – Ezt már Csete kérdezte Petyától a Vásárcsarnok kolbászosánál. Topor a fejébe vette, hogy lehorgonyoz a Gozsdu-udvarban, hátha délután még felbukkan a körszakállas fiú. Petya viszont éhes volt, csakúgy, mint Csete, akinek ízlett a reggeli hurka, úgyhogy visszatért ide Petyával.

– Fél éve – mondta Petya. – De néha több évszázadnak tűnik.

– Mi még csak két hete, de már megkértem a kezét.

– Te hülye vagy.

– Miért? Rendes, tiszta, megbízható... mindig megnézem a telefonját, teljesen hűséges.

– Te megnézed a telefonját? – ámult Petya.

– Meg. De csak ha ő nincs ott.

– De mit? A hívásait? Az SMS-eit?

– Á! – legyintett Csete. – Azok engem nem érdekelnek. Azok már megtörténtek. A nem fogadott hívások az érdekesek. Azok a beszélgetések, amik még hátravannak. Azok a legveszélyesebbek.

Petya ezen eltűnődött. Sose nézte még meg Mona telefonját. Bízik a lányban. Pontosabban: kizárt, hogy még egy olyan hülye legyen, aki hagyja, hogy Mona úgy gyötörje, ahogy őt gyötri. Ha pedig hagyja, akkor úgy kell neki.

– Mi a csajommal általában mindent meg tudunk beszélni – mondta végül Petya. Így fogalmazta meg azt, hogy Mona mindent a képébe vág. – Múltkor azt is elmondta, hogy lefeküdt a főnökömmel.

– Hársfalvival? Atyaég! És tényleg lefeküdt?

– Nem tudom... egyrészt Monától kitelik, annyira akarja azt az átkozott tévézést. Másrészt az is kitelik tőle, hogy hazudjon és provokáljon.

– És a főnöködtől kitelik, hogy lefeküdjön vele?

– Ezt se tudom. Állítólag csak a szája nagy. A tévében Lankadt Lórinak csúfolják. Nem hinném, hogy pont egy olyan vibráló hisztérika kellene neki, mint Mona. Ráadásul, ha már választanom kellene kettejük meséje közül, százszor inkább Hársfalviét választanám. Különösen mostanában...

– Mi van vele mostanában? Topor is mondta, hogy megváltozott.

– Igen. Sokkal emberibb lett. Kedvesebb. Mintha érdekelném őt.

– Viccesen hangzik.

– Igen. És ha találkoznál vele, elsőre annak is látszana. De én örülök, hogy ilyen lett. Így nekem sem kell olyan keménynek tűnnöm.

– Szerintem pedig pont most kellene keménynek tűnnöd.

– Mire gondolsz?

– Én mosolygok azon, amit róla mondasz, pedig én csak egy apró pont vagyok. Képzeld, hogy a nagyok hogy mosolyognak rajta! Ha valaki segíthet megóvni neki a tekintélyét, az te vagy.

Csete nagyot harapott a hurkájába, végigfröcskölve zsírral a vele szemben tűnődő hústömeget. De Petya nem verte szájon.

Hársfalvi Győző épp az internetet böngészte golyóálló roló után (még kevesebb találat volt rá, mint a keresztvetésre), amikor ismerős zaj ütötte meg a fülét: Róza autójának hangja, ahogy bekanyarodik a sarkon, kihúzatja az utcában, majd lassít a kocsibejáró előtt. A motor járt, Róza pedig várta, hogy kinyíljon a kertkapu. De a kertkapu már nem engedelmeskedett Róza távirányítójának.

Győző óvatosan kilesett a függönyön.

Az asszony kissé rendetlen frizurával, smink nélkül, hatalmas napszemüveggel az arcán, idegesen pattant ki a kocsiból, amelynek hátsó ülésén

két kitömött bőrönd pöffeszkedett. Lerítt, hogy zaklatottsága a legkevésbé sem a kertkapunak tudható be.

Róza a gyalogkapuhoz lépett, és hosszan babrált a kulcsosomójával. Remegő kézzel nehéz megtalálni a megfelelő kulcsot. De hiába lett meg a kulcs: az sem nyitotta már a zárat. Róza próbálkozott még egy darabig, hátha rossz kulcsot használt, vagy rosszul helyezte be. A sorozatos kudarc után visszaült az autójába, és a kihangosítón keresztül telefonált.

Győző mobilja megcsörrent. Őt hívta az asszony.

– Halló? – vette fel Hársfalvi.

– Én vagyok.

Az asszony hangja jóval kimértebbnek és higgadtabbnak tűnt, mint amilyennek a fizimiskája és a mozgása látszott.

– Mondd. – Győző viszonzta a kimértséget, mert nem tudta, mire számíton a feleségétől.

– Otthon vagy?

Győző egy pillanatig habozott.

– ...Nem. Miért?

– Csak érdeklődtem. – Hársfalviné nem akarta, hogy kiderüljön: a kapu előtt áll. – Mikor érsz haza?

– Úgy... hat körül.

– Lehet, hogy beugrom – mondta az asszony, és már tette is volna le a telefont, hogy kitalálja, hol zuhanyozzon és mit csináljon hatig.

– Ne ugorj be – mondta Győző.

– Tessék?

– Ne ugorj be. Szívesen találkozom veled máshol, de nem otthon.

Hársfalvi Róza nem szokta meg, hogy kompromisszumokat kínáljanak neki. Most is nyelni kellett kettőt, hogy felfogja, amit hallott. Győző kihasználta a csendet.

– Legyen a Vén Brácsa a Római parton. Este hatkor.

Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy az asszony igent fog mondani. Láthatóan hazaköltözött volna. Persze hogy ott lesz hatkor, ha még valaha ebben az életben jól akar élni.

– A hat, az nem biztos. Legyen fél hét – felelte az asszony, csak hogy ne tűnjön simulékonyak.

– Az előbb azt mondtad, hogy hat körül jó, és be tudnál ide ugrani.

– Ide igen, de a Rómaira kell egy kis idő... akkor ott találkozunk.

Róza letette a telefont. Egy ideig még üldögélt az autóban, töprengett és nyugtatta magát. Aztán újra felbögött a motor, és amilyen dérrel-dúrral megérkezett, olyan hangosan távozott is.

Győző pedig úgy érezte: jól halad a tekintélyének a helyreállításával.

Topor János vállalkozása reménytelennek tűnt: már két órája guggolt a falnak támaszkodva a Gozsdu-udvar beugrójában, a körszakállas fiú pedig még

nem bukkant fel. Topor szomjas volt, de pisilnie is kellett. Ilyenkor utálta a szervezetét: ha szüksége van a folyadékra, akkor miért akar mégis megszabadulni tőle?

Visszamehetne a kávézóba, ott pisilni is tudna, és inni is. De oda nem mehet vissza. Látta Kingát távozni, olyan feldúlt volt, hogy mérgében a földhöz csapta a papírzacskóit. Hogy toppanjon be ezek után Topor? „Jó napot kívánok, nem önök hagyták el véletlenül ezt a memóriakártyát?”

Elhatározta, hogy jó útra tér, és erre tessék: lop, bujkál, leskelődik és szorong. Nem tudja levenni a szemét a kávézóról, nehogy pont akkor surranjon be az embere; ugyanakkor rettenetesen fárasztó ugyanazt a pontot nézni öt percnél tovább. Topor pedig már két órája küszködött.

Egy furgon gördült be az udvarra. Árut hozott a Meta Cafénak.

Már csak ez kellett. Most aztán tényleg nem látja, ha a fiú a sarkon befordulva beveti magát a kávézóba. Változtatni kellene a megfigyelés szögén. Vagy közel menni. Vagy guggolás helyett egyenesen hasra feküdni, úgy nézni, hogy lát-e lábakat a furgon mögött.

Topor kelleetlenül feküdt hasra, remélve, hogy minél kevesebb járókelő lesz szemtanúja a mutatványnak. Egy pár lábat máris látott: ez a sofőré, aki éppen ekkor kászálódott ki az utastérből. Hátrament, kipakolt egy-két dolgot, aztán újra előre, majd be a kávézóba. Aztán még egy pár láb. Ez egy gyalogos, aki egyenesen a kávézóba megy. Vászonnadrág, szandál. Balázs a biztonsági felvételen bermudát és mokaszint viselt. Lehet, hogy átöltözött?

Topor annyira belemerült a megfigyelésbe, hogy észre sem vette azt a szálkás szőrű tacsót, amelyik körbeszaglászta, és most épp azon töprengett, levizelje-e, vagy csak megnyalja?

– Csipesz, ide hozzám! – hívta vissza a kutyát egy csinos, barna lány, aki láthatóan irtózott a hajléktalanoktól.

Várjunk csak... most jött egy mokaszin. Az a fránya furgon!

A kisteherautó sofőrje még néhány percig sürgött-forgott a kávézó előtt, aztán a volán mögé pattant, és kihajtott a Gozdu-udvarról.

Vajon tényleg Balázs ment be a kávézóba? Topor nem mert közelebb menni, a kávézó üvege pedig túlságosan tükröződött ahhoz, hogy belásson. Sebaj, ha a pultos lánynak igaza volt és a fiú tényleg csak tíz percre ugrik be, akkor hamarosan ki kell jönnie.

Topor csak most eszmélt rá, hogy még mindig a földön fekszik. Mindegy, most már így marad. Azt a néhány percet kibírja így.

Talán tíz perc sem volt, és a mokaszin kilépett a kávézóból. Topor tisztán látta: Balázs az. A fiú körülnézett, majd felvette a napszemüvegét, és elindult – egyenesen Topor irányába.

Topor ekkor bánta meg, hogy nem állt fel. Mert álldogálva sokkal könnyebb úgy tenni, mintha semmi dolga nem lenne, mint hason fekve.

Balázs elsétált mellette, és érdeklődve nézett rá. Topor pedig próbált úgy tenni, mintha semmi dolga nem lenne, mintha csak úgy hason feküdne itt. Ez

persze nem volt túl meggyőző, különösen azért nem, mert Topor nem akarta, hogy Balázs lássa az arcát, ezért azt a járólapba fúrta. Ahogy a fiú elhaladt mellette, nem tudott jobbat kitalálni, elkezdett arab imát halandzsázní, miközben reménykedett benne, hogy Mekka felé fekszik.

Balázs pedig egyre távolodott. Egyszer még visszanézett, aztán eltűnt a sarkon.

Topor felpattant. Leporolta magát, és Balázs után eredt. Átugrotta a kutyát, akit a lány már visszafelé sétáltatott, és röptében még rá is köszönt:

– Szia, Cipész!

Csipesz pedig éppúgy meglepődött a név hallatán, mint a gazdája.

Aztán Topor is eltűnt a sarkon.

Balázs a Király utcán haladt a Teréz körút felé. Topor tisztos távolságból követte. Aztán Balázs besietett egy ajtón.

Mikor Topor odaért, látta, hogy emberünk egy éjjelnappali kisboltban időzik.

Különös. Lehet, hogy itt is ingyen internet van. Vagy itt vannak Balázs kapcsolatai. Egy kisboltnak álcázott emberkereskedő központ, lent a pincében pedig Edina. Vagy pedig...

Vagy pedig Balázs csak cigarettát vett, és már lépett is ki az ajtón, majdnem fellökve Toport, akinek ezúttal nem volt ideje más irányba nézni, vagy úgy csinálni, mintha épp semmi dolga nem volna. Balázs pedig kiszúrta, hogy ez az a tag a Gozdu-udvarból, mert bár az arcát akkor nem látta, de a ruhája és a termete egyezik, ráadásul elég sokat elárul az a hatalmas koszfolt a hasán.

– Szálem alejkum! – köszönt gyanakodva Balázs.

– Helló! – köszönt vissza naivan Topor.

Balázs továbbindult a Király utcán, de most már jóval óvatosabban, és jóval gyakrabban sandítva hátra, szinte esélyt sem adva arra, hogy bárki is kövesse.

Nem számolt azzal, hogy Topornak van egy világszabadalma: az előről követés. A delikvenst tempósan megelőzzük, és mi sandítgatunk hátra gyanakodva, hogy miért követ ez minket. Ha nagyon elhúzunk, vagy elbizonytalanodunk, akkor egy-egy utcasarkon bevárhatjuk, telefonálást vagy cipőkötést mímelve.

A módszer csupán egy ponton sántított: Topor ezt az eljárást már évekkorl ezelőtt kitalálta, és elméletben ki is dolgozta, gyakorlatban azonban még sohasem tesztelte. A Király utcában pedig nincsen sok utcasarok, viszont számtalan kapualj elnyelheti Balázst, ahogy most is elnyelte az éjjel-nappali.

De Topornak nem volt más választása. Ha a fiú a Teréz körútra tart, akkor Topor megpróbálja odáig előről követni, ha nem is feltűnés nélkül, de legalább nem túl átlátszóan. Ott pedig már kellően nagy lesz a forgatag ahhoz, hogy Topor a régi, hagyományos, mondhatni elavult módon kövesse.

Topor tehát kilépett. „Párosával szedte a lábát”, ő így nevezné, valójában valahol a szapora járás és ügetés közötti tempóban érte be Balázst. Lépéseit ekkor rendezettre vette. Közben a telefonját nyomkodta, hogy ne kelljen a fiúra néznie.

A Kis Diófa utca sarkán a füléhez tette a telefont, megállt, beszélt, a járdaszegélyt rugdosta, és közben hátrasandított. Balázs mögötte jött. Topor továbbindult.

A Nagymező utca és az Akácfa utca között félúton átment a túloldalra, csak hogy előtte körülnézhesen.

Topor erre az úttesten átmenős trükkre különösen büszke volt, mert az előről követés még kevésbé feltűnő, ha az úttest másik oldalán művelik.

A Kertész utcánál aztán Topor a zsebébe nyúlt, és kikotort némi aprót, ami hangos csörrenéssel ért földet. Topor puffogva fordult vissza, hogy összeszedje, és meggyőződött róla: Balázs még mindig a Király utcán halad. A Kürt utcát aztán kihagyta, mert onnan már közel volt a körút, ahol jobbra fordult, és két kirakattal lejjebb megállt nézelődni. Ahogy sejtette, Balázs kiért a körútra, és rögtön körülnézett. Topor résen volt, és azonnal hátat fordítva ballagott tovább. Aztán, amikor úgy ítélte, a fiú már nem gyanakszik, óvatosan megfordult. Balázs az ellenkező irányba, az Oktogon felé tartott.

Topor innen már gond nélkül követte a hagyományos módon, néha meg-megállva, behúzódva egy-egy kapualjba. Balázs az Oktogonról az Andrássy útra kanyarodott, és néhány sarok után egy night club bejáratánál tűnt el.

Topor a night clubhoz iparkodott.

– Követett valami idióta – mondta odabent Balázs egy öregedő kidobónak.

Amikor Topor a hely elé ért, az öregedő kidobó kilépett az ajtón.

– Segíthetek?

– Igen... ide jöttem.

– Ez egy night club.

– Nahát!

– Azt jelenti angolul, hogy szexbár. Csak éjjel vagyunk nyitva.

– Ó. Mettől meddig?

– Este kilenctől reggel ötig.

– Az azt jelenti, hogy ötre még ide lehet jönni, vagy ötkor kell elmenni?

– Na, húzzál el innen nagyon gyorsan! – mondta türelmetlenül a kidobó.

– Csak benéznék, és már...

– Nincs itt semmi keresnivalód! – mondta a kidobó, és biztos, ami biztos, mondandóját megtámogatta egy közepes maflással. Aztán bement az ajtón, és belülről bezárta. Topornak pedig hosszú perceken át csengett a füle.

A Vén Brácsa egy hangulatos kisvendéglő a Római parton. Olyan hely, ahova nem üzleti megbeszéléseket szervez az ember, hanem meghitt családi ebédeket. Róza pont ezért nem kedvelte a helyet: eggyel közönségesebb volt annál, amilyennek ő mindig is látszani akart. Egyszer voltak itt Hársfálvival, és soha többet.

Győzőnek nem azért jutott az eszébe ez a hely, hogy borsot törjön az asszony orra alá, hanem mert, isten tudja, miért, a trendi dizájn, a kidekázott francia

konyha és a proccos vendégsereg helyett házias ízekre, nehéz ételekre és meghitt kopottságra vágyott.

Egy kockás abroszos asztalnál ülve csodálta az olcsó evőeszközöket, amelyekbe az évek során apró barázdákat vájt a mosogatógép, és a szalvétát, ami nem keményített textil volt, hanem csupán félbehajtott, kétrétegű papír. Az étlap iratrendező tasakokba fűzve ígért kedvező árakat, a pincér pedig nem viselt kötényt.

„Elég lesz a húszezres”, nyugtázta Hársfalvi, miután kinézte magának az étlapról az orjaleves-pacal kombinációt.

– Mit szabad hoznom? – lépett oda a pincér Hársfalvihoz. Leheletén érződött a pálinka, ami jámbor-opálosra varázsolta a tekintetét is.

– Van sörük? – kérdezte Győző, mert elhatározta: olyan közönséges lesz, mint a hely. A felesége biztosan rászólna, de a mai beszélgetésükben nem lesz helye a dorgálásnak.

– Van – ült széles vigyor a pincér szájára.

– Milyen?

– Alig használt.

Győző díjazta a pincér humorát. Aztán eszébe jutott, hogy nem ihat, mert vezet. Nem reprezentált, nem kellett erőteljes hatást kelteni a megjelenésével, különben is péntek este van, ezért békén hagyta Petyát. Ez egy családi ügy, inkább maga ült a volán mögé.

– Alkoholmentes van?

A pincér leplezetlenül nevetni kezdett.

– Alkoholmentes! Ez jó! Ez tetszik! Ezt megjegyzem!

– Lacikám, van alkoholmentesünk! – szólt ki a pultos lány.

– Igen? – komorodott el a pincér. – Akkor megnézem, és hozok.

Hársfalvi Róza fél hét után néhány perccel futott be. Ruhája kissé gyűrött és rendezetlen volt, és az is látszott, hogy a sminkjét és a frizuráját közel sem olyan körülmények között alkotta, mint az otthoni fürdő. Így viszont előbukkanhatott a festék alól valódi szépsége, amit Hársfalvi eddig csak lefekvés előtt láthatott, mindenki más pedig soha. Egy ilyen étterem péntek esti vendégkörébe viszont tökéletesen belesimult, bár ahogy belépett, látszott rajta: a hely is zavarja, és az is, hogy kinézetre ő sem különb.

– Jól nézel ki – mondta Győző, ahogy Róza az asztalhoz ért.

– Miért gúnyolódsz? – kérdezte Róza sértődötten.

– Nem gúnyolódom. Tényleg klassz csaj vagy.

– Így akarsz bosszút állni?

– Hogy?

– Egy ilyen helyre hívsz, ilyen emberek közé, és aztán még gúnyolódsz is?

A pincér közben megérkezett az alkoholmentes sörrel.

– Te sört iszol?

– Alkoholmentes! – vetette közbe a pincér. – Önnek mit hozhatok?

– Bármit, ami fertőtlenítve van – fakadt ki Róza.

– Erzsi, van valamink fertőtlenítve? – kiabált be a pincér a pultba.

A pultos lány megrázta a fejét.

– Akkor egy kólát. Az mindent kiöl – mondta Róza.

– Értem – bólintott a pincér. – Savasat vagy menteset?

Róza értetlenül nézett rá.

– Csak viccel! – világosította fel Győző, és elhessegette a pincért.

Kettesben maradtak. Hallgattak. Végül Győző szólalt meg:

– Milyen az új életed?

Róza nem felelt. Az evőeszközökkel játszott. Végül kibökte:

– Visszajövök.

Ennyi. Ugyanúgy egy szó, mint az, hogy „elhagylak”. Már megint nincs mit megbeszélni, vagy kérni a másiktól, csak egy kijelentés van: „visszajövök”. Mintha csak társbérlők lennének.

– Hova jössz vissza? – kérdezte megrökönyödve Győző.

– A házba.

Nem „hozzád”. Vagy „haza”. A „házba”.

– Minek? – kérdezte Győző, bár a válasz neki is egyértelmű volt: hogy legyen hol laknia az asszonynak. Nem azért, mert szereti Győzőt, mert esetleg gyerekeket szülne neki, vagy gondját viselné. Hanem hogy legyen egy hely, ahonnan pénzt tud elvinni, és ahova új holmikat tud hazacipelni. Végző soron, hogy ne legyen csóró hajléktalan. Egy hete Győzőt nem érdekelte volna, hogy mellette szuszog-e az asszony vagy sem. De most ezt mondta:

– Az az igazság...

Az emberek sokszor azért kezdik így a mondatot, hogy időt nyerjenek valami hazugság kifundálásához. De Győző most ahhoz akart időt és bátorságot nyerni, hogy tényleg az igazat mondja. Ne azt, ahogyan ő látja a dolgokat. Ne azt, amit a keserűség vagy a bosszúvágy mondatna vele. Hanem a rajtuk kívül álló, egyetlen és megmásíthatatlan igazat.

– Az az igazság, hogy nem jössz vissza.

– Tessék? – lepődött meg Hársfalviné. Vele nem szoktak kijelentő módban beszélni.

– Az az én házam. Te elmentél onnan egy másik férfiért. Nem engem hagytál el, mert igaziból sosem voltál velem. Olyan voltál, és most is olyan vagy, mint a macska. Nem személyhez kötödsz, hanem csak a ház kényelméhez. Márpedig az az én házam, és azt engedek be oda, akit akarok.

– Én a feleséged vagyok.

– Nem vagy. Semmi olyat nem csinálunk, amit normális házaspárok csinálnak. Nincsenek gyerekeink. Nincsenek terveink. Nincsenek közös élményeink. Nincs közös életünk.

– Hagyd ezt a nyálas szöveget, és kérem az új kulcsokat.

– Milyen új kulcsokat? – kérdezte Győző. – Honnan tudod, hogy új kulcsok vannak?

Róza hallgatott. Szégyellte elmondani, hogy ma délelőtt szépen, észrevétlenül, szótlánul haza akart költözni. Ha nincs az a fránya zárcsere, akkor most nem ülnének itt, akkor ugyanolyan suttyomban és önkényesen visszaköltözhetett volna, ahogyan eljött. Ahogyan egy macska surran ki-be a gazdája lakásába.

– Nem jössz vissza – mondta Győző. – Elhagytál. Nem kérdezem, hogy miért vagy kiért. Meg akartam veled beszélni, de te nem engedted. Kész helyzet elé állítottál. Kizárólag a te döntésed volt. Kizárólag te fogod viselni a következményeit is.

Győző nem mondott többet. Hallgattak. Ez volt az a pont, amikor egyiküknek fel kellett állnia az asztaltól. Az lett volna elegáns, ha ezt Győző teszi meg. De már nagyon beleélte magát a pacalba.

– Az az igazság – mondta, ezúttal a hazugságon gondolkodva –, hogy én már rendeltem főételt.

Róza szemébe könny gyűlt, de igyekezett olyan úrinő maradni, amilyennek képzelte magát. Hirtelen felpattant, és kisietett az étteremből.

Győző megkönnyebbült. Az elmúlt napokban sokkal kevésbé érezte magát magányosnak egyedül, mint korábban az asszony mellett. Az elmúlt napokban nem érzett késztetést arra, hogy megcsalja az asszonyt, hogy más nőkön keresztül rúgjon bele. Nem érezte azt, hogy hazudoznia, sunnyognia, settenkednie kell a saját házában. Nem érezte azt, hogy valaki folyamatosan lekicsinyli és gyűlöli. Az elmúlt napokban felszabadult. Most pedig volt olyan erős, hogy az asszony előtt is szembenézzen az igazsággal. Ezért mindenképpen megérdemel egy pacalt és egy sört.

Topor János a parányi albérletében szedte össze mindazt, amire az esti bevetéshez szüksége lehet. Merthogy bevetésre készült: elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, visszamegy a night clubba.

Jegyzetfüzet mindenképpen kell. Csakhogy az nincs itthon. Egy diktafon is jól jönne. Azt meg két hete visszaadta a csapos barátjának. Toll. Az kell. Írni lehet vele, és szúrni, ha úgy adódik. Bicska. Az nem kell, azzal csak szúrni lehet, arra meg már ott van a toll. Igaz, hogy a bicskán van csipesz is. Ha valaki megtámadja, azt vagy megszúrja a tollal, vagy kiszedi a szemöldökét a csipesszel. Mindegy, elrakja.

Mi az, ami kellhet még? Valahol van egy téli fülmelegítője. Azt fölvehetné a maflások ellen, és akkor nem csöngene úgy a füle. Igaz, hogy abban nem hallana semmit, ráadásul elég nagy feltűnést is keltene. Egy plüss fülvédős férfi, aki szemöldököket szed ki.

Mi az továbbá, amire az efféle kalandokhoz okvetlenül szüksége van?

Csete Máté. A hátország, aki majd kintről fedezi.

Topor feltárcsázta a barátját.

– Halló? – szólta bele Csete.

A hangja halk volt, meghitt és nyugodt.

– Zavarok? – kérdezte Topor.

– Esztivel éppen fürdünk.

– Akkor gyorsan mondom: ott tudnál lenni egy óra múlva a Baccara Night Club előtt?

Csete Máténak a teamécsesek meghitt fényében, nyakig habba merülve nehéz volt leplezni a megdöbbenését.

– ...Most itt van Eszti.

Eszti valóban ott volt, hozzásimulva ült a kis kád habjaiban.

– Ez meló lenne – mondta Topor. – Neked be sem kellene jönnöd. Kintről kellene fedezned.

– Mi dolgod neked ott?

– Visszamentem a kávézóba, hátha felbukkan Balázs. Felbukkant, és ebbe a night clubba követtem. Itt egy kidobó lekevert egy taslit, és azt mondta, semmi keresnivalóm ott.

– Akkor miért akarsz odamenni?

– Mert ha semmi keresnivalóm ott, és meg is pofoz, hogy ezt felfogjam, akkor biztosan van ott valami keresnivalóm.

– Az más – felelte Csete. – Megkérdezem Esztert.

Csete elvette a fülétől a telefont. Topor hallotta, ahogyan megkérdezi Esztit:

– Segítenem kellene Topornak. Egy óra az egész.

Topor egy szóval se mondta, hogy egy óra az egész, de ha Eszti így elengedi, akkor legyen.

– Szó se lehet róla! – hallotta Topor Eszti kifakadását. – Megbeszéltük, hogy péntek este együtt leszünk! Soha nem foglalkozol velem, mindig az van, amit te akarsz! Ráadásul megint belerángat valamibe, veszélybe sodrod magad, ha meg neked kell segítség, akkor megint megharagszik rád! Vagy tudod mit? Menjél! Menjél, ha ilyen hülye balek vagy! Szállj ki a kádból!

Némi csend után Csete újra beleszólt a telefonba:

– Azt mondta, mehetek, csak siessek haza.

Mona és Petya sosem fürödtek együtt. Petya a villámgyors zuhanyzás híve volt, Mona pedig mindig hosszan és kényelmesen nyújtózkodott a kádban.

Így volt ez most is. Bambán nézte a mennyezetet, közben Petyát faggatta, aki a nappaliban lapozgatott egy újságot.

– Milyen napod volt?

– Tessék? – kérdezett vissza a fiú, mert nem hallotta jól a lányt. Mintha azt kérdezte volna: „milyen napod volt”. Monát ez sosem érdekelte. Mi ez a hirtelen jött érdeklődés?

– Azt kérdeztem, milyen napod volt!

Szóval tényleg azt kérdezte, milyen napja volt.

– Nem volt olyan veszélyes. Hársfalvinak akcióztam egy kicsit, aztán edzettem, és jöttem haza.

– A kávéházi akció?

– Az.

– És mi volt?
– Találtunk egy fiút, aki az eltűnt lány nevében posztol a Facebookra.
– És mi lett vele?
– Nem tudjuk. Csak biztonsági felvételen láttuk.
– Nem próbáljátok megkeresni?
– De igen. Lehet. Majd. Viszont kiderült, hogy nem Topor a spicli.
– Milyen spicli? – kérdezte Mona.
– Valahol van egy téglá – mondta Petya.
Ekkor megcsörrent Mona telefonja a fotelban.
– Ki az? – kiabált ki Mona.
– Azt írja ki, hogy Pedikűrös.
– Nem fontos, majd visszahívom – mondta Mona. – Mi ez a tégladolog?
– Valaki jelent Kingának. Az a nő vagy előttünk jár egy lépéssel, vagy utánunk kullog, de mindig a nyakunkban van.
– És ki a téglá?
– Nem tudom. Valószínűleg nem az új fiú. Délelőtt elég ügyesen megvezette Kingát.

Újra megcsörrent Mona telefonja.

– Megint a pedikűrös – kiabálta Petya. – Ne vegyem fel?

– Tényleg nem kell. Majd visszahívom.

Ekkor Petyának eszébe jutottak Csete szavai: a másik telefonjában sosem a tárcsázott vagy fogadott hívások érdekesek. Hanem a nem fogadottak. A beszélgetések, amik még nem történtek meg. Amik még hátravannak.

Petya fogta a telefonját, és kiírta belőle a „Pedikűrös” név alatti telefonszámot. Ki lehet az a pedikűrös, aki péntek este hívogatja Monát ilyen kitartóan? Csak nem valami pasi?

Amíg Mona undok volt Petyával, a fiú egyáltalán nem volt féltékeny: azzal volt elfoglalva, hogy a lány kegyeit keresse. Most, hogy a lány így megszelídült, Petya arra összpontosított: minek vagy inkább kinek köszönhető ez a változás? Milyen gyanút akar elaltatni a lány?

Csete gyanakvása megfertőzte Petyát. Alig várta, hogy magára maradjon, és felhívhatta ezt a titokzatos pedikűröst.

– És mi hír azóta Kálmánról? – kérdezte Mona.

– Miért érdekel ez téged annyira? – kérdezett vissza Petya.

– Jól van na! – torkolta le Mona. – Nem kell undoknak lenni. Csak azt szerettem volna, hogy beszéljess velem.

Topor nem akart a night club előtt ácsorogni. Ő is érezte, hogy egy ilyen gyér forgalmú helyen ez feltűnő lenne. Egészen más a helyzet a Burger King vagy a Vásárcsarnok előtt. Ezért átment az úttesten, és a túloldalon sétált fel és alá, úgy várta Csetét.

Csete negyed tíz körül érkezett. Fekete nadrág és fekete garbó simult rá. Júliusi estén elég izzasztó viselet, ráadásul a garbó úgy feszült a pocakján,

mint hálós szatyor a görögdinnyén. Még sétálgatva is feltűnő, hát még ácsorogva. Márpedig Csete megállt pont a night club bejáratánál. Ácsorgott és várt.

Topor hamar kiszúrta a túloldaltól. Pisszegni egy négysávos autóúton keresztül felesleges volt, ezért felhívta.

– Csete vagyok, hol vagy? – szólt bele amaz a telefonba úgy, hogy Topor telefon nélkül is hallotta. Pedig a telefonnak pont az a lényege, hogy ne kelljen olyan messze elkiabálni, ahol a beszélgetőpartner tartózkodik.

– A túloldalon. És ne kiabálj. Gyere át.

Mikor Csete a zebrától húsz méterre átügyeskedte magát a forgalmon, Topor ismertette vele a tervet.

– Jól figyelj. Én néhány percen belül belépek azon az ajtón. Kilenctől vannak nyitva. Most negyed tíz múlt, már nem küldhetnek ki. Bemegyek, elvegyülök, szimatolok. Ezalatt te...

– Várj egy percet – szakította félbe Csete. – Gondolod, hogy egy helyen, ami kilenckor nyit, negyed tízkor már lesz akkora tömeg, hogy elvegyüljél?

Topor hallgatott.

– Hányan mentek be idáig?

– Csak egy lány, de az eléggé sietett, úgyhogy lehet, hogy dolgozni ment.

– Akkor szerintem várjunk még egy kicsit.

– Mennyi az a kicsi?

– Két-három óra.

– Megőrültél? – nézett rá Topor. – Annyi idő alatt Edinának bármi baja eshet...! Már ha itt tartják fogva. Az idő pénz!

– Ami az esetünkben mit jelent?

– Azt nem tudom, de bemegyek, és kész. Te kintről fedezel.

– Hogyan?

– Ha bármi gyanúsat vagy veszélyeset láatsz, akkor hívsz.

– És te is hívsz engem, ha baj van?

– Ezt már végiggondoltam. Ha baj van, akkor én nem fogok tudni telefonálni, mert a kezem valószínűleg hátra lesz csavarva, az orrom pedig a bokámat fogja érni. Úgyhogy kétpercenként csörgetlek.

– Ha baj van?

– Nem. Csak úgy. Simán. Onnan fogod tudni, hogy jól vagyok, hogy csörgetlek.

– És mit mondjak majd neked?

– Ne vedd fel. Az pénzbe kerül, és ahogy ismerlek, nem lehet túl sok pénz az egyenlegeden. Csak csörgök, te meg kinyomod, abból tudom, hogy nálad is minden rendben. Világos?

– Világos. Kétpercenként.

– Igen – bólintott Topor.

– Egyeztessük óráinkat!

– Minek? Két perc, az két perc, akármennyit mutat is az órád! Egyébként meg odabent én sem az órát fogom nézni, lehet, hogy két és fél perc lesz, lehet, hogy három.

– Akkor most honnan tudjam két perc után, hogy jól vagy-e, vagy pedig baj van, ha csak három perc múlva hívsz?

– Érezni fogod, mi az az idő, ami már gyanús. És ha baj van, akkor itt a Petya telefonszáma. Felhívod, megadod a címet, és idejön.

– Értem.

– És még valami. Cseréljünk telefont.

– Már miért cserélnénk?

– Mert múltkor is bejött. Ha azt keresik, akit hívogattam, akkor az én vagyok, és nem fognak eljutni hozzád.

– Biztos jó ötlet ez? – húzódozott Csete, de Topor már kapta is ki a kezéből a telefonját, és adta át a sajátját, majd sarkon fordult és belépett a night club ajtaján.

Csete a telefonját és a karóráját szorongatva egy darabig tehetetlenül ácsorgott a hely előtt, aztán úgy döntött, hogy az ácsorgásnál csak egy gyanúsabb van: a mobiltelefonnal és karórával ácsorgás, úgyhogy a sűrű forgalomban újra átment az úttesten, onnan nézett vissza. Aztán rájött, hogy az autóktól nem mindig látja, mi történik a besötétedett utcán, úgyhogy visszaevickélt. De ácsorogni semmiképp sem akart. Ráadásul el is szégyellte magát, mert van valami, ami még a mobiltelefonnal-órával ácsorgásnál is gyanúsabb: mobiltelefonnal-órával átrohanni oda-vissza az úttesten.

Amikor Topor belépett a night clubba, beigazolódni látta Csete aggodalmát: odabent rajta és a személyzetén kívül egy lélek sem tartózkodott, csak egy lány pörgött unottan egy rúdon, és ahogy végigmérte Toport, rögtön érezte, hogy ez a pasi nem az az árfekvés, akiért érdemes lenne összeszednie magát.

Topor körbenézett, majd leült egy bokszbán. Aztán rájött, hogy onnan nem lát semmit, ezért úgy gondolta, átmegy a pulthoz. A bejáratnál ácsorgó kidobó, aki szerencsére nem egyezett a délelőtti fazonnal, gyanakodva méregette.

Topor a telefonjára nézett. Körülbelül két perce váltak el. Rácsörgött Csetére.

– Mondjad, baj van? – kapta fel a barátja a telefont.

Topor a füléhez emelte a sajátját.

– Hülye vagy? Mondtam, hogy ne vedd fel!

– Bocs.

– Mindenki engem néz!

– Mi van odabent?

– Le kell tennem!

– De nincs baj?

Topor kinyomta Csetét. A kidobó elindult Topor felé. Topor a zsebébe csúsztotta a telefont, és próbálta élvezni a műsort. A kidobó odaért, és rátámaszkodott az asztalra.

– Nem iszol valamit?

– Köszönöm, egyelőre nem... nem vagyok szomjas.

Pedig Topor szomjas volt. Ma még csak egy gyömbért ivott.

– Igyál valamit – hajolt közelebb a kidobó.

– Nem.

– De.

Topor érezte, hogy ennek a fele se tréfa. Kimászott a bokszból, megkerülte a trogloditát, és a pulthoz ment.

– Helló! Egy kólát kérek.

– Mit?

– Kólát.

– Nem pezsgőt?

– Nem.

– Pedig egy pezsgő a belépő.

– Akkor egy pezsgőt.

Topor nem akart feltűnést kelteni, úgyhogy igyekezett megfelelni a helyi szokásoknak. A pultos kitöltött egy pohár pezsgőt.

– Ötezer forint lesz.

– Egy pezsgő?

– Ez a belépő. Plusz ebben benne van egy tánc.

– Én nem tudok...

– Nem maga táncol. A lányok.

– De nálam csak kétezer-hétszáz forint van... – mérte fel az e heti teljes vagyonát Topor, majd tovább kotorászott a zsebeiben:

– Bicskát vagy tollat beszámítanak?

A pultos türelmetlenül sóhajtott:

– Nézzen egy alkoholmentes koktélt, az kétezer-öt.

Topor megállt a tábla előtt, ami koktéllapként szolgált.

Ügyes kezek krétával írták tele idegen szavakkal, amiket Topor nemhogy nem ismert, de a villózó fényben elolvasni sem tudott. Sokáig böngészett, amikor eszébe jutott Csete.

– Mindjárt rendelek, csak ezt még el kell intéznem! – mondta a pultosnak, és előkapta a telefonját. Négy perce nem csörgetett.

Felhívta Csetét. Csete nem nyomta ki, de nem is vette fel. Erre az esetre nem beszéltek meg semmit. Toporra saját hangpostája köszönt rá, amit még múlt héten aktivált, de e percben mélyen megbánta ezt a lépését.

„Francba!”, gondolta Topor, és gyorsan kinyomta. „Pereg le az egység a kártyájáról, tök fölöslegesen!”

A pultos egyre türelmetlenebbül nézett rá.

– Pillanat! – szólt Topor, és újra tárcsázott. Újra hosszú csengés. Újra nem nyomta ki, de nem is vette fel. Topor letette, mielőtt újra hangpostára vált, és harmadszor is hívta. Csete három csengés után felvette.

– Halló? Te vagy?

– Én vagyok. Miért nem nyomtad ki?
– Négy perc tizenhét másodperce nem hívtál. Azt hittem, elkaptak, elvették a telefonodat, és most engem akarnak. Miért csörgettél ilyen hosszán?
– Hogy közöljem, jól vagyok.
– De olyan hosszán csörögtél, hogy a frász jött rám. Miért nem nyomtad ki két csörgés után?
– Te miért nem nyomtad...
– Az ön egyenlege tizenöt másodperc múlva lejár – szólt bele egy harmadik hang a beszélgetésbe.
– Hát ez igazán remek – sziszegte Topor.
– Micsoda?
– Hogy veled egy sima jelzésrendszert sem lehet megbeszélni, mindent úgy túl...
– Az ön egyenlege lejárt.
Topor mérgesen vágta zsebre a telefont. Ha uralkodni tud magán, és ebben az utolsó tizenöt másodpercben nem kel ki Csete ellen, akkor még legalább egy csörgetésre való feltöltése maradt volna. Persze bármikor kísétálhatna és visszacserélhetnék a telefonjaikat, de ez az opció most nem jutott az eszébe.
– Nos? – nézett rá a pultos.
– Csak megkérdeztem egy szemelié barátomat, és ő a Virgin Cuba Librét ajánlja.
– Az egy kóla. Kétezer-ötszáz.
Topor kelleetlenül fizetett.
– Nem baj, ha nem adok jattot? – tartotta meg a maradék kétszázását. – Hátha később még innék valamit.
A pultos nagyon sok jeget tett egy háromdecis pohárba, a maradék egy deciliternyi helyet pedig kólával töltötte ki a pult alól.
Topor életének ez volt a legrosszabb vétele, különösen, ha azt vesszük, hogy csalt már ki brókertől laptopot négyezer forintért.
Topor a kidobó felé fordult, és tósztra emelte a poharát. Az mogorván nézett vissza. Topor pedig érezte, hogy sem az elvegyülés, sem a szétnézés nem lesz egyszerű, ugyanis olyan üres volt a hely, hogy már akkor szétnézett, amikor belépett, elvegyülni pedig legfeljebb guggolva tudott volna az üres bárszékek között.
A zsebében csörgött a telefon. Csete volt az. Csak nincs valami baj odakint?
– Mondjad! – vette fel Topor, és még mindig a kidobóra nézve fájdalmasan belekortyolt a jeges kólába.
– Figyelj, gondolkodtam.
– Baj van odakint?
– Nincs.
– Akkor meg miért hívogatsz? A frászt hozod rám!
– Az egy dolog, hogy ha a telefonomon téged akarnak elérni, akkor nem tudnak, mert már megvagy, viszont Esztit vagy anyámat elérhetik.

– Már miért érnék el?

– Mert csak ez a két szám van benne a tiéden kívül. Szóval most azonnal gyere ki, és visszacseréljük a telefont.

– Nem szaladgálhatok ki-be! Most vettem meg a belépőmet kétezer-ötszázért, nem fogok még egyszer ennyit fizetni!

– Akkor bemegyek én.

– Hogyisne! Ha valami bajod lesz, évekig hallgatom majd Esztitől!

– Azért is vissza kellene cserélnünk a telefonunkat, mert te lebeszélted az egységet az enyémről...

– ...miattad...

– ...az tökmindegy, úgyis kifizettetem veled. Viszont arról már nem tudsz hívni. Cseréljük, és a sajátodról majd tudsz.

– Erre most nem érek rá – mondta Topor, és letette a telefont.

Csete nem lett nyugodtabb. Húsz perc múlva otthon kellene lennie ahhoz, hogy Eszti ne szedje le a fejét. A telefonja odabent. A barátja is. Az utcán pedig egy körszakállas fiú közelít bermudában és mokaszinban. A sötétben Csete nem látta jól, de az alak nagyon hasonlított arra a fiúra, akit a biztonsági felvételek rögzítettek. A fiú nem egyedül volt: egy hatalmas gorilla kísérte, vagy inkább a karjánál fogva rángatta. Az a kidobó volt, aki Topor Jánost felpofozta délután, de ezt Csete nem tudhatta. Ő csak annyit tudott, hogy villámgyorsan odébb kell sétálnia a bejárattól, és hívnia kell a barátját.

Toporhoz odalépett a benti kidobó.

– Mi van, nem tetszik a műsor?

– De igen.

– Akkor meg mit telefonálgatsz? Amióta bejöttél, csak forgolódsz és telefonálgatsz. Nem tetszik a nő?

– De igen. Nagyon csinos.

– Akkor menjél oda, és adj neki egy kis pénzt!

Topor kelleetlenül ment a pódiumhoz, egyik kezében a méregdrága kóláját szorongatva, másik kezében a fém kétszázast melengetve.

Odaérve látta, hogy a lány teljesen meztelen. Topor nem tudta, hogy ebben az esetben hova kell csúsztatni a pénzt, főleg, ha az egy érme. Úgy döntött, a legjobb az lesz, ha a lány felé nyújtja a tenyerében.

Ekkor csörrent meg a mobilja. A pénzt zsebre vágva előkapta, és látta, hogy Csete hívja.

„Nem veszem fel”, gondolta. „Nem cserélgetünk telefont, nem rohangászom ki-be, hagyjon békén.”

Csete még egyszer-kétszer megcsörgette Toport, de ahogy Balázs és a kidobó belépett a night clubba, feladta.

Ahogy Topor a telefont elrakva hátat fordított a pódiumnak, megpillantotta a terem másik végében Balázst. A fiú szintén kiszúrta őt.

– Ő az! – kiáltotta.

– Igen, ő az! – mondta a vele érkező fogdmeg, majd a bejáratot őrző kidobóval együtt Topor után eredtek.

Topornak nem volt más választása, felugrott a pódiumra, és a függönyön keresztül berohant a női öltözőbe. Azt remélte, a hátsó kijáraton keresztül kerekelt oldhat. De az öltözőben nem volt hátsó kijárat, csak az a vékony, alacsony, húsz év körüli lány sminkelte magát, aki kilenc után pár perccel érkezett a főbejáraton keresztül.

– Hol a művészbejáró? – rontott rá Topor.

– Milyen művészbejáró? – nézett rá a lány meglepetten. – Ez nem a Nemzeti Színház!

Tényleg nem az volt, bár a repertoár nagyon hasonlított.

A következő pillanatban a két gorilla is beért az öltözőbe.

– Szevasz, Katika! – köszönt az egyik, és már vetette is magát Toporra, akinek nem volt esélye vele szemben.

Csete Máté tanácstalanul álldogált a bejárat előtt. Topor nem hívja. De vajon azért nem hívja, mert lemerült az egyenlege, vagy azért nem, mert baj van? Az előbb négy perc után hívta, és nem volt baj. Mit tegyen? Vár négy percig, aztán rácsörög.

Toport a pult melletti lépcsőn egy emeleti irodába hurcolták, majd az egyik fogdmeg visszament a klub bejáratához, Topor régi pofonhaverja pedig ott maradt az irodában.

– Kérsz még egy maflást, kistesó? – kérdezte, miközben egy székhez kötözte Toport.

– Mindegy, csak ne kelljen fizetni azért is – felelte Topor megadóan.

– A főnök mindjárt itt lesz, akkor majd eldöntjük, mi legyen veled.

És valóban: a főnök autója, egy hófehér sportkocsi ekkor állt meg az épület előtt. Fiatalos, köpcös, borostás alak szállt ki. Teniszinget viselt és zakót, éppolyan furcsa színösszeállításban, mint Hársfalvi, csak épp ennek a figurának még volt húsz éve, hogy röhejessé váljon benne.

Balázs kisietett elé az utcára. Ez teljesen megzavarta Csetét, aki úgy döntött: határozottan elsétál mellettük, hogy legalább szófoszlányokat halljon a párbeszédükből.

Balázs és a főnök kezet fogott: látszólag szívélyes a kapcsolatuk, bár a szívélyesség az ilyen főnököknél mindig a csendőrpertu része.

– Három lány szombat estére – mondta a főnök.

– Meglesz, bár a beszerzés most...

Ennyit kapott el Csete a beszélgetésből, ahogy elhaladt mellettük. Aztán a sarkon megállt, és visszanezített. Balázs és a főnök már a végére is ért a rövid kis beszélgetésnek, és Balázs elindult az Oktogon irányába.

Csete úgy döntött, követi. Közben pedig rácsörgött Toporra.

Topor nem vette fel. Hátrakötözött kézzel nehéz is lett volna.

Csete tanácstalan volt. Már abban is elbizonytalanodott, jó ötlet-e követni a fiút.

Mintha ezt Balázs is megérezte volna, mert hirtelen megfordult, és egyenesen Csete szeme közé nézett. Aztán visszafordult, és haladt tovább.

Csete pedig úgy döntött: nem követi a fiút. Felhívja Petyát, hogy Topor gondban van odabent, aztán hazamegy Esztihez. Tíz perc múlva otthon kellene lennie, különben is, ha Topornál megtalálják Eszti számát, akkor a lány veszélyben van. Haza kell sietnie megvédeni őt. Bár Csete e pillanatban jobban félt Esztitől, mint a rosszfiúktól.

Mire a főnök felért az irodába, Topor már nem reménykedett sem Csetében, sem Petyában, csak azért imádkozott, hogy túlélje ezt az estét.

– Ez ki? – kérdezte a főnök a gorillát.

– Nem tudom. Már délután is itt szimatolt. Balázst követte.

– Ki vagy te, kisköcsög? – kérdezte a főnök Toport.

Mivel Topor egyrészt jól nevelt volt, másrészt rettegett az erőszaktól, bemutatkozott:

– Topor János.

– És ki küldött?

– Senki.

– Főnök, ezeket találtuk nála! – mutatta a gorilla a mobiltelefont, a kétszázast, a tollat és a bicskát.

Topor örült, hogy a fülmelegítőt végül nem hozta el. Nagyon rossz fényt vetett volna most rá.

– Nocsak! Mindjárt kiderítjük, ki a megbízód! – vigyorgott a főnök, és kezébe vette a telefont.

– Van két nem fogadott hívásod, tudod? Azt tartják, hogy a nem fogadott hívások még fontosabbak, mint a fogadottak vagy a tárcsázottak.

– Tudom. Nem tudtam fölvenni, nagyon elfoglaltak voltunk itt a kollégával – biccentett Topor a gorilla felé.

– Na, lássuk, ki akart veled beszélni... Topor János.

– Én vagyok.

– Ő hívott téged.

– Ő én vagyok.

– Te magadat hívogatod? – kérdezte a gorilla.

– Lássuk, ki van még itt? Anya. De helyes. És még... Eszti. Csak ez a három név van a telefonodban?

– Igen.

– Akkor hívjuk fel Esztit, és kérdezzük meg, ki vagy te. És ha nem mondja meg, akkor megkeressük, és megkérdezzük tőle személyesen.

Eszti ebben a pillanatban éppen tésztát főzött a konyhában.

A főnök Esztit tárcsázta.

Eszti épp egy szál spagettit próbált kihalászni a fazékból, hogy ellenőrizze, eléggé puha-e már. A telefonja a nappaliban volt.

A főnök várta, hogy kicsöngjön. De a válasz mindössze ennyi volt:

– Az ön egyenlege lejárt.

– Igazi profival van dolgunk – vigyorgott újra a főnök. – Na, te majom! Most szépen megmondod, hogy kinek dolgozol, és miért küldött ide.

A gorilla a nyomaték kedvéért elővette a zsebkését, és virslíujjaival megpróbálta úgy kinyitni, hogy ne csípje oda a húst.

– Ha gondolod – vetette fel Topor –, az én bicskámon van csipesz is.

A gorilla az arcának szegezte a kést.

– Erre igazán semmi szükség – szólta Topor, mert úgy érezte, semmi olyat nem tud, amiért érdemes lenne plasztikáztatnia.

– Akkor mesélj, kinek dolgozol!

– Hársfalvi Győzőnek – mondta Topor.

A főnök szeme elkerekedett.

– ...De frankón, bejelentve! – fűzte hozzá Topor. – Szerkesztő vagyok.

A főnökből kitört a nevetés.

– Annak a pojacának? Bejelentve? Tehát igaz! Tényleg megpuhult az öreg!

– Én azt hallottam, a Hentes vadászik rá – mondta a gorilla.

– Ha kiderül, hogy tényleg egy érzelgős, puha giliszta lett, akkor mindenki vadászni fog rá – mondta a főnök.

Topor helyzetén ez persze mit sem változtatott.

Petya pedig, miután beszélt Csetével telefonon, elindult a Baccara Night Club felé. Gyorsan és ügyesen vezetett, annyira, hogy Hársfalvi Győzőből majdnem útra kelt a pacal – mert az anyósülésen ott ült Hársfalvi Győző is, hogy megmentse Toport, és bocsánatot kérjen tőle.

Történt ugyanis, hogy este, amíg Mona a bütykeit áztatta a kádban, Petya kiosont a telefonjával a lakásból, és visszahívta a „pedikűröst.” Férfihangra számított, határozott macsóra, vagy kiéhezett érzéki hangra. Ehelyett egy nő szólt bele.

– Szia, mik a fejlemények?

Petya nem tudta hova tenni sem a női hangot, sem pedig azt, hogy minek szól az érdeklődés. Ezért zavarában kinyomta a telefont. Mégiscsak a pedikűrös lesz. Ő pedig már azt hitte... Elszégyellte magát, amiért csalfasággal gyanúsította Monát. Aztán mégiscsak gondolt egyet, elővette a saját telefonját, és felhívta róla a pedikűröst.

– Halló, tessék? – szólt bele ugyanaz a női hang.

– Jó napot, pedikűr? – kérdezte Petya.

– Nem. Dávid Kinga vagyok.

– Elnézést, akkor téves – hadarta Petya, és letette a telefont.

Hát persze. Mona a spicli. Világos. Ha Hársfalvi vonalán nem tudta beringatni magát a médiába, akkor másnál, más eszközökkel próbálkozik. Ezért volt ilyen készséges és érdeklődő az elmúlt napokban! Ő pedig gyanútlanul elmesélt mindent a legutolsó részletig. Azt is, hogy Kálmán laptopján keresnek bűnjeleket. Kinga pedig volt olyan bátor és ravasz, hogy a füles hallatán, Kálmánt megkerülve, rögtön Edina gépéért induljon. És Mona a kávézóról is

kifaggatta. Most pedig további részletekért faggatózott. Hársfalvi meg Toport gyanúsította, aki ma vásárra vitte a bőrét csak azért, hogy tisztázza magát.

Petya csak a dzsekijéért és a slusszkulcsáért osont vissza, és a választ meg sem várva bekiabált Monának:

– Elmentem!

Az autóból azonnal hívta Győzöt.

– Zavarok, főnök? Nagyon fontos!

Éppenséggel zavarta Győzöt, aki több év után újra érezte, milyen mennyei öröm az, ha egy jó falat pacalra rákortyolja a hideg sört, de Petya hangja elárulta: tényleg fontos.

– Azt hiszem, megvan a spicli.

– Ki az?

– Mona.

Győző kezében megállt a villa.

– És Topor?

– Ő ártatlan. De lehet, hogy bajban van.

– Fiam, vacsoráztál már? Kint vagyok a Rómain.

Petya tehát Hársfalvihoz sietett, hogy elmesélje neki az egész napot, egészen odáig, hogy Topor megbeszélte vele, hogy veszély esetén hívja. Azután elmondta, hogyan jött rá Mona ármányaira, majd hortobágyi húsos palacsintát rendelt magának, de megenni már nem volt idő: Csete hívta, hogy Topor bent rekedt a night clubban.

– Volt ez a pedofil pap história – Topor épp kedélyesen mesélte az ügyet a főnöknek a night clubban. – Biztos látta a tévében.

– Nem. Melyiken ment?

– A Dávid Kinga nyomatta.

– Én így annyira nem vágom – vont vállat a főnök. – Jó csaj?

– Fogjuk rá. Ezt csak azért mondom el, mert úgysem titok, benne volt a tévében. Akár tudhatnák is.

– Igen, és?

– És volt ez a fiú. Pálffy Kálmán.

– A Kálmán? – A gorilla meglepődése őszinte volt. Bár a főnök uralkodott az arcizmain, Topornak világos lett, hogy ismerik a fiút.

„Ez az. Így kell ezt”, gondolta Topor. „Mégiscsak működik a fordított vallatás.”

A fordított vallatás ugyanúgy Topor elmélete volt, mint az előlről követés. Alaposan végiggondolt, de a gyakorlat által még soha nem igazolt módszer. A lényege: úgy szedünk ki másokból információt, hogy mi vallunk nekik. Topor ezt a módszert pontosan olyan esetekre tartogatta, mint a mostani. Úgyhogy ha elmond mindent, azzal egyrészt megúszhatja a késelést, másrészt több információt tudhat meg ő, mint a vallatói.

– Az, a Kálmán – erősítette meg Topor. – Tudod, aki ide jár.

– Nem jár ide, csak a Balázs szokott néha... – A gorilla még többet is mondott volna, ha a főnök az íróasztal mellől hozzá nem vágja a tűzőgépet.

– Elég ebből!

– Bocs, főnök, én csak...

– Eredj ki!

A gorilla vállvonogatva kinyitotta az iroda ajtaját. Nagy meglepetésére egy hatalmas, A4-es tenyér fogadta, ami ökölbe szorult, és anélkül, hogy a gazdája körbetekerte volna kendővel, úgy repült az állának, hogy visszaszédült az irodába, és elvágódott a padlón. Ez a pofon volt Petya és Hársfalvi belépője az irodába.

A főnök akár az íróasztal mögé is ugorhatott volna a pisztolyáért, de a meglepetéstől a földbe gyökerezett a lába.

Petyát az egész alvilág impotens mamlasznak könyvelte el, aki soha senkit nem bántott, és nem is fog bántani. Senki nem gondolta, hogy ilyen erő van a fiúban.

Petya sem gondolta. A jobbhorog becsapódása ugyanúgy fájt az ő csontjainak, mint a gorillának.

– Hársfalvi Győző! – erőltetett magára a főnök valami gúnyosan magabiztos mézesmázosságot.

– Gerei Béla! – viszonzta a hangnemet Győző.

– Minek köszönhetem...?

– Az emberemért jöttem. Az egyik legjobb emberemért. És ha még egyszer meghallom, hogy szívózol az enyéimmel...

Hársfalvi egészen közel ment Gerei Bélához. Olyan közel, hogy az jól láthatta a behegedt herpeszt a borosta között.

– Akkor? Mi lesz? Lerajzolsz?

– Nem – mondta Hársfalvi, és úgy megfejelte Gerei Bélát, hogy eleredt az orra vére. – Letépem a heréidet, és a csuklódra kötöm. Kolumbiai mandzsetta.

Petya közben eloldozta Toport, aki visszavette az asztról minden vagyontárgyát: Csete telefonját, a saját kétszázását, a tollát és a bicskáját.

Kopogtak az irodaajtón. Petya és Hársfalvi hátralépett az ajtó mellé. Onnan intettek Gereinek, hogy vigyázzon, mit csinál. Topor szintén a falnak húzódott.

– Szabad! – mondta Gerei.

Az ajtó kinyílt. Balázs lépett be. A hóna alatt egy lányt cipelt, aki látszólag nagyon részeg volt.

– Megjöttünk!

– Balukaaa! – nyöszörögte a lány bágyadt mosoly kíséretében.

Balázs észrevette a földön elterült gorillát, és azt is, hogy Gerei orra vérzik.

– Na helló! – lépett elő Topor az ajtó mögül.

Balázs eldobta a lányt, és futásnak eredt. Leszaladt a lépcsőn, el a pult mellett, a kijárat felé. Topor követte. A night club közben megtelt étellel: huszonöt-harminc vendég fogyasztott a boksokban és a pultnál. Némelyik asztalon egy-egy lány táncolt. Az ajtóban álló kidobó észrevette a felbolydulást,

és Balázst elengedve a Balázst üldöző Topor elé sietett. Topornak alig néhány pillanat alatt megoldást kellett találnia. Az egyik asztról felkapott egy pezsgősüveget a jegesvödörrel együtt, harmincötezer forint értékben, bár ebbe nem is mert belegondolni. A jeget a felé rohanó fogdmeg elé szórta, aki jókora hátast dobott az apró, csúszós jégdarabkákon. Topor a vödörből a baljával mentette az üveget. Az elterült férfi igyekezett Topor után nyúlni, de Topor már csattintotta is szét a pezsgősüveget a fején, és Balázs után rohant az utcára.

Az ajtón kiérve még éppen látta a fiút bekanyarodni a legközelebbi sarkon. Ha Balázs azt remélte, hogy olyan ember elől menekül, aki többnyire üldözni szokott másokat, akkor elszámolta magát: Topor ugyanis a fél életét meneküléssel töltötte, így jóval fürgébb volt az üldözőknél, de még számos menekülőnél is.

Hamar elérte az utcasarkot, és Balázstól már csak egy háztömbnyi távolság választotta el. Topor tudta, hogy utoléri a fiút, csak azt nem tudta, azután mit fog csinálni. Filmekben látta, hogy ilyenkor az üldözők a menekülő bokájára vetik magukat, hogy az elessen. De az fájni fog. Akár szájba is rúghatják. Megragadhatná Balázs ingét. De abból meg kibújhat. A nadrágját kapja majd el, abból nem olyan könnyű kibújni.

A következő sarkon Topor már be is érte a fiút. Ott lihegett a nyakában, de ahelyett, hogy a nadrágjába kapaszkodott volna, előreszólt neki:

– Hé!

Így futottak tovább. Topor még kétszer előreszólt, és egyszer meg is kocogtatta a vállát, hátha sikerül jobb belátásra bírnia. Eközben kikerültek egy kapualjból kilépő nénit, és átugrottak egy halom kartonpapírt.

Balázs pedig csak rohant, ahogy bírt, márpedig egyre kevésbé bírt. Ekkor Topor úgy döntött: rámarkol a fiú nadrágjára.

Előrenyúlt a bal zsebéhez, abban talált biztos fogódzót. Balázs elrántotta a csípőjét, Topor pedig egyensúlyát veszítette és elhasalt, de a zsebet nem engedte el. Balázs zsebe hatalmas reccsenéssel adta meg magát: a nadrág teljes hosszában végigszakadt, a zsebből pedig egy fémes tárgy pattant az aszfaltra.

A nadrág a hasadás mentén kisiklott Topor keze közül, Balázs pedig szakadt nadrágban rohant tovább a következő sarokig, ahol Topor végleg szem elől veszítette.

„Mégiscsak a bokáját kellett volna elkapni”, gondolta Topor. „Nem hiába csinálják úgy a filmekben. Pedig ez a zsebmegfogós dolog elméletben ugyanúgy működött, mint az előlről követés vagy a fordított vallas.”

Topor ma már másodszor feküdt a földön. Felmérte a sérüléseit: a dereka nyekkent, de nincs komolyabb baja. Felhorzsolta a könyökét. Miközben feltápáskodott, meglátta azt a fémes tárgyat, amely Balázs zsebéből zuhant ki, és az aszfalton bukfencezve félig egy parkoló autó alá csúszott.

Egy okostelefon volt. Balázs okostelefonja. Bingó.

A sarkon ekkor tűnt fel egy újabb éjszakai futó, aki Toport kereste: Petya.

– Jól vagy, Topor? – kérdezte, amikor lihegve-fulladva odaért.

– Jól. Ezt nézd, mim van!
– Az enyém jobb! – kapta elő parányi telefonját Petya. – A tiedben mekkora memóriakártya van?
– Ez nem az enyém! Balázsé! Kiesett a zsebéből.
– És hol van Balázs?
– Elmenekült, miután leszakítottam róla a nadrágot.
– Te vadállat! – röhögött Petya, aztán kézbe vette a telefont.
A telefon jelzett.
– Akkufeszültség alacsony – mondta Petya.
– Akkor most ne is piszkáljuk, mert ha lemerül, biztosan csak PIN-kóddal tudjuk visszakapcsolni.
– Feltöltjük, aztán kipiszkálunk belőle minden lehetséges adatot.
– Milyen telefon? – kérdezte Topor.
– Samsung.
– Én nokiás vagyok.
– Én meg Sony Ericsson-os.
– És Hársfalvi?
– Ő is nokiás. Honnan szedjük Samsung-töltőt?
Topornak hirtelen beugrott a megoldás.
– Tudod, kinek van ugyanilyen telefonja? Esztinek.
– Ki az?
– Csete Máté nője.

– Szó sem lehet róla! Nem jöhetnek ide! – üvöltötte Eszti magánkívül.
– Csak pár óra! Amíg feltölt a telefon! – nyugtatgatta Csete.
– Pár óra? Este fél tizenegy van! És mikor fogunk aludni? És mikor fogunk egymással...
– Utána.
– Utána nem fogunk mi csinálni semmit. Mindig csak halogatod, aztán elalszol. Én hülye, miért hoztalak titeket össze tegnap! Kezdődik minden előlről!
– Akkor adjuk oda nekik a töltőt, és elmennek.
– Nem adjuk! Az az én töltőm! Nekem is kell!
– Csak egy napig!
– Ez a telefon pont egy napig bírja! Töltő nélkül vége!
Kopogtak az ajtón.
– Ha kinyitod, elhagylak.
– Ne csináld már, ők a barátaim!
– Mondtam.
Újra kopogtak.
Csete az ajtóhoz ment. Eszti a hálószobába. Csete résnyire nyitotta az ajtót.
Petya, Topor és Hársfalvi álldogált a folyosón.
– Bejöhötünk?
– Az a helyzet, hogy most éppen...

Eszti kiviharzott a hálóból egy kézitáskával.

– Pardon! – állította félre a férfiakat az ajtóból, és elhagyta a lakást.

– Szia, Eszti! – köszönt utána Topor.

Egy magasba lendülő középső ujj volt a válasz.

– Hát – sóhajtott Csete ha már így alakult, akkor gyertek be.

– Mi már találkoztunk – mondta bemutatkozás helyett Hársfalvi Győző.

– Igen, a tévében – hebegte Csete. Zavarban volt, mert maga sem gondolta volna, hogy ez az ember a nappalijában fog ücsörögni.

– Miattunk ment el? – kérdezte Petya.

– Ez bonyolult – mondta Csete.

– És mennyi időre hagyott itt? – puhatolózott Topor.

– Nem túl hosszúra – sandított a konnektor felé Csete. – A töltőjét itt hagyta.

A töltő passzolt a telefonba, a töltés megkezdődött, a négy férfi pedig nekiállt kihalászni az adatokat.

– Maga ismerte ezt a klubfőnököt? – kérdezte Topor Hársfalvit.

– Hogyne. Egy feltörekvő pöcsfej. Tapolcán diszkózott, három éve jött a fővárosba. Gerei Bélának hívják, GéBének becézte magát. Mi pedig Gebének. Mert egy nyeszlett kis csótány volt.

– Azt mondta magára, hogy elpuhult.

– Tehát híre ment... – sóhajtott Hársfalvi. – Nem baj, hála a mi Petyánknak, annak is ilyen gyorsan híre fog menni, hogy a saját klubjában aláztuk ronggyá.

– És te hova tűntél? – fordult Topor Csetéhez.

– Hazajöttem, hogy megvédjem Esztit. Simán elkaphatták volna a telefonszáma alapján.

– Máskor kicsit jobban összehangoljuk – legyintett Topor.

– Eszti azt szeretné, ha nem lenne legközelebb.

– Jó. Akkor nézzük azt a telefont.

– A SIM-kártyáját valószínűleg már letiltatta – mondta Petya.

– Igen, de az nekünk nem is kell, mert telefonálni nem akarunk róla, internetezni pedig tudunk wifiről is – mondta Csete.

– Mit akarsz internetezni? – kérdezte Topor.

– Ha facebookozott rajta, akkor azt; ha e-mailezett rajta, akkor azt.

– Legelőször azt nézzük meg – vetette közbe Győző –, hogy szerepel-e a telefonkönyvében Szabó Edina.

Megnézték, nem találták.

– Akkor csak simán Edina.

Úgy sem volt találat.

– Nézzük meg a nem fogadott hívásait – indítványozta Csete, Petya pedig hallgatott rá, mert ez a módszer neki ma már bejött.

A nem fogadott hívások közt volt Gerei Béla kétszer, néhány női név egyszer-egyszer, de a listavezető három nem fogadott hívásnál ez a név volt: Kálmán.

– Ez az a Kálmán? – kérdezte Győző, és már vette is elő a telefonját, hogy összevesse a telefonszámokat.

Ez a Kálmán minden kétséget kizáróan az a Kálmán volt.

– Ha már itt tartunk... – szólta Petya, és ő is elővette a telefonját, hogy egyeztesse a „Pedikűrös” számát.

Ez a szám minden kétséget kizáróan Dávid Kinga száma volt.

– Hogy jön ide Dávid Kinga? – kérdezte Topor.

– Te még nem is tudod – mondta Petya. – Mona a spicli, aki jelent Kingának.

A hang, ahogy Petya beszélt a barátnőjéről, valamint ez a bajtársi légkör bátorsággal töltötte el Hársfalvit.

– Mona ilyesmire képes? – ámult Topor.

– Mona sok mindenre képes, csak hogy bekerülhessen a televízióba – vett nagy lélegzetet Hársfalvi. – Még arra is képes volt, hogy megpróbáljon besündörögni az ágyamba.

Az időzítés tökéletes volt: mindenki Monára haragudott, senki nem Hársfalvira. Győző Petya arcát fürkészte. Petya csak ennyit mondott leszegett fejjel:

– Tudom. Elmondtá. De addig nem hittem el, amíg nem hallom magától.

– Napok óta szerettem volna szóba hozni... – próbálkozott Hársfalvi.

– És miért nem tette?

– Nem könnyű a legjobb emberemnek...

– Még hogy a legjobb embere! Maga mindent elcsesz maga körül. Nemcsak a saját életét, hanem másokét is.

Petya az elmúlt huszonnégy órában túl sok áldozatot hozott. Megtalálta az igazi téglát, és el is árulta, még akkor is, ha ezzel a saját életét kellett elárulnia. Gerei Béla gorilláját egyetlen ütéssel leterítette, és ezzel túlesett élete első igazi verekedésén. Most pedig azzal lesz kíméletlen, akinek idáig kitartó hűbérese volt.

– Én most felmondok.

Ennyit mondott Petya, és az ajtóból még visszaszólt Csetének:

– Nektek sok boldogságot.

Aztán kiballagott Hársfalvi Győző életéből.

– Majd megbékél – mondta Topor.

– Igaza van – sóhajtott Hársfalvi. – Én is így tennék a helyében.

– De az a csaj egy spicli, nem? – kotnyeleskedett Csete.

– De igen. Ám ez még nem jogosít fel engem arra... hagyjuk. Nézzük azt a telefont.

Csete értett a készülékhez, hiszen Esztinek is ugyanilyen telefonja volt. Eszti ráadásul hetente készít mentést a telefonjáról a számítógépre, így Csete néhány kattintással le tudta menteni Balázs minden telefonszámát és SMS-ét. Levelező kliens azonban nem volt beállítva a telefonon, de Csete talált az alkalmazások között egy Gmail-ikont. Saját wifijére csatlakozva belépett Balázs postafiókjába. Mivel Balázs bejelentkezve maradt, a postafiók nem kért jelszót.

– Itt a teljes levelezése – mutatta a készüléket Csete a barátainak. A postafiók Esztergályos Balázs nevére és az esztergabal@gmail.com e-mail címre volt regisztrálva. A beérkező levelek között hamar szemet szűrt egy gyakran ismétlődő cím: palffyka@freemail.hu.

– Ez Kálmán lesz – mondta Hársfalvi. – Nyissunk meg párat!
Csete taláalomra kiválasztott néhány levelet.

Feladó: palffyka@freemail.hu

Címzett: esztergabal@gmail.com

március 17.

Tárgy: Török

A lányok panaszkodtak, hogy a török elvette az útlevelüket. Beszélj vele, te jobban ismered!

Feladó: esztergabal@gmail.com

Címzett: palffyka@freemail.hu

március 17.

Tárgy: Re: Török

Megbeszéltem vele, hogy ne szívózzon, vagy kitoloncoltatjuk Amszterdamból, és soha többet nem szállítunk neki lányokat.

B.

– Atyaég! – sóhajtott Csete. – Ezek...

– Stricik – bólított Hársfalvi. – Nézzünk egy másikat.

Feladó: palffyka@freemail.hu

Címzett: esztergabal@gmail.com

július 1.

Tárgy: Edinát...

...hagyjuk ki.

Kálmán

Feladó: esztergabal@gmail.com

Címzett: palffyka@freemail.hu

július 2.

Tárgy: Re: Edina

Nem lehet. Ráharaptak. Szerintem cucc nélkül is csinálná.

B.

– Ez a levél egy nappal Edina eltűnése előtt született mondta Hársfalvi.

– Ezt olvassátok! – mutatta Csete.

Feladó: palffyka@freemail.hu

Címzett: esztergabal@gmail.com

július 5.

Tárgy: Edina???

Hol van Edina?

K.

Feladó: esztergabal@gmail.com

Címzett: palffyka@freemail.hu

július 5.

Tárgy: Re: Edina???

Passz.

Feladó: palffyka@freemail.hu

Címzett: esztergabal@gmail.com

július 7.

Tárgy: Re: Re: Edina???

Rám szálltak.

K.

Feladó: esztergabal@gmail.com

Címzett: palffyka@freemail.hu

július 8.

Tárgy: Re: Re: Edina???

Akkor legyél óvatos. És tartsd a szád.

B.

– Ezt a telefont hagyd így, ahogy van – mondta Hársfalvi Csetének.

Csete értetlenül nézett rá. Mivel Topor úgy gondolta, Győző még nem beszél csetéül, ezért lefordította:

– Ne lépjél ki a levelezésből, ne kapcsold ki a telefont, ne merítsd le, ne keverd össze Eszti telefonjával, és csak akkor nyúlj hozzá legközelebb, ha kérjük.

– Értettem. És mi a következő lépés?

Hársfalvi eltöprengett:

– El kellene kapnom Kálmánt, hogy kifaggassam. A baj csak az, hogy erre két emberem lenne: Mongúz és Petya. Mind a ketten leléptek.

– Most is van két embere – mondta Topor.

– Ránk gondoltál? – hördült fel Csete. – Nem, én biztos, hogy nem! Velem Eszti megígértette, és kicsinálna, hogyha...

– Akkor Csetét csak takaréklángon fogjuk használni – szólta Topor. – Nem is baj: én már láttam teljes gőzzel dühöregni. Nem volt benne köszönet.

– Én szívesen fedezlek titeket telefonon, vagy végzek távmunkát, de nem megyek ki terepre még egyszer.

- Most egy rövid brainstormingban benne vagy?
 - Benne. De ne használd ezt a szót. A Hálózat óta utálok.
 - Fiúk! – intett csendet kérve Hársfalvi. – A feladat a következő: ki kell deríteni, hogy hol van Kálmán, és el kell kapni, lehetőleg még holnap délelőtt.
 - Lehetetlen – mondta Topor.
 - Győző valami hasonlóra számított.
 - Az viszont lehetséges – folytatta Topor –, hogy Kálmánt kimozdítsuk onnan, ahol egyébként nem találhánk. Elcsaljuk valahová, és ott kapjuk el.
 - Mi a terv? – kérdezte Hársfalvi.
 - Topor Balázs telefonjára mutatott:
 - Írunk neki holnap reggel egy SMS-t Balázs nevében.
 - És ha addigra letiltatja a SIM-kártyáját? – vetette közbe Csete.
 - Akkor e-mailt írunk. Az még hatásosabb.
 - És hova csaljuk? – kérdezte Győző.
 - A Vásárcsarnokhoz. Megbeszélünk Balázs nevében egy randevút a Vásárcsarnok bejáratánál.
 - Nem jó – mondta Győző. – Túl nagy a nyilvánosság. Nem tudjuk csak úgy karon fogni és elvinni. Amellett szerintem gyanakszik is. Már messziről kiszúrna minket, és bottal üthetnének a nyomát.
 - Mi Csetével tudunk valakit – vetette fel Topor –, aki észrevétlenül karon foghatja a legnagyobb forgatagban is.
 - Csete sokatmondóan bólintott. Aztán Toporhoz fordult:
 - ...Kit is?
 - Istenem, te hatökör... na látod, ezért ne nyúlj ahhoz a telefonhoz!
- Mikor Petya hazaért, Mona a kanapén tévézett.
- Hová tűntél? Már aggódtam – mondta a lány, pedig nem aggódott.
 - Ne haragudj, cica. A Kálmán-ügyben kellett akciózni.
- Petya felmutatta bevörösödött bütykeit.
- Jaj, istenem! Megsérültél?
- Mona kikapcsolta a tévét, ami még sosem fordult elő a kapcsolatukban, és maga mellé húzta a fiút.
- Semmi komoly! – mondta Petya, és hagyta, hogy a lány a keze közé vegye a hatalmas öklöt.
 - Volt rajta kendő?
 - Nem. Most nem a szokásos műsort adtam elő, egyszerűen csak pofán vertem valakit.
 - Kit?
- Petya tudta, hogy miért a faggatózás.
- Majd azt is elmondom.
 - Egyszer még komoly bajba sodor ez a Hársfalvi.
 - Már nem. Felmondtam neki.
 - Mit csináltál?

– Felmondtam. Otthagytam.

– De miért?

Tényleg. Miért is? Mert a lány lefeküdt velem? De hiszen Mona előbb mondta el neki, ráadásul a bűnbánat leghalványabb jele nélkül. Azért mondta csak, hogy provokálja. Azt mondta, hogy puhapöcs, ha se Monának, se Hársfalvinak nem ken le egy szájast. Ő pedig majdnem elpityeredett, ahogy Hársfalviékra rácsukta Csete lakásajtáját, most pedig hagyja, hogy ez a lány az öklét simogassa. Igen, tényleg puhapöcs.

– Elmondtam, hogy lefeküdtetek – szólt Petya.

– És ezért...?

– Igen.

– Nem korai ez még?... Úgy értem... nem érne még rá pár napot?

– Miért?

– Csak amíg kitalálsz valamit...

„És amíg véget ér a Kálmán-sztori”, gondolta Petya.

– Figyelj, Hársfalvival igazából nem volt semmi – törleszkedett Mona. – Az a fickó impotens.

– De te azt mondtad, hogy...

– Dühös voltam. De már nem vagyok. Nézd, bújós kiscica vagyok.

Mona tudta, hogyan kell hatni Petya érzékeire.

– Te tényleg azt hiszed, hogy hozzá tudnék érni egy olyan gusztustalan vénemberhez?

– ...Nem.

– Nehéz napod volt?

– Igen.

– Feszült?

– Igen.

– Meséld el.

Petya némi gondolkodás után mesélni kezdett.

– Reggel Toporral, az új fiúval elmentünk egy kávézóba. Ott nyomokat találtunk, amik egy fiúhoz vezettek. A fiú ismeri Kálmánt...

Petya mesélt és mesélt, amíg a lány karjai ringatták. Aztán Mona kikéredzkedett, hogy visszahívja a pedikűrösét. Mire visszaért, Petya már mélyen aludt.

– Elmentek? – kérdezte Eszti éjfél után, mikor hazaért.

– El – felelte Csete. – Ne haragudj.

– Soha többé ne merészed így elrontani a közös péntek esténket! Kié az a telefon?

Eszti Balázs készülékéhez lépett, és lecsatlakoztatta a töltőről.

– Hársfalvié, nem szabad hozzányúlni.

– Jó, az én telefonom meg mindjárt lemerül, úgyhogy előbb azt töltjük.

– De ez most fontos...

– Ez meg az én töltőm. Majd ha az én telefonom feltöltött, töltheted a tiéteket.

Eszti a fürdőbe ment, lezuhanyozott, pizsamát húzott és lefeküdt.

– Mi van, nem jössz? – kérdezte Csetét, aki a nappaliban ült Eszti telefonja felett, és a töltés villogó, ismétlődő jelzéseit nézte.

– Nem. Megvárom, míg feltölt.

– Arrgh!

Eszti mérges, tehetetlen morgása volt az utolsó hang aznap este a lakásban.

Topor János magányosan tért nyugovóra kis albérletében, és most különösen örült annak, hogy nincs csaja.

Szombat

– *A Frappé vendége Galambos Steve, A sztár te vagy versenyzőinek koreográfusa.*

– *Köszöntöm a nézőket, szervusz, Kinga.*

Reggel nyolc óra. Hársfalvi Győző a fürdőszobában borotválkozott. A tükörsima arcfelületen az ötnapos bajuszborosta már egészen emberesen mutatott, a herpesz is csak egy átlagos sebnek tűnt. A hálószobában ment a tévé, de csak a falon: a mennyezeti készüléket Hársfalvi ébredés után leakasztotta.

– Steve, mit várhatunk ma este a három döntőtől? Nyilván a produkcióikat nem árulhatod el, de milyen a felkészültségük? – kérdezte Kinga a koreográfust.

– Változó. Tegnap este volt egy buli az A38-on, ahol mind a három döntősünk fellépett. Azt kell mondjam, hogy Füredi Tibit nagyon kikészítette az elmúlt hetek izgalma. Dekoncentrált volt, sokszor intonált pontatlanul, és a mozgása is szétesett. Ez most még csak egy verseny, itt burokból élnek a fellépők, de nem tudom, hogy fogja bírni majd a tempót, ha véget ér *A sztár te vagy*. Félek, hogy sehogy. Összeroppan, kikészül.

– És mi a helyzet Fannival?

– Fanni jó volt, és ezt meg is ünnepelték a barátnőivel. Remélem, össze tudja magát vakarni a ma esti döntőre. Sajnos nem ez az első eset, hogy kiüti magát tévéfelvétel előtt.

– Róna Zsolti?

– Ő már most egy klasszis, holnaptól pedig talán már legenda...

„Na persze”, gondolta Hársfalvi. „Nem befolyásoljátok a nézői szavazatot, mi? Csak éppen a döntő előtti utolsó reggeli adásban mindennek elhordotok két versenyzőt, egyet meg az egekig magasztaltok. Kíváncsi vagyok, hogy ezek után ki nyeri a döntőt!”

Bár csütörtökön némileg elbizonytalanodott, most mégis örült, hogy a *Szérumban* nem a három döntőssel beszélgetett. Lehet, hogy valaki legenda lesz vasárnapra, de az is biztos, hogy megint cikkeznek majd az SMS-ek manipulálásáról, és az is biztos, az ilyen Kinga-félék átlátszó kis trükkjeit senki nem fogja nehezményezni.

– Köszönöm Steve-nek a beszélgetést, és sok sikert kívánok a mai estéhez. Most pedig néhány újabb részlet azzal a botrányal kapcsolatban, amely már egy hete foglalkoztatja a lakosságot és szerkesztőségünket: Pálffy Kálmán, a pedofil pap ügye.

„Honnan tudott ez meg újabb részleteket?”, morfondírozott Hársfalvi.

– Meg nem erősített források szerint a pap és egy barátja egy budapesti night clubbal állt összeköttetésben...

„Petya!”, gondolta Hársfalvi. „Petya pofázott.” De harag helyett csupán ennyit érzett: „Megérdemeltem. Úgy kell nekem.”

– ...amely night clubban a két fiút gyakran látták mosogatni, és a moslékot is ők hordták el hajnalban. Egyes feltételezések szerint a moslékos vödrökben feldarabolt holttesteket szállítottak el a helyről, ami megmagyarázná Sz. Edina eltűnését is. A night club, amely a rakparton található...

Hársfalvi elvigyorodott. Nagy franc ez a Petya. Tudta, hogy Kinga mindenre harap, amit Monától hall, és hogy idáig minden információ valósnak bizonyult, tehát bízhat a fülesekben. Azt is tudta, hogy Kingát hajtja annyira a versenyszellem, hogy Hársfalvi előtt járva ne csak előbb tudjon meg valamit, de előbb is verje a televízió nagydobjára.

Szóval Petya még mindig vele van, és távolról is segít elterelni Kinga figyelmét.

Kinga ma este *A sztár te vagy* döntője helyett valószínűleg egy teljesen érdektelen night club hátsó kijáratánál fog kuksolni. Megérdemli. Úgy kell neki.

Csete Máté három és fél órát aludt. Eszti telefonja fél négykor töltődött fel, ekkor kapcsolta rá a töltőre Balázs készülékét. Topor pedig reggel hétkor hívta telefonon.

– Ki a tököm az szombat reggel? – nyögte Eszti a párnák közül.

Csete válasz helyett kipattant az ágyból, felvette a telefont, és kiosont a konyhába.

– Szevasz, mondjad!

– Készülj, apám – mondta Topor. – Akció indul.

– Nem indulhatna egy óra múlva? Álmos vagyok.

– Aludni éjjel kell. Már reggel hét óra van. Nagyon fontos feladatot bízok rád. Pontban kilenckor írd egy e-mailt Balázs telefonjáról ezzel a szöveggel: „Gáz van. Találkozunk a Vásárcsarnok előtt tizenegykor.” Ismételd el:

– Gáz van. Találkozunk tizenegykor.

– Hol?

– A Vásárcsarnok előtt.

– Mikor?

– Kilenckor... Írom, hogy tizenegykor.

– Na jó, inkább elküldöm SMS-ben. És nehogy úgy írd alá, hogy Csete Máté!

– Értettem.

– Miután elküldted az e-mailt, kitörölsz az elküldött levelek közül, nehogy Balázs rájöjjön, hogy piszkáljuk a postafiókját.

– Jó. Kilencig még visszafekszem.

– Dehogyan fekszel. Nekiállsz kiírogatni azokat az e-maileket, amikről úgy érzed, hogy bizonyítékként szolgálhatnak a két fiú ellen.

– De miért kell kiírogatni? Ott az e-mail fiók, bármikor megnézhetjük.

– De sötét tudsz te lenni reggelente! – dühöngött Topor. – Ha Balázs rájön, hogy piszkáljuk az e-mailfiókját, jobb esetben megváltoztatja a jelszót, rosszabb esetben törli az egész fiókot. Ami infót csak lehet, ki kell piszkálnunk.

– Eszti dühös lesz...

– Az engem most nem érdekel. Otthonról végezhető távmunkát akartál, megkaptad. Én addig megszervezem Józsefeket, és kimegyek velük terepre. De cserélhetünk is.

– Nem. Jó ez így – mondta Csete.

– Helyes. Akkor most nézd meg Balázs telefonján, volt-e levélváltása bárkivel is az éjjel.

Csete átballagott a nappaliba, és megnézte Balázs postafiókját.

– Igen, egy levelet küldött Kálmánnak.

– Mit írt?

Csete felolvasta a kijelző szövegét:

– ”Elhagytam a telefonomat. Ha lesz új számom, szólok. Addig is óvatosan. B.”

– Szuper – mondta Topor. – Még nem jött rá, hogy az e-mailjéhez is hozzáférünk. Küldöm SMS-ben a levél szövegét.

Topor lerakta a telefont. Csete arra gondolt: mielőtt munkához látna, át kellene gondolnia valamiféle módszert.

Topor üzenete hamar megjött:

Gáz van. Találkozunk a Vásárcsarnok előtt tizenegykor. Balázs. (Ezt kilenckor küldd el. És a zárójeles részt ne írd bele.)

Csete egy okéval nyugtázta az SMS-t, aztán visszatámaszkodott az ágyba, hogy átgondolja a módszert, amivel perceken belül nekilát a levelek átböngészésének. Elnyúlt a puha matracon. Lehunyta a szemét. És úgy maradt.

Újabb telefoncsörgésre ébredt. Újra Topor volt az.

– Mátéka, cseszd meg! – sírta Eszti a takaró alól.

Csete újra kiosont a konyhába.

– Mi van, mit felejtettél el?

– Na, elküldted? – kérdezte Topor.

Csete a konyhai órára nézett. Kilenc óra hét perc. Azt a keserves mindenit. Két órát aludt.

– ...Persze, hogyne.

– És kitörölsz az elküldött levelek közül?

– Mint a pinty.
– És van valami fejlemény?
– Még nincs, de nézem – hebegte Csete.
– Rendben. Én leszerveztem Józsefeket és Hársfalvit. Mi ott leszünk tizenegykor, te pedig azonnal sikítasz, ha valami változást jelez az e-mail.
– Rendicsek! – mondta kedélyeskedve Csete, majd ahogy Topor lerakta a telefont, Balázs készülékéhez rohant.

Szerencsére Balázs azóta sem gyanakszik. Jött két levele, amiket még nem olvasott el. Egyik sem Kálmántól. Az elküldött levelei között pedig született három újabb a telefonja elhagyásáról. Egyik címzett sem volt ismerős.

Csete hozzátott, hogy begépelje a levelet. Címzettnek beírta Kálmánt. A tárgyhoz... a tárgyat nem beszélték meg Toporral. Ne írjon tárgyat? Vagy azt írja tárgynak, hogy gáz van, a többit meg üzenetnek? Vagy az legyen a tárgy, hogy találkozunk, aztán üzenetben menjen, hogy gáz van, satöbbi? Nem hívhatja fel Toport, azzal lebuktatná magát. Önálló lesz.

Tárgy: Találkozó 11-kor

Gáz van. Találkozunk a Vásárcsarnok előtt tizenegykor.

Balázs

Küldés. Levél elküldve. Iszkiri az elküldött levelekhez. Törlés. Na, ez megvan. És most jöhet a gyanús levelek kimásolása.

Csete körülbelül tizenöt levelet tudott kiírni. Mindegyik lányokról és időpontokról szólt.

Háromnegyed tíz körül új levél érkezett. Kálmán írta. Az üzenet ennyi volt:

Tárgy: Re: Találkozó 11-kor

Ott leszek.

K.

Csete már kapta is fel a telefont.

– Ott lesz tizenegyre – mondta Topornak.

– Nagyszerű. Te figyeld tovább a levelezést.

Csete pedig figyelte és irkálta tovább a leveleket, egészen fél tizenegyig, amikor Eszti fölébredt. Álomittasan totyogott ki a nappaliba, ahol Csete a töltőn lógó telefontal és egy jegyzetömbbel kucorgott.

– Szia, szívem, mit csinálsz?

– Éppen írom ki a legfontosabbakat...

A lány hozzátott, hogy befészkelje magát a párja ölébe.

– Hányszor megkértelek, hogy ne turkálj a telefonomban? – mondta kedvesen Eszti, majd kivette Csete kezéből a telefont, és kikapcsolta.

– Mit csináltál? – szörnyedt el Csete.

– Kikapcsoltam.
– De ez nem a te telefonod!
– Dehogynem. Én raktam fel éjjel tölteni.
– De én kicseréltem, mikor feltöltött! A tiéd ott van! – mutatott Csete a dohányzóasztalra.
– Ajjaj... bajt csináltam?
– Nagyon nagy bajt! Én fedeztem e-mailben Toport!
– Nem is baj, legalább lesz egy nyugodt szombat délelőttünk!
– Neked! – rázta le a magáról Csete a lányt, majd villámgyorsan felöltözött, és Balázs telefonjával a markában kiviharzott a lakásból.

Hársfalvi BMW-je a Vásárcsarnok oldalában parkolt. Győző maga vezetett, Topor az anyósülésen ült. A meleg újra elviselhetetlen volt, de Győző már egészen hozzászokott ahhoz, hogy nincs klíma a kocsiban.

Topor ablaka le volt húzva, s a lehúzott ablakon keresztül a gyanakvók Gergője hajolt be.

– Készen álltok? – kérdezte Topor.

– Igen – mondta Gergő. – József a bejáratnál lesz, mikor Kálmán ideér. Fater és Magdi a galériáról biztosítják a terepet, én pedig Józsefnek fogok segíteni, ha Kálmán ellenáll.

– És honnan fogjátok megismerni Kálmánt?

– Onnan, hogy József karján csüng majd.

– És József honnan fogja megismerni?

Gergő hallgatott.

– Fog ez működni – nyugtatgatta Topor Hársfalvit. – Mindig ilyen titokzatosak.

Tíz óra ötven perckor Fater, aki a galériáról biztosította a terepet, egy izgága, furakodó figurára lett figyelmes: Csete volt az.

– Ha-hha-haló, f-ffönök! – hívta Toport.

– Mi van?

– G-gggo-gg...

– Gond? – gyorsította meg a választ Topor, mert nem ért rá az ilyesmire.

– I-ii-itt van Csete.

– Itt? Mit csinál az itt? Azonnal hozd ide ki!

Topor hiába tárcsázta a barátját: az csak Balázs telefonját hozta el, a sajátját nem.

Fater lerohant a galériáról, és megragadta Csetét.

– M-mmit csi-csiná-á...

– Toporékat keresem.

– Gy-gyere, o-odaviszlek! – mondta Fater, és megindult Csetével a tömegem keresztül a kijárat felé.

Ha a Fater az őrhelyén maradt volna, látja, hogy a galérián még egy fürkésző alak tűnik fel: Balázs.

Csete nem volt elég óvatos. Balázs fél tizenegy körül rápillantott a levelezésére. Bár az elküldött levelei közül Csete kitörölte a találkozóra invitáló sorokat, Kálmán válaszát elfelejtette törölni. Pontosabban: Topor nem mondta neki, hogy azt is törölnie kellene. Így Balázs is olvashatta, amit Csete már olvasott:

*Tárgy: Re: Találkozó 11-kor
Ott leszek.
K.*

Hol lesz Kálmán tizenegykor? Kivel találkozik? Jó helyre küldte el ezt a levelet? És aztán Balázs lejjebb gördítette a levelezést, és Kálmán válasza alatt elolvashatta az eredeti üzenetet, amit valaki az ő e-mail címéről küldött:

*Tárgy: Találkozó 11-kor
Gáz van. Találkozunk a Vásárcsarnok előtt tizenegykor.
Balázs*

Hát így került ide Balázs. Sejtette, hogy ez csapda, de nem volt félnivalója, hiszen Kálmánnak állították, nem neki. Értesítette volna a fiút telefonon, de nem tudta: fejből nem tudta a számát, mert ki jegyez meg manapság bármilyen telefonszámot? Balázs csupán annyit tehetett, hogy írt egy válaszlevelet:

Ne menj oda! Csapda!

És bízott abban, hogy barátja elolvassa, mielőtt elindul. Ha pedig nem, akkor biztonságos helyről figyel, és ha felbukkan, figyelmezteti.

De Balázs egyelőre csak annyit látott, hogy valaki karon fogva vezet ki egy ismerős arcot. Hogy honnan ismerős, azt Balázs nem tudta. Nem ugrott be neki, hogy ez az arc sétált el mellettük tegnap este a night clubnál.

Csete és Topor kilépett a csarnokból. Alig három perc maradt tizenegy óráig. Ahogy kissé eltávolodtak, Csete visszanézett, és meglátta a bejáratnál ácsorgó Kálmánt.

– Megérkezett! – súgta oda Faternak. – Szerintem most mi ketten vessük rá magunkat!

– Sze-szerintem m-meg n-n-n-ne – mondta Fater, és továbbtessekelte Csetét az autó felé.

Mikor a BMW-hez értek, Topor tajtékozva pattant ki.

– Te mi a bánatot keresel itt?

– Eszti kikapcsolta Balázs telefonját.

– Ezt nem hiszem el!

– És idejöttem megnézni, hogy minden rendben van-e.

– Hogyhogy minden rendben-e?

– Hogy nem leveleztek-e azóta Balázssal, nem küldtek-e rátok egy hadosztályt...

– Nem. Minden rendben. Szállj be, és kussolj.

Csete beült a BMW hátsó ülésére, és illemtudóan köszönt:

– Tiszteletem, Hársfalvi úr!

– Mondom, kussolj! – szólt rá Topor.

– ...Egyébként Kálmán már ott van. József már ott van?

– Kuss. Fater, szállj be, vigyázz Csetére, hogy több kárt már ne tegyen! – invitálta Topor a kopaszt az autóba, maga pedig kipattant, hogy felderítse, tényleg nem küldött-e rájuk Balázs egy hadosztályt.

Az autóban mindenki némán ült. Csete azért, mert nem mert szólni, Fater azért, mert nem tudott, Hársfalvi meg azért, mert rosszul érezte magát két idiótával összezárva a saját autójában.

– Egyébként – törte meg a csendet Csete – reggel beszéltem Petyával.

Topor óvatosan pillantott ki a sarkon: a Vásárcsarnok bejáratánál valóban ott állt Kálmán. Pont tizenegy óra volt. Kálmán Balázst kereste a tekintetével a Fővám tér forgatagában, amikor váratlanul, a semmiből egy ballonkabátos, kalapos alak bukkant elő, és karon fogva becibálta a csarnokba.

Topor maga sem látta jól, honnan került elő József, de nagyon ügyesen csinálta, az tény. Most már csak az a kérdés, miért a csarnokba viszi, miért nem inkább a kocsihoz?

Hiába, a régi beidegződés. Topor József után eredt, hogy segítsen neki. Mikor a bejáratához ért, József már messze bent járt a csarnokban. Csak a kalapja tetejét látta, és a mellette feszengő fiú feje búbját.

József ekkor eszmélt rá, hogy rossz irányba halad. Sarkon fordult. A tömeg kikerülte, kivéve egy körszakállas, mokaszinos fiút: Balázs egyenesen nekirohant, és felöklelte. Kálmán kiszabadult József keze közül, és futni kezdett. Balázs meg utána. Topor figyelte, hogy merre futnak, de túl messze volt ahhoz, hogy a nyomukba eredhessen. Azt azonban még látta, hogy az egyik stand után egy hatalmas mellkasnak rohannak. Óriási, A4-es kezek nyúltak utánuk: Petyáé.

Topor sietett, hogy segíthessen, de Kálmán közben tiszta erőből ágyékon rúgta Petyát, és ahogy az összegörnyedt, Balázs óriási állast kent le neki. Rohantak tovább, de ezúttal már szétválva. Petya megrázta magát, és Kálmán után eredt. Balázs egyenesen Topor felé vágatott, akit későn vett észre a tömegben.

– Szálem alejkum! – ugrott elé Topor.

Balázs annyira meglepődött, hogy fékezni sem volt ideje: belerohant Toporba. Miután mindketten elhasáltak, Balázs gyorsabban pattant fel, és újra futásnak eredt. Topor tudta, mit kell tennie: utánavetődni, és nem a zsebénél megragadni, hanem a bokájánál. Így is tett: Balázs után vetette magát, és két kézzel elkapta a bokáját – pontosabban a jobb lábfejét.

Ez fájdalmasabb volt, mint a zsebtépés. Topor hasra esett, ezúttal mindkét könyökét lehorzsolta, és még Balázs sarkát is megfejelte. Balázs pedig hatalmasat rúgott az arcába a szabad lábával, a másik lábát pedig kihúzta a mokaszinból s egyben Topor szorításából, majd felpattant, és fél pár cipőben elszaladt.

Topor feltápászkodott, és mérgesen a tömegbe hajította a cipőt.

Petya nem volt jó futó, nehézkesen cipelte azt a rengeteg izmot, de szerencsére Kálmán sem tudott gyorsabban haladni a tömegben. A távolság azonban még így is nőtt köztük, és Kálmán minden bizonnyal kereket oldott volna, ha nem gurul elé tíz-tizenöt görögdinnye. Nem tudott időben kitérni a váratlan akadály elől: az egyik dinnyét még átugrotta, de egy másikban elbotlott, és nagyot esett a csarnok kövezetén.

Mikor Petya utolérte, Magdi és Gergő, mindkettő fehér köpenyben, már Kálmán mellett állt.

– Semmi baj, ellátjuk a fiatalembert! – nyugtatták meg a körülöttük állókat.

– Maga hozzátartozó? – kacsintottak Petyára.

Petya bólintott, és segített felvakarni Kálmánt a kőről. A fiú ficánkolt. Gergő injekciós tűt vett elő, és beledöfte Kálmánba, aki ettől némileg megnyugodott.

– Ez mi volt? – kérdezte Petya.

– Semmi – súgta Gergő. – Csak H1N1 védőoltás. De hadd higgye azt, hogy nyugtatót vagy mérget kapott.

Gergő és Magdi a kijáratig kísérték, ahol Petya már elég szorosan fogta a fiút ahhoz, hogy ne oldhasson kereket.

Topor és József a bejáratnál futottak össze.

– Ügyes volt ez a dinnyés mutatvány – mondta elismerően Topor Józsefnek.

– Hogy csináltad?

– Mindenhol vannak beépített embereink – felelte József. – Na, nyomás, vallassátok ki a kis csótányt!

Topor Petya után indult, hogy segítsen neki lefogni Kálmánt.

– Végre! Már kezdtem aggódni! – köszöntötte őket Hársfalvi az autóban.

– Helló, főnök!

– Szervusz, fiam.

– Csússzon odébb, majd én vezetek!

Petya betessékelte Kálmánt hátra.

– Kár minden, gyerekzárás az ajtó! – mondta Kálmánnak Csete a hátsó ülésen.

– Te már kiszállhatsz, Mátéka! Te is, Fater! – rendelkezett Topor. – Kicsit sokan vagyunk itt!

Csete és Fater kimászott a túloldalon, Topor pedig beült hátra Kálmán mellé.

– Ez emberrablás! – tombolt Kálmán.

– Ó, igen! – mondta Topor, és műanyag gyorskötözővel összefogta a fiú csuklóját a háta mögött.

– Fel lesznek jelentve! – fenyegetőzött Kálmán.

– Fel bizony! – mosolygott Petya, és hátradobott egy kámzsát, amit Topor a fiú fejére húzott.

Az autó elindult.

– Most mi van? – kérdezte Kálmán a kámzsa alatt. – Elvisznek a pincébe?

– Annál sokkal rosszabb helyre viszünk – mondta Győző, és többet nem szólt a fiúhoz.

– Petya felmondott Hársfalvinak – jelentette Mona a telefonba Kingának.

– Éppen most? Ezt nem hiszem el! – dühöngött Kinga. – Már csak egy kicsi kellett volna. Egy egészen kicsi. Miért mondott fel?

– Mert megtudta, hogy lefeküdtem Hársfalvival.

– Hisz ezt már napokkal ezelőtt mondtad neki!

– De most magától Hársfalvitól tudta meg.

– És most hol van?

– Fogalmam sincs.

– Össze kell őket békítened.

– Nekem? Hogyan?

– Rendezel egy békítő uzsonnát.

– Hol?

– Hogyhogy hol? Otthon, nálatok.

– Ide az az ember be nem teszi a lábát.

– Mona, drága, hallgass végig. Van egy tervem, amivel egy életre elintézhetjük Hársfalvit. Én megkapom a műsorát, téged meg beajánllak a programigazgatónak. Jól hangzik?

– Aha!

– Hársfalvit leradírozzuk, és csak mi ketten maradunk, médiás csajok!

– Benne vagyok.

– Figyelj ide! A terv a következő: ha Petya megjön, te szánod-bánod, amit tettél. Elmondod, hogy azt szeretnéd, ha újra mindhárman egymás szemébe tudnátok nézni, ezért az lenne a legjobb, ha holnap délután meghívjátok Hársfalvit.

– Várjál, ezt leírom... – mondta Mona, és toll után kutatott. – Igen... egymás szemébe... holnap délután...

– Ha átugrasz hozzám, szerzek egy rakás marihuánát. Adok egy süteményreceptet, te pedig megsütöd a fűből.

– De én nem tudok főzni.

– Akkor megsütöm én. Tökmindegy. Ha Hársfalvi ott van, besütízteted. Legalább négyet beletömsz.

– És mi van, ha nem kér?

– Kér. Nagyon édesszájú.

– És aztán? Mit csinálok vele betépvé?

– Betépvé önfeladt lesz és laza. Boldogan megbocsát, a nyakatokba borul, aztán elindul haza, mert kezdődik a *Szérum*, márpedig azt mindig a saját tévéjén nézi, otthon.

– Ezt tudom. Tanúja voltam.

– Töletek nem messze van egy park játszótérrel.

– A Déry tér.

– Az. Én holnap estére leszervezek oda egy rendőr fejest és legalább két járőr-kocsit, hogy a közbiztonságról és a közlekedési morálról forgassak velük anyagot. Hársfalvinak el kell hajtania a park mellett. Neked csak annyi a dolgod, hogy Petyát ne engedd el vele. Mindenképpen Győző vezessen.

– Itthon fogom Petyát – ismételte Mona. – Utána mi történik?

– Van egy kaszkadőr barátnőm, akit teljes diszkréció mellett meg tudok bízni azzal, hogy ha meglátja Hársfalvi BMW-jét, rohanjon ki elé egy üres babakocsival. Hársfalvi reflexei amúgy is tompábbak lesznek a kelleténél, a lány pedig nagyon ügyes. Véletlenül rendőrök és kamerák is lesznek a helyszínen, és hopp, kész a botrány: Hársfalvi Győző kábítószer hatása alatt elgázolt egy babakocsis nőt. A megrázó képsorok mehetnek is a késő esti híradóba. Mire Hársfalvi műsora véget ér, neki is vége lesz.

A hátsó ülésen Kálmánnak a kámzsa alatt fogalma sem volt róla, merre járhatnak. Álltak piros lámpánál, hajtottak tempósan, araszolgattak, megjártak két körforgalmat. Nem a pincébe mennek, annyi biztos.

Petya és Győző elöl beszélgetett.

– Tegnap este azt mondta Mona, nem történt semmi – dünnyögte Petya.

– Nem is.

– De hét elején meg azt mondta... nincs is gusztusom mondani.

– Hogy úgy megraktam, ahogy te még soha?

– ...Igen. Mi az igazság?

– Az igazság az... – gyürkőzött neki Győző a héten már sokadszorra – ...az igazság az, hogy én egy ötvenhat éves, boldogtalan ember vagyok. A feleségem nem szeret, és nem is gyengéd. Bár azt, hogy ki szeret és ki nem, nagyjából le is szartam az elmúlt harminc évben. Tudod, Petya, az agyam még nagyon sokáig bírná, de a testem öregszik. Nem is tudom... valahogy bizonyítani akartam magamnak, imponált, hogy huszonéves csajokat rángathatok haza. Köztük Monát is. De soha egyikkel sem jutottam semmire. Fiam, nekem annyi.

– Meg ebben a tetves kocsiban, maga nyomorult... – kezdett bele Kálmán, de Petya hatalmasat fékezett, a fiú előrebillent, és belefejtelt a sofőrülés támlájába. Többé nem volt kedve szólni.

– Te se haragudj, Topor – fordult hátra Hársfalvi.

– Ugyan miért? Én kérek bocsánatot azért a zongorás históriáért. De ha tudná, hogy akkoriban milyen irritáló, átverni való, mocskos...

– Elég – intette le Hársfalvi.

Erre már a kámzsa is megszólalt:

– És most is milyen aljas, gennyes...

Újabb fékezés. Újabb találkozás a sofőrülés fejtámlájával.

– Bajom ájzatok! Ejhajaptam a nyejvem! – nyöszörgőn: Kálmán.

Újabb fékezés, ezúttal csak egy picit figyelmeztető blokkocska.

– Hova visznek? – selypegte a fiú, de nem jött válasz.

Sokáig haladtak szótlánul. Aztán Hársfalvi Petyához fordult:

– Most hogy vagytok Monával?

– Ő azt hiszi, hogy jól. És azt hiszi, hogy én is azt hiszem, hogy jól. Pedig tudom, hogy csak Kinga miatt kedves velem.

– Te pedig csak miattam vagy az vele – mondta Hársfalvi.

– ...Igen.

Még vagy tíz percig autóztak, mikor a BMW lassított. A sofőroldali ablak leereszkedett. Friss levegő csapta meg Kálmán arcát, majd az ablakot felhúzták. Beléphettek valamiféle sorompón. Az autó előre gurult, majd hátramenetbe kapcsol. Leparkoltak.

Kálmánt erős kezek ragadták meg: Petya rángatta ki a kocsiból. Hőség. Egyenetlen térkő. Aztán várni kellett, majd megfelelő ritmusban lépni. Talán forgóajtó. Aztán nagy, visszhangos csarnok, csúszós járólappal. Egy nő csatlakozott hozzájuk a bejáratnál:

– Ő az?

– Igen, Boglár.

– Nem lesz ebből baj?

– Ne izgulj.

Sok lépés visszhangzott a csarnokban. Tehát mindenki jön: Hársfalvi, Petya, Topor és most még Boglár is.

Elektromos ajtó kattánása hallatszott. Kálmánt előretaszították. A visszhangok megszűntek: egy linóleumborítású folyosón meneteltek. Kálmán újabb női hangot hallott:

– Egy kis sminket?

– Nem kell.

– Legalább a herpeszre...

– Hozzá ne érj. Azért a borotváért pedig még számolunk.

Aztán tágas, de szigetelt térbe értek. Visszhangok nem voltak. Valami sült felülről. Kálmánt felvezették két lépcsőfokon, és ellökték. Puha bőrkanapéra huppant. Valaki elvágta a gyorskötözőt a kezén, valaki lerántotta a kámzsát a fejéről.

Tévéstúdióban ült. Ugyanaz a vajszerű bőrkanapé volt alatta, amelyen a *Szérum* vendégei szoktak feszengeni. Mellette ugyanaz az íróasztal és ugyanaz a forgószték. A forgósztékban pedig Hársfalvi Győző. Csak ennyi volt meg a *Szérum* díszletéből, a stúdiót ugyanis már két napja *A sztár te vagy ma esti* döntőjének építik. A kanapé, az íróasztal és a forgószték idegenül bámészkodott a tehetségkutató show színpadán, velük szemben, a zsűri asztalánál pedig ott ült Topor és Petya.

– Hol vagyok? – kérdezte Kálmán.

– A tévészékházban – mondta Hársfalvi az íróasztal mögül. – Abban a tévében, amit lassan már egy hete vezetsz az orránál fogva. Tartozol nekünk annyival, hogy végre fölvilágosítsasz.

– Ez kényszerítés! Emberrablás!

– Ezt már mondtad.

– Fel fogom jelenteni!

– Ezt is mondtad már. Ideje lenne előrukkolni valami érdemivel.

– Forog! – szólt le Boglár a vezérlőből. A show felvételére bekészített hat kamerából kettő rögzítette a beszélgetést.

– Nem mondok semmit! Nincs mit mondanom! Disznóság!

– Akkor beszéljenek helyetted az e-mailek – döntött Hársfalvi. – Topor, legyél kedves!

– Egy pillanat! – mondta Topor. – Felhívom Csetét, hogy elküldte-e... Halló?... Itt Topor. Az e-mailek... igen. Elküldted?... Mi az, hogy jegyzetömbre írtad? A huszonegyedik században?... És azt miért nem tudtad reggel magaddal hozni?

– Mi lesz már? – kérdezte Hársfalvi.

Topor tehetetlenül nézett vissza.

„Nincsenek bizonyítékaink. Egy újabb értelmetlen tévéfelvétel”, gondolta Hársfalvi.

– És most, ha megbocsátanak, én... – Kálmán felállt, és megigazította a ruháját.

– Állj! – szólt le Boglár a vezérlőből. – Ezt figyeljék! Beadjuk a monitoron!

A színpaddal szemben egy kontrollmonitoron a televízió éppen futó déli hírösszefoglalója jelent meg:

– ...minden bizonnyal annak a lánynak a holtteste, akit egy hete keres a rendőrség. Sz. Edina a múlt hét szombatról vasárnapra virradó éjszakán tűnt el. Szerb illetékesek szerint a holttest öt-hat napos lehet. Újvidéki horgászok figyeltek fel a vízen úszó tetemre, az ő segítségükkel fogták ki a szerb hatóságok. A lány holtteste ma éjjel érkezik hazánkba.

A képek egy szétázott, felpuffadt testet mutattak női ruhában. A közeli képet gyorsan elhomályosították a technikusok, de néhány képkocka erejéig így is felismerhető volt Edina arca. Hiányos ékszerei és megszaggatott ruhája nem a víz műve volt.

Kálmán a látottak hatása alatt döbbenetben rogyott vissza a kanapéra.

– Mit tud? – kérdezte Hársfalvi.

Kálmán a tenyerébe temette az arcát, és percekig nem mozdult.

– Mondja el, hogy mit tud! – szólította fel ismét Hársfalvi.

Kálmán végül nagyot sóhajtott, és fölnézett. Könnyes volt a szeme.

– Én szerettem ezt a lányt.

– És mégis megölte.

– Nem én öltem meg.

– Akkor Balázs ölte meg.

– Nem. Az kizárt.

– Mondjon el mindent!

– Én és Balázs már a gimnáziumban is jó barátok voltunk. Majdnem testvérek. Állandóan együtt lógtunk. Együtt is csajoztunk. Szerettek minket a lányok. Mindig első osztályú, gyönyörű nők vettek körül. A szórakozóhelyeken mindig faggattak minket az idősebb tagok, hogy honnan vannak ilyen csajaink. Mikor azt mondtuk nekik, hogy csak úgy fölszedték őket, nem hitték el. Aztán egyszer odajött egy főszer. Azt mondta: tudna érte fizetni, ha szállítanánk neki lányokat. Így kezdtük el őket...

– Prostituálni – segített Hársfalvi kimondani a megfelelő szót.

– Akár. Elmondtuk nekik, hogy jó pénzt kapnak érte, levettük a magunk jutalékát, és mi is megdöbbszünk, hogy egy-egy alkalomra milyen könnyen kötélnek állnak a lányok. Nekik izgalmas kaland, könnyű pénz és teljes diszkréció. Nekünk pedig jól jövedelmező megélhetés. Nem is kellett toboroznunk őket: egymásnak adták a telefonszámunkat.

Mikor leérettségiztünk, én a szemináriumba felvételiztem, így garantáltan senki nem gyanakodott rám. Aztán a nemzetközi hálózat is kezdett kiépülni. Vittünk lányokat Németországba, Olaszországba, egyszer majdnem összejött Dubai is. Márciusban aztán forró lett a talaj. Három lányt vittünk ki egy hétvégére Amszterdamba, de a török kontakt elvette az útlevelüket. Végül sikerült visszahoznunk őket, de híre ment a dolognak. Az érdeklődés megcsappant. Úgyhogy újra a fizimiskánkra kellett hagyatkoznunk. Lányokkal randizgattunk, és a második-harmadik találkozás után egy buliban belekerült a poharukba egy kis ez-az, ami teljesen kiütötte őket. Ezután átadtuk a lányokat az ügyfeleknek, akik azt csináltak velük, amit akartak. Nekünk még jobb pénz volt, mert nem a jutalékot tartottuk meg, hanem a teljes összeget, a lányok pedig másnap semmire sem emlékeztek. Egy feltételt támasztottunk az ügyfeleknek: hogy illő öltözetben, illő helyen hagyják ott a lányokat. Ez persze további izgalmat csempészett a szórakozásukba. A legtöbb lány az előző napi ruhájában ébredt egy buszmegállóban. De volt, aki monokiniben ébredt egy strandon, és olyan is, aki plüssnyúl-jelmezben ocsúdott egy bevásárlóközpontban.

– És Edina?

– Nem tudom. Tényleg nem tudom. Úgy volt, hogy a második-harmadik találkozás után, mikor már bízik bennem, őt is bedobom az ügyfeleknek. Csakhogy beleszerettem. Az vonzott benne, ami el is borzasztott: még tizenhét sem volt, de már annyira ismerte és élvezte a testét, hogy úgy tűnt: ő drog nélkül is csinálná bárkivel. Ezért vigyáztam rá. Ezért akartam megtartani magamnak. Hogy nehogy baja essen. Balázs ugyanezért szerette volna minél hamarabb bedobni a közös kalapba. Ő meglátta benne az aranytojást tojó tyúkot.

– Akkor hogy jutott ide?

– Nem tudom. Talán a szertelensége miatt. A házi videót is ő találta ki. Szertelen, vad, kifulladásztalan lány volt. Azon az éjszakán, amikor az a fotó

készült rólunk a Facebookon, kettesben buliztunk. Nem akartam dolgozni. Sem aznap, sem soha többé. Edinával akartam lenni. Tizenegy körül befutott Balázs. Elújságotam neki, hogy úgy érzem, szerelmes vagyok. Örült a jó hírnek, és rögtön hozott három italt, hogy koccintsunk. Nem gondoltam, hogy Edina poharába belepottyantott valamit.

Később Edina azt mondta, átmegy a barátnőihez egy másik helyre. Mivel kezdett furcsán viselkedni, taxiba ültem vele, és együtt mentünk át a helyre, ahol a barátnői gondjaira bízta. Ekkor láttam utoljára.

– Gondolja, hogy Balázs utánament?

– Biztos. Balázs azóta nem veszi fel a telefont, és nem válaszol a leveleimre. Utánament, és leszállította valami aberrált baromnak, aki ezt művelte vele...

Kálmán hangja elcsuklott, egész testét rázta a zokogás.

Győző a kamerába nézett:

– Dávid Kinga a héten sok mindent mondott Kálmánról is, rólam is. Önöknek joguk van hozzá, mi pedig megérdemeljük, hogy megtudják az igazságot. Ítékezzenek kedvük szerint. Lesz rá egy egész nyaruk. Az őszi viszontlátás őszinte reményében búcsúzik önöktől a műsorvezető: Hársfalvi Győző.

– Bravó – mondta Ják Attila programigazgató, amikor két óra múlva a vágószobában megnézte az összevágott anyagot. – Életed legjobb riportja, Győző.

– Arra gondoltam – vetette fel Hársfalvi –, hogy a holnap esti adás beszélgetését kicserélném erre.

– Szó sem lehet róla.

– De... hogyhogy? Most mondtad, hogy életed legjobb riportja. Még a felkonfot is fölvettem hozzá. Nagyon hatásos lenne: annyira friss az anyag, hogy *A sztár te vagy* stúdiójában...

– Akkor sem fog lemenni.

– De miért nem?

– Mert hétvége van. Nem tudom leegyeztetni sem a jogi osztállyal, sem a kereskedelmivel...

– Én vállalom a felelősséget.

– De én nem – mondta a programigazgató. – Az a fiú emberrablással vádolt. Kényszerítéssel.

– Csak az elején. A végén úgy kellett kitámogatni az utcára. Topor János hívott neki taxit.

– Akkor sem. Ilyenkor már nem változtatunk. A csütörtökön összevágott beszélgetés is eléggé lehúzza a fiút.

– Azt a beszélgetést azért vágtam olyanra, hogy kiderüljön belőle az igazság. De abból nem derül ki semmi, viszont üvölt róla, hogy egy manipulált, hazug riport. Ez a mostani beszélgetés lenne az igazság.

– Győző, az igazságot nem dobhatjuk csak így a nézők arcába. Az igazság kiábrándító.

– Akkor mi legyen? Ezt az igazságot te nem szeretnéd, azt a hazugságot pedig én nem.

– Akkor maradjon a valóság. Ami akkor, ott, a stúdióban történt.

– De az meg lapos.

– Ez a baj a szakmánkkal. A valóság lapos, az igazság pedig kiábrándító. Mindegy, dönts el, de ahogy hétfőn is mondtam: sok múlik ezen az adáson. És most le kell mennem *A sztár te vagy* döntőjére.

Ede, a vágó csendben ücsörgött az egész beszélgetés alatt.

– Most mi a fenét csináljak? – töprengett hangosan Hársfalvi. Mert ki ne töprengene hangosan egy vágó mellett, aki már harminc éve simul bele a bútorzatba?

– Amikor csütörtökön összevágtuk azt a beszélgetést – szólalt meg Ede akkor még lelkes volt. Jogosnak és igazságosnak érezte azt a vágást.

Hársfalvi meglepődött. Sosem hallotta még ilyen hosszan beszélni Edét. Meglepődött a hangerején, a hangszínén, az intonációján, a választékosságán.

– Amikor vágtuk – merengett Hársfalvi –, akkor nem olyannak akartam mutatni Kálmánt, amilyen a stúdióban volt, hanem olyannak, ami szerintem az igazság.

– És ki maga, hogy eldöntse, mi az igazság? – kérdezett vissza Ede.

– Tessék?

– Egy embert ismerek itt a székházban, aki saját maga kiáltja ki a tényeket igaznak a köz nevében, és az Dávid Kinga. Nagyon kérem, ne legyen ön is olyan, mint ő.

– Ezt hogy érti?

– Az a beszélgetés, amit csütörtökön vágtunk Kálmánról, éppen olyan, mintha Dávid Kinga vágta volna.

Hársfalvi szóhoz sem jutott. Ede pedig folytatta:

– Ha elhiszi magáról, hogy tudja, mi az igazság, akkor nemsokára azt is el fogja hinni magáról, hogy az igazság az, amit ön mond.

Hársfalvi zavartan nézett a férfira.

– ...Mi is a neve?

– Ede.

Hát persze. Ede. Harminc éve hunyorog a monitorra. Ez alatt a harminc év alatt csak ritkán szólt. De akkor igazat.

– Megjöttem! – toppant be a nappaliba Petya.

– Merre jártál? – kérdezte Mona a konyhából.

– Edzettem – hazudta Petya, és tudomásul vette, hogy ezzel a mai edzés kimarad. – Te mit csinálsz?

– Főzök.

– Nem szoktál főzni.

– Itt az ideje, hogy elkezdjem.

Petya kiment a lányhoz a konyhába, de olyan fojtó és kellemetlen szag fogadta, hogy visszamenekült a nappaliba, és ablakot nyitott.

– Miből főzöl?

– Amit itthon találtam.

– Gondoltam. Régóta érik egy bevásárlás.

– Figyelj csak! – szólt ki Mona a konyhából. – Arra gondoltam... várjál...

Mona megnézte a jegyzeteit.

– Mire gondoltál? – kérdezte Petya.

– Hogy tisztázhatnánk Hársfalvival a nézeteltérésünket. Nem akarom, hogy miattam elveszítsd a munkádat. Leülhetnénk, és... egymás szemébe nézve... egy ilyen... békítő uzsonnán...

– Hívjuk meg Hársfalvit?

– Igen.

– Ebbe a házba?

– Igen.

Ha Mona most Petya szemével látta volna magát, szégyellte volna, milyen átlátszó.

– Nem bánom. Hívjuk – mondta Petya. – Adjunk neki egy esélyt.

– Én a holnap délutánra gondoltam.

– Miért pont akkorra?

– Hogy a *Szérumot* már ő is nyugodt szívvel nézhesse otthon.

Petya elvagyorodott: „De fontos lett hirtelen Hársfalvi lelki békéje!”

– Rendben van. Én holnap kitakarítok és összepakolok.

– Fölhívod Hársfalvit, vagy fölhívjam én? – kérdezte Mona.

– Jobb, ha én beszélek vele – mondta Petya, és bevonult a fürdőbe, hogy Mona ne hallja.

Győző éppen otthon válogatta a ruháit, amikor megcsörrent a telefon.

– Halló!

– Petya vagyok – suttogta a fiú a fürdőből.

– Mondjad, fiam.

– Mona meghívta magát holnap délutánra egy békülő uzsonnára.

– Te mit gondolsz?

– Hogy csapda.

– Akkor mindenképpen eljövök.

– Ő fog sütni. Mondjuk, arra külön kíváncsi vagyok.

– És te?

– Én kitakarítok és összepakolok.

– Mit kell összepakolni?

– A cuccaimat. Két sporttáskában elfér minden.

– Remek. Én mit hozzak?

Petya kijött a fürdőszobából, és csatlakozott Monához.

– Hársfalvi kérdezi, hogy mit hozzon.

- Saját magát. Lesz minden – mondta Mona.
- Lesz minden – ismételte meg Petya a telefonba.
- Mona szereti a hurkát? – kérdezte Hársfalvi.
- A hurkát szereted? – kérdezte Petya a lányt.

Mona történetesen imádta.

- Imádom.
- Imádja.
- Akkor hozok azt. Hányra?
- Hányra?
- Hatra.
- Hatra.

Petya letette a telefont.

- Na gyere, adj egy puszit! – mondta Mona.

Petya pedig megpuszilta, úgy, ahogyan James Bond puszilná meg Mata Harit.

Csete Máté az ágyban feküdt, takaróval a fején. Eszti vigasztalni próbálta.

- Jól vagy, Mátéka?
 - Nem vagyok jól! – nyögte ő a párnák alól. – Egy totális csődtömeg vagyok!
 - Mi a baj?
 - Hogy Topor egy hete nyomoz, én meg elpuskázom a bizonyítékokat!
 - Most rám vagy mérges, hogy kikapcsoltam a telefont?
 - Nem rád vagyok mérges.
 - Nem tudhattam! Tegnap este úgy mentem el aludni, hogy a sajátom volt a töltőn...
 - Mondom, hogy nem rád vagyok mérges! – sziszegte Csete.
- Eszti meglepődött a hangnemen.
- Ide figyelj, te velem ne legyél ideges! Én mikor voltam veled ideges?
- Csete hangja meglágyult.
- Nem vagyok ideges, az ég szerelmére! Csak egy rakás szarnak érzem magam.
 - Nem vagy az. Ezt csak a többiek érzékeltetik veled. Válogasd meg jobban a barátaidat.
 - Nem velük van a gond. Egyszerűen vannak dolgok, amiket én... ma is inkább velük kellett volna lennem.
 - Akkor miért voltál itthon? Épp csak egy órácskára szaladtál el.
 - Mert nem akartam a szombatunkat tönkretenni.
 - Te nagyon édes vagy. De nyugodtan lehetsz a barátaiddal.
- „Jókor mondod!”, gondolta Csete, de inkább nem mukkant a takaró alatt.
- Eszti a vállát simogatta.
- Drága Mátékám! Úgy szeretlek!
 - Én is.

Eszti tovább simogatta a vállát.

– De ugye szólsz, ha úgy érzed, hogy rád telepszem?

Csete Máté ekkor úgy döntött: amilyen hosszán csak lehet, halottnak tette magát.

– Nincsenek bizonyítékok – mesélte Józsefnek Topor a gyanakvók főhadiszállásán. – Csete elkeverte őket. Csak Kálmán vallomása van, amit Hársfalvi átadott a programigazgatónak, aki sohasem fogja leadni.

József felhördült:

– De akkor hogy tudja meg a világ...

– Elég, ha mi tudjuk. Miért kellene ezt mindenkinek tudnia?

– Mert a média... a tájékoztató szerep...

– A média abból él, hogy olyasmiket dörgöl az emberek orra alá, amihez semmi közük. Kálmánnak nem a világgal kell elszámolnia, hanem saját magával. Azt pedig úgysem tudja megúszeni.

– De bölcs lettél! – mondta József.

– Viccelsz? – mosolygott Topor. – Egy hete dolgozom a médiában!

– Na gyere ide, öregfiú – intett József –, búcsúzóul megmotozlak, aztán menj isten hírével!

Hársfalvi Győző egy rakás régi ruháját bezsákolta. Elrakott minden olyan türkizkék vagy rózsaszín inget, aminek drága pénzért szaggatták meg a gallérját, vagy írtak angol óriásszavakat a hátára. Elrakta a zsabós ingeket. A rojtosra koptatott farmereket. Elrakta a hegyes orrú cipőket is. Tulajdonképpen mindig is utálta őket.

Alig maradt valamije, de azok jók lesznek arra, hogy elmenjen bennük normális ruhákat venni.

Este nem volt kedve bekapcsolni a tévét. Nem volt kíváncsi arra, hogyan nyeri meg Róna Zsolt *A sztár te vagy* döntőjét egy olyan tizenöt éves számmal, aminek a jogdíját olcsón mérték, és amivel addig fogja ostromolni az összes vidéki diszkót, családi napot és céges rendezvényt, amíg *A sztár te vagy 2* győztese odébb nem pöcköli.

Győző korán lefeküdt. Holnap reggelre programot talált ki magának. Az agya nem cikázott, a gondolatai nem zakatoltak: rendet, békét és nyugalmat érzett.

Összefonta ujjait a mellkasán, és anélkül, hogy keresztet vetett vagy bármit mormolt volna, erre gondolt: „Köszönöm.”

Vasárnap

Vasárnap. Végre vasárnap. Este *Szérum*. Reggel pedig mise.

Hársfalvi Győző vekkerszóra ébredt, kicsivel nyolc előtt. Kisimult arccal és lélekkel könyökölt fel az ágyban, és arra gondolt: ma lesz a napja, hogy televíziós műsorvezetőként megbukik, és talán annak is ma lesz a napja, hogy a Hentes kicsinálja. Legalábbis néhány csontját eltöri, az biztos.

Győző ezért még tegnap este úgy döntött: elmegy templomba. Hogy kongó ürességében is milyen túlcsondulóan teli, azt már tudta. Most arra volt kíváncsi, milyen az, amikor tömve van olyan emberekkel, akik átéltek már az ő keddi élményéhez hasonlót.

Emellett elbeszélget kicsit a „nagyfőnökkel”, hiszen ott nagyon sok imát mondanak. Elücsörög, eltűnődik a múltjáról és a jövőjéről. Hátha születik pár jó gondolata. Esetleg végiggondolja a vallásos tartalmak online üzletének lehetőségét is.

Kikelt az ágyból. Ahogy a matrac szélére evickélt, észrevette, hogy valami akadályozza a mozgásban. Valamibe beleakadt a combja, valami nyomta odalent.

Benézett a takaró alá, és nem akarta elhinni, amit lát. Az a bizonyos vértolulás, amely hajnalban vagy reggel egy egészséges férfiembernek nemcsak természetes, de sokszor kínos is tud lenni, Győzöt hosszú évek után most először lepte meg.

„Basszus, pont, amikor templomba készülök!”, gondolta. „És pont most nincs kéznél egy...”

...egy nő? Nem. Egy fényképezőgép. Mert aki nárcisztikus volt, az is marad.

Győző a fürdőszobába ügetett kétrét görnyedve. Csak a tükör előtt húzta ki magát, büszkén feszített, igazgatta a nadrágját, tipegett, és a tükörben nem Alain Delont látta, még csak nem is Rocco Siffredit, hanem egy egészséges Hársfalvi Győzöt.

„Na, menjünk a templomba!”, mondta magában, és véget vetett a pózolásnak.

Orra fölött a borosta határozottan bajusznak tűnt, a herpeszét pedig már egészen megszokta.

A gardróbjával viszont bajban volt. Nem tudta, hogy ki kell-e öltözni misére, ráadásul ő idáig mindenhová kiöltözött. Tegnap este pont a kiöltözős ruháit számúzta, amik pedig maradtak, azok tényleg csak hétköznapi rohangászásra voltak alkalmasak.

– Nem baj, egy farmer és egy ing bőven megteszi – gondolta, majd három pohár narancslé és néhány szem keksz után útnak indult.

A mise kilenckor kezdődött. Hársfalvi pár perccel háromnegyed kilenc után érkezett. Bizonytalanul állt meg az előtérben. Akik vele együtt érkeztek, azok a szenteltvíztartóhoz léptek, bemártották az ujjaikat, majd keresztet vetettek.

„Csinálhatnák lassabban is”, gondolta Hársfalvi, majd az jutott eszébe: biztos azért nincs fent a Youtube-on a keresztvetés, mert azt hiszik, hogy mindenki tudja. Micsoda nagyképűség.

Győző kissé félrehúzódott, megvárt még két-három embert, aztán amikor kiürült az előtér, ő is a szenteltvíztartóhoz lépett, bemártotta az ujjait... és keresztvetés helyett megnyalta a kezét. Sós. Mindegy.

Győző a homlokához és a vállához verte az ujjait keresztvetés gyanánt, aztán belépett a csarnokba.

A padok mögött kisasztalok sorakoztak. Rajtuk persely, szórólapok, imakönyvek és újságok. Az újság kétszázharminc forint volt, az imakönyvek fölé pedig egy cédulát rajzszögeztek:

Vedd el, de ne vidd el!

Kölcsönadják. Rendes tőlük. De akkor hol lehet megvenni? Még sosem látta könyvesboltokban...

Mivel még volt tíz perc a kezdésig, Győző úgy döntött, vesz egy újságot, és átlapozza. De nem volt kétszázharminc forintja. Egy ezrese volt csupán, és egy ötezrese. Aztán felderengett neki, hogy misén úgymint szoktak a perselybe dobni, bedobott hát egy ezrest, elvett egy újságot, és elindult előre.

Aztán megtorpant:

„De hülye vagyok! Ezért a pénzért négyet is elvehettem volna!”

Visszafordult. És újra megtorpant:

„De hát minek nekem négy?”

Visszafordult. És újra megtorpant.

„És ez az egy? Ez minek nekem? Átlapozom és visszarakom.”

Visszafordult, hogy visszavegye az ezresét. És újra megtorpant.

„De az már bent van a perselyben, nem fogom tudni kipiszkálni.

Visszafordult, hogy helyet keressen magának. És közben rettenetes nagy baleknak érezte magát: még csak három perce van a templomban, de az egyház máris több mint háromszáz százalékos profitot realizált rajta.

Győző kinézett magának egy helyet az egyik hátsó padsor szélén. Beült. A padsor közepén két idős asszony ült. Rosszallóan néztek rá, aztán összesúgtak.

– Mi van? – biccentett feléjük Hársfalvi.

Egy gimnazista fiú és a barátnője érkeztek a padsorhoz. Hársfalvi felpattant, hogy beengedje őket, de azok előbb még térdet hajtottak az oltár felé, és csak azután másztak be.

„Ők tudják”, gondolta Hársfalvi, és ő is a köhöz koccintotta a térdét, majd visszaült. A két néni ugyanolyan gyanakvóan nézett rá.

Hársfalvi ekkor már nemcsak kételyt érzett, hanem azt is, hogy a reggelire megivott három pohár narancslé több, mint amit a szervezete két órán át tárolni tud. Győző kicsit közelebb húzódott a mellette ülő párhoz, és megkérdezte:

– Elnézést, van itt vécé?

A két öregasszony újra megbotránkozva sűgött össze.

„Könnyű nektek! Rajtatok már pelus van!”, gondolta Hársfalvi, és őszintén szólva nem értette a dolgot. Olyan emberekre számított, akik már évtizedek óta gyakorolják a szelídséget. Akkor meg miért néz ilyen gyanakvóan ez a két öreglány? És egyáltalán: nekik legalább húsz évvel több idő állt rendelkezésre a megfelelő életbölcesség és empátia elsajátításához, Hársfalvi mégis úgy érezte: ő egy hét alatt többre jutott.

Kezébe vette az újságot, és keresztbe rakta a lábát. Nem is annyira a látszat, inkább a narancslé miatt. Lapozgatni kezdett. Család... hitvallás... ifjúsági találkozók...

Újabb hívő érkezett a padhoz, ezúttal egy negyven év körüli férfi. Hársfalvi úgy döntött, nem mászik ki megint, hanem beljebb csúszik a nénikhez. A férfi megköszönte, és leült. Feszengett. Oldalra sandított. Aztán amikor már nem bírt tovább magával, megkérdezte:

– Elnézést, maga Hársfalvi Győző?

– Igen.

A férfi válasz gyanánt fölállt, és másik padot választott ülőhelyül. Győző újra kicsúszott a pad szélére.

– Szégyellje magát! – mondta Győzőnek a két barátságtalan néni egyike.

– Tessék?

– Nem szégyelli magát? – sziszegte a másik. – Hogy merészel idejönni? Isten házába?

Ekkor egy harmadik néni állt meg Győző mellett, és a vállára tette a kezét.

– Aranyoskám, ez az én helyem már húsz éve.

És ekkor még a mobiltelefonja is megszólalt. Mindenki hátrafordult, hogy lássák, ki az a paraszt.

– Ez azért mindennek a teteje! – pusmogta a férfi, aki az imént ült el Győző mellől.

– Ez az a fickó! – hallotta többfelől.

– Azért ez ízléstelen!

Győző kinyomta a telefont, majd föl pattant, és térdhajtás, keresztvetés nélkül elhagyta a templomot. Az újságot pedig kifelé menet visszahajította oda, ahonnan elvette.

Ahogy kiért, elkezdődött a mise. De ő nem állt meg, nem nézett hátra: szapora léptekkel tartott az autójához, ahol végre biztonságban érezhette magát.

Mikor besüppedt a bőrülésbe, elővette a telefonját. Topor kereste. Győző visszahívta.

– Szevasz, kerestél.

– Igen. Szabó Edináról van szó.

– Mi van vele?
– Láta az újságban a képét?
– Nem. Ma reggel még nem jutottam újsághoz. Illetve jutottam, csak abban nem közölnek ilyesmit.
– Akkor vegyen egyet. Az újság azt írja, hajnalban hazahozták a holttestét. Tudja, hova viszik ezeket a testeket?
– Igen. A Füredi utcába.
– El tudná intézni, hogy bemenjünk oda?
– Ha nagyon fontos, akkor el.
– Nagyon fontos.
– Akkor ott találkozunk egy óra múlva.
Hársfalvi nem bánta, hogy vasárnap délelőtt hullaházat kell látogatnia: ott legalább van vécé.

Mona a nappalit porszívózta, Petya pedig a szétdobált holmijait pakolta össze, amikor megcsörrent Mona telefonja. Mivel a lány nem hallott a porszívó zajától, Petya odavitte neki a készüléket:

– Keres a pedikűrösöd.
– Ilyenkor? Nahát! – hebegte a lány zavartan. – Befejeznéd, amíg beszélek?
Mona átpasszolta a porszívót Petyának, hogy az ne hallja a beszélgetést. De miért is akarná hallani? Úgyis tudja, hogy Kinga az.
– Kész a cucc – mondta Kinga.
– Szuper... el tudnád hozni? – kérdezte Mona.
– Hogy én? Egy tepsi marihuánás süteményt? Megbolondultál? És ha elkapnak?
– És ha engem kapnak el?
– Ha engem kapnak el – érvelt Kinga –, akkor az egész akciónak lóttek. Én túl sokat kockáztatok. Te viszont csinos lány vagy, kidumálod magad.
– Rendben. Hol?
– Nálam. Délután egykor.
Mona letette a telefont, és Petyához lépett:
– Délben elvinném a kocsidat!

Hársfalvi Győző még senkit nem rakott jégre, de az alvilági arculatának része volt, hogy néha fogpiszkálót rágcsálva, mint aki épp egy kiadós ebéden van túl, bemegy a hullaházba, és flegmán megbökdös a fogpiszkálóval egy-két alvilági ördögöt. Tudta hát, hogy kit kell hívnia, és mennyi pénzt kell adnia ahhoz, hogy végre személyesen is találkozzon Szabó Edinával.

Topor az épület előtt várta. Együtt mentek végig a hosszú folyosókon, együtt álltak a falba tolt tepsik előtt, és együtt nézték, ahogy az egyiket kihúzza a halottkém.

– Találtak már valamit? – kérdezte Győző.
– Nem sokat.

- Ez a teljes ruházata?
- Igen – mondta a halottkém. – Viszont nincs rajta bugyi.
- Győző a homlokát ráncolta:
- Talán... megpróbálták...
- Erőszakos behatolásnak nincs nyoma – mondta a halottkém.
- És nem találtak benne... idegen DNS-t?
- Nem néztük. Ha volt is, öt napja ázik. Semmire sem tudnánk használni.
- Hársfalvi Toporhoz fordult.
- Most te jössz! Mi volt az a nagyon fontos?

Topor megmutatta Hársfalvinak a reggeli újságot. Az újság negyedik oldalán egy fekete-fehér kép volt a vízi hulláról. Csakúgy, mint a híradó felvételein, a fotón is elhomályosították a lány arcát. A füle azonban éles maradt, és tisztán látható volt benne egy fülbevaló. Egy parányi igazgyöngy, aranyfoglatban.

Hársfalvi az előtte fekvő lány fülét nézte: nem volt benne fülbevaló.

– Nézze meg a jobb fülét! – mondta Topor. – A képen is a lány jobb arca látszik.

Edina jobb fülében benne volt az igazgyöngy.

Topor ezután elővette az egyik kinyomtatott képet, amit Józseftől kapott.

– Látja? Itt van a kép, amin Kálmánnal szerepel az eltűnése éjszakáján. A bulin ugyanezt a fülbevalót viselte. És itt még megvolt mind a kettő. Ugyanaz a fülbevaló. Aztán hopp, a kettőből eltűnt az egyik.

Hársfalvi tudta, hogy hova lett az a fülbevaló. Kedden, a tévéfelvétel előtt fűrődött a cipőtalpába Zelényi autójában. Amikor kiszállt, azt hitte, kavics. Később azt hitte, Róza fülbevalója. Bizonyíték arra, hogy Róza Zelényi autójában ült.

De vasárnap hajnalban nem Róza volt az, aki Zelényit szórakoztatta. Vasárnap hajnalban Szabó Edinát szállította Balázs az államtitkárnak. Nem lehet tudni, hogy Balázs adagolta-e túl a lányt, vagy Zelényi játszadozott-e vele túl sokat. Csak annyi biztos, hogy hajnalban, amikor megunta, beledobta a testet a Dunába.

Hársfalvi lúdbőrös lett a gondolattól.

– Honnan tudad, hogy engem érdekel ez a fülbevaló? – kérdezte Toport.

– Kedden, a felvétel szünetében, mikor az íróasztalnál ücsörgött, láttam magánál – felelte Topor.

– Gondolom, most rám gyanakszol.

Topor megrázta a fejét:

– Ha így lenne, nem magát hívtam volna, hanem a rendőrséget.

– A tévéfelvétel napján Zelényi autójában ragadt a cipőtalpamba. Azért őrizgettem, mert azt hittem, a feleségemé.

– ...Aki akkor még nem tudta, hogyan bánik Zelényi a nőekkel.

– Nem. De azóta biztosan rájött. Mi másért akart volna visszajönni?

– És most mit tegyünk? – kérdezte Topor. – Küldjük rá a rendőrséget Zelényire?

– Miért, mert Edina fél pár fülbevalója énnálam van? Előbb csuknának le engem. A fülbevaló nálam van, és Kálmánt is én vegzáltam egy héten keresztül.

– Akkor?

– Akkor Zelényi ezt most megint megúszta. Az ilyen tetvek mindig megússzák.

– Nehogy azt higgye! – mondta Topor. – Zelényinek nem a világgal kell elszámolnia, hanem saját magával. Azt pedig úgysem tudja megúszni.

– De bölcs lettél!

– Hát igen – mondta Topor, aki már másodszorra ékeskedett ezzel a közhellyel, és ezért elszégyellte magát. – Ez igazából egy Bob Dylan-nótából van. Róna Zsolti énekelte tegnap *A sztár te vagyban*.

– Tényleg – sóhajtott Hársfalvi mi lett Róna Zsoltival?

– Hogyhogy mi? – lobogtatta meg Topor az újságot. – Megnyerte.

Dávid Kinga ajtaján pontban egy órakor kopogtattak.

– Ki az?

– Mona.

– Gyere gyorsan!

Kinga kinyitotta az ajtót, Mona pedig besurrant.

– Itt van – mutatott Kinga egy tepsire a konyhában. – Becsomagoltam három réteg alufóliába, hogy ne lehessen érezni.

– Mit?

– Sajnos van egy kis szaga. De otthon majd szórd meg fahéjas porcukorral. És gyújtsál mellé füstölőt, az elnyomja. És vidd ezt is.

Kinga egy becsomagolt, szalaggal átkötött dobozt adott Monának.

– Ez mi?

– Ajándék Hársfalvinak. Add majd át békülésed jeléül azzal, hogy Győző csak otthon nyissa ki.

– Mi van benne?

– Csak a szokásos cucc. Alkohol, amfetamin, kokain. A balesetnél a rendőrök megtalálják, az újság pedig lehozza, hogy alkoholra és kábítószerre bukkantak a bedrogozott gázoló kocsijában. Legalább két évre bevarrják, a csatorna pedig két lábbal rúgja ki.

Mona levitte a holmit Petya kocsijához, és bepakolta a csomagtartóba. A tepsire és a csomagra rádobta a pokrócot, amivel Petya takarózik, ha a kocsiban alszik. Majd, biztos, ami biztos, legfőleg elhelyezte Petya edzőcuccos táskáját.

Aztán beült és elindult. Óvatosan vezetett. Kis utcákon hajtott. Nem szabálytalankodott, nem hajtott gyorsan. Nem adott okot arra, hogy esetleg igazoltassák.

Közben pedig egyre kellemetlenebbül érezte magát. Simán lemeszelhetik. Simán kiszúrhatják nála a drogot. Simán bevarrhatják. Ennyit nem ér ez az egész.

Mona egyre idegesebb, egyre feszültebb lett. Esetleg hazaér a holmival gond nélkül. De amit ő hazáig megúszhat, az délután sokszorosán fog Hársfalvi nyakába zúdulni.

Mona úgy gondolta, ez már túl sok. Nem ilyen áron akar érvényesülni. Nem akar olyan aljas lenni, mint... mint Dávid Kinga.

A Zöldlomb úton, amerre Mona hajtott, sosem volt még közúti ellenőrzés. Most azonban Mona legnagyobb meglepetésére mindkét irányban állt egy-egy rendőrautó, és aki arra ment, azt megállították. Márpedig a forgalom vasárnap délből elég gyér volt. Sem Mona előtt, sem mögötte nem haladt más autó. Mona ellenőrizte, hogy be van-e kötve, még a fényszóróját is felkapcsolta, és egyenesen sebességgel tartott a rendőrautó felé.

A rendőr – egy fiatal tiszt – kísértelt az útra, és leintette.

Mona a rendőrautó előtt megállt. Nem moccant a sofőrülésben. A rendőr előresétált, és behajolt az ablakon. Mona ideges volt, és tudta, hogy képtelen leplezni.

– Jó napot kívánok! Közúti ellenőrzés, jogosítványt, forgalmi engedélyt kérnék szépen!

Mona remegő kézzel keresgélte az iratait. A rendőrnek is feltűnt az idegessége. Végül előkerült a jogosítvány és a forgalmi engedély is.

– Ki az a Lisztes Péter? – kérdezte a rendőr.

– A barátom. Az övé a kocsis – mondta elcsukló hangon Mona.

A rendőr bólintott, majd az iratokkal együtt hátrasétált a rendőrautóhoz, és beült. Percekig nem szállt ki. Mona pulzusa pedig egyre emelkedett. Végül a rendőr hirtelen megjelent az ablakban. Mona megijedt.

– Feszültnek tűnik – mondta a rendőr.

– Csak vizsgázni megyek, és azért...

– Főiskola?

– Igen.

– Melyik?

– Az mindegy – mondta Mona.

A rendőrt meglepte a válasz.

– Tudja, miért állítottam meg?

– Nem.

– Mert az egyik fényszórója ki van égve.

Mona pedig átkozta magát, hogy a rendőr előtt száz méterrel felkapcsolta a fényszórót, és Petyát is átkozta, mert már három hete nem képes kicserélni az izzót.

– Szálljon ki, legyen szíves! – mondta a rendőr.

Mona belegabalyodott a biztonsági övbe, utána pedig majdnem kizuhant az ajtón.

– Belenéznek a csomagtartóba.

Mona rángatni kezdte a csomagtartó ajtaját.

– Kicsit akad a gomb...

Tényleg akadt. De végül kinyílt.

A rendőr az ajándékot nézte, a pokrócot és az edzőtáskát.

– Szülinapra megy?

– Igen.

– Az előbb azt mondta, hogy vizsgázik.

– Előbb igen. De utána szülinap lesz.

A rendőr orrát csavarta valamilyen ismerős szag. Behajolt a csomagtartóba, úgy szimatolt.

– Fűszag van.

– Az nem... az csak a pasim edzőcucca.

Mona behajolt a csomagtartóba, kinyitotta a táskát, és kivette Petya büdös törülközőjét. A rendőr orra alá akarta tartani, de a tiszt elhajolt.

– Köszönöm, messziről is érzem.

Néhány másodpercig álltak így egymással szemben. Végül a tiszt ezt mondta:

– A fényszóróért ötezer forintra bírságot.

Mona becsukta a csomagtartót, a rendőr pedig kitöltött egy lapot a tömbjében, és Monának adta.

– További jó utat. Az izzót pedig cseréltesse ki minél hamarabb.

Mona visszaült az autóba. A szíve még hosszú percekig dobogott, a lába pedig úgy remegett az adrenalintól, hogy folyton lecsúszott a gázpedálról.

Hársfalvi Győző délután ötkor újra a gardróbja előtt töprengett. Miben menjen Petyáékhoz? A legjobb összeállítás az lett volna, amiben a templomba ment, de az az ing és az a nadrág azóta megjárta egy hullaházat is. Hiába dobta a ruhát azonnal a szennyesbe, hiába mosta meg a haját és sikálta át a bőrét, még mindig az orrában volt az a fanyar szag. Végső elkeseredésében arra jutott: lehet, hogy a bajuszszőrbe ragadt bele a bűz, ezért borotvát rántott, és hatalmas vívódás közepette újra simára borotválta az arcát, kivéve a herpesz körüli bőrt: nem akart belevágni a hegbe, ezért hagyott körülötte egy huncut szőrglóriát.

Újra egy szokatlan arc nézett vissza a tükörből, de a célját elérte: a szag valamelyest enyhült.

Kinga úgy számolta, hogy ha balul sül el a vendéglátás, akkor Hársfalvi leghamarabb fél hét körül ér a parkhoz. Ha pedig minden jó alakul, akkor a látogatás legfeljebb fél nyolcig húzódik el, mivel Hársfalvi nyolcig haza akar érné a *Szérumig*. Kinga tehát negyed hét körül érkezik, eligazítja a babakocsis kaszkadőrlányt, aztán a fél hétkor érkező közlekedésbiztonsági szakemberrel és a rendőrökkel átveszik, mit akarnak rögzíteni. Ha kell, a kamera negyed héttől forog. A fényviszonyok jók, az idő tiszta, a nap hátulról fog sütni. Arról a sarokról, ahol ők állnak majd, az operatőr a riportalany válla fölött pont a zebrára lát. Ha nem akarják, akkor is fölveszik a balesetet.

Hársfalvi Győző pontban hatkor kopogtatott Petya ajtaján. Odafelé elhúzott a park mellett, de nem látott semmi gyanúsat.

– Hársfalvi úr, kerüljön beljebb – mondta Petya.

Mona épp az asztalt rendezgette. Ahogy Győző belépett, megcsapta a füstölő édeskés szaga.

– Nem zavarja, főnök? – kérdezte Petya. – Mona ragaszkodott hozzá.

– Egyáltalán, sőt! Hol a ház úrnője?

Mona Győző elé perdült, Hársfalvi pedig átnyújtotta a nejlonszatyrot, amiben a fagyott hurka volt.

– Ezt a kisasszonynak hoztam. Véres, májas, vegyesen. Egy barátom csinálja, nagyon jó cucc.

– Imádom! – mondta Mona. – Adhatok két pusztit?

Hársfalvi a herpeszére mutatva háritott, majd az asztal felé fordult, ahol a Kinga-féle sütemény díszelgett porcelántálon, fahéjas porcukorral meghintve.

– Nahát! Maga sütötte?

– Nem. A pedikűrösöm. De nagyon finom.

– Nos, akkor térjünk a tárgyra – mondta Hársfalvi. – Ez egy békülő délután, ahol egymás szemébe nézve és a többi... Petya! Ez a lány az ágyamban járt. Ugye nincs harag?

– Nincs, Győző bácsi.

Hársfalvi és Petya megölelte egymást. Hársfalvi ezután a lányhoz fordult:

– Mona... mondandónkat irányodban Petya összegzi.

Petya az asztalhoz lépett. A4-es tenyerével az asztallap alá nyúlt, és süteményestül-füstölöstül a lányra borította.

– Ez... ez mi volt? – kérdezte Mona meglepetten.

– Az, hogy egy semmirekellő, lusta, gátlástalan szuka vagy, és én most elhagylak – mondta Petya, majd Hársfalvihoz fordult.

– Megvagyunk? – kérdezte Hársfalvi.

– Megvagyunk – felelte Petya, és felmarkolta két sporttáskáját.

Negyed hétkor a parkban elhelyezkedett a kaszkadőrlány a babakocsival. Kinga beállította az operatőrt.

– Szerintem az a képkivágás jó lesz. Látszódjon a zebra is.

– Mit csinál az a kismama ott? Miért nem megy már át? – kérdezte az operatőr.

– Ne törődj vele.

– De benne van a képben. Zavaró.

– Akkor se törődj vele. Hagyd.

Petya és Hársfalvi az utcán vett búcsút egymástól.

– Mi lesz veled? – kérdezte Hársfalvi.

– Pár napig Topornál fogok lakni – mondta Petya. – Rendes gyerek, jól kijövünk.

– Ha bármi gond van, jöhetsz hozzám is.

– Tudom. Biztos ne vezessek?

– Hagyd csak. Az igazság az, hogy nagyon élvezem.

– És nem zavarja, hogy mit gondolnak az emberek? – mosolygott Petya.

– De igen. Ezért nem húzom le az ablakot. Hadd higgyék, hogy jó a klíma! – nevetett Hársfalvi, és megszorította a fiú kezét. – Majd beszélünk.

– Ne lepődjön meg, ha egy csotrogány követi – szólt utána Petya. – A Moszkva térig jövök maga után, ott leválok!

Hársfalvi beült az autójába, és indított. Petya is beült a sajátjába, és Győző után hajtott.

Negyed hét után néhány perccel a parkba megérkezett a közlekedésbiztonsági szakértő, valamint egy rendőrautó, két járőrrel. Kinga úgy állította be a szakértőt, hogy a válla fölött minden remekül látszódjon. A járőrautó a sarkon túl, az árnyékban parkolt.

Győző elégedetten feszített a volán mögött. Nem tudni, mi volt Dávid Kinga terve, de ők most alaposan belepiszkítottak, annyi szent. Gyakran nézett a visszapillantóba: Petya közvetlenül mögötte hajtott, látszólag ugyanolyan elégedetten. Az egyik fényszórója nem égett, de vasárnap csak nem állítják meg emiatt a rendőrök. A park már csupán néhány saroknyira volt.

– Közlekedési helyzeteket szeretnénk bemutatni – magyarázta Kinga a szakértőnek, de nem a szemébe nézett, hanem a válla fölött az utat fürkészte. Távolról autózaj hallatszott.

Győző a tükörben egy sebesen közelítő, hófehér autóra lett figyelmes, amelyik idegesen tolt Petyát, majd az alkalmas pillanatban megelőzte a fiút, és egyenesen Győző autója mögé került. Pósfalvi Csaba limuzinja volt, amit a Hentes irdatlan hústornya vezetett.

Győző sejtette, hogy meg fogják találni, ám abban bízott, hogy legalább a műsort végignézik előtte.

Győző lassított, ahogy a parkhoz ért. Nincs értelme sietni.

Kinga a szakértő unalmas és értelmetlen maszlagját hallgatta, miközben a válla fölött látta, amint Győző pezsgőszínű BMW-je elsuhan a park mellett és a zebra felé közelít. De túl lassan jön. A kaszkadőr lány is észrevette az autót, néhány lépést hátrált, és felkészült, hogy kirohanjon az úttestre.

Ám a BMW a zebra előtt megállt. A Hentes autója lassan húzott el Hársfalvi mellett. A hústömög lehúzta az elülső ablakot. Résnyire lenyílt a hátsó ablak is. A Hentes az autóban ült: a világért sem hagyta volna ki ezt a látványosságot.

A hústorony a lehúzott ablakon keresztül egy pisztolyt szegezett Hársfalvira, és lőtt. Egyet. Aztán sebtében még egyet. Kitört Hársfalvi üvege. Golyó csapódott a kárpitba. Újabb és újabb lövés. Átlyukadt az ajtó. Hársfalvi eltűnt a székben. A hústorony egy egész tárat kilőtt rá. Aztán a gázra taposott.

De Petya, aki lemaradt, hogy lendülete legyen, hamarabb gyorsult, és ahogy a Hentes autója elérte a park következő sarkát, ahol a járőrautó állt az árnyékban, Petya a Hentes mellé hajtott, rárántotta a kormányt, és a járdán keresztül egy fának lökte. Az operatőr kamerája pedig mindent rögzített.

A hústoronynak ideje sem volt kihámozni magát az arcába fúródó légszákból, mert Petya már tépte is fel az ajtót. A hústorony Petya arcába nyomta a pisztolyt, és lőtt. De hiába: az egész tár elment Hársfalvira. Petya kirángatta a hústornyot az autóból, a földre döntötte, és ráült a mellkasára. Az teljes erőből próbált szabadulni, de két jobbhorog és egy balegyenes jobb belátásra bírta.

Ekkor értek oda a rendőrök a járőrautóból. A hústornyot és Petyát is meg akarták bilincselni, de Petya a BMW-hez rohant.

A rendőrök közben kihámozták a hátsó ülésről a Hentest.

Petya felrántotta a BMW ajtaját. A küszöbről vér csöpögött az aszfaltra. Sűrű, fényes, élénkvrös vér, amibe alig néhány napja költözött csak vissza az élet. Petya kihúzta az autóból Győző ernyedt, elnehezült testét.

– Mentőt! – üvöltötte. – Hívjanak mentőt!

Hársfalvi Győző nem látott alagutat, nem hallott mennyei dallamokat. Csak azt érezte, hogy végre megint ölbe veszi valami. Ahogyan édesanya a gyermeket. Valami ölbe veszi, és ringatja. Valami nagy, nem létező szív hangtalan lüktetésén csüngött, valami óriási, puha szeretetben nyújtózott. Valami egyenesen a lelkére lehelt csókokat, és Győzőkének szólította.

A mentők húsz perc után értek a helyszínre. Nem látták értelmét, hogy újraélesztéssel próbálkozzanak...

Mindezek után

...mert Hársfalvi Győzöt nem kellett újraéleszteni. A golyók ijesztően szétmarcangolták az autót kívül-belül, és Győző sok vért vesztett, de csupán egyetlen golyó találta el, az is a vállán. Időben bukott le az ülésre. A szíve dobogott, a légzése egyenletes volt. Néhány paskolás után magához tért, és újra úgy érezte: a teste csupán egy telibe rakott bűvárruha, ami most még ki is lyukadt.

A keddi élménye most, vasárnap este ismétlődött meg, aztán soha többé. Később azonban rájött: nemhogy a kettő, de még az egy is több annál, amit a legtöbb ember valaha remélhet.

Kórházba szállították, és néhány nap után kiengedték. A Hentest őrizetbe vették, és emberölés kísérletében bűnösnek találták. De a Hentes nem olyan ember volt, akinek ne lett volna B terve. Hársfalvi még kórházban feküdt, amikor meglátogatta a rendőrfőkapitány.

– Nézze, Hársfalvi úr, nagyon kellemetlen ez nekem, hogy másfél héten belül másodszor zavarom ilyesmivel, de... lakossági bejelentést kaptunk, amely szerint az ön lakásában kábítószer van. Ismételten házkutatást kell tartanom, és arra gondoltam, tisztább munkát végzünk, ha az ön lakáskulcsával megyünk be.

– Itt van az éjjeliszekrényemben – mondta Hársfalvi. – De ha elárulna részleteket is, lehet, hogy meg tudnám könnyíteni a keresést.

– Nos... Pósfalvi Csaba azt állította, hogy az ön mélyhűtőjében akad némi heroinnal töltött hurka.

Miután Petya elhagyta, Mona hurkába fojtotta a bánatát. Már az első falat elég volt hozzá, hogy a mentők túladagolással kórházba szállítsák. Kábítószer-birtoklásért állt bíróság elé, de megúszta a büntetést, mert hajlandó volt kezelteni magát. Bár nem volt kábítószerfüggő, a pszichológus kiszúrta egy másik függőségét: a médiaszenvedélyt.

Kinga természetesen semmilyen lehetőséget nem ajánlott fel Monának. A riporternő kamerája premier plánban rögzítette a Hársfalvi-merényletet, így másnap reggel szenzációs sztorit tudott a nézők arcába tolni, csak éppen azt kellett lenyelnie, hogy nem bűnözőt csinált Hársfalviból, hanem hőst, akinek a vérében nyoma sem volt alkoholnak vagy kábítószernek, és mindenki tudta, hogy a Hentes azért lőtt rá, mert leleplezte a húsipari összefonódásait.

A *Szérum* utolsó adása nem aratott sikert. Hársfalvi végül az eredeti Pálffy Kálmán-beszélgetést vágta be. Az unalmas beszélgetés a lenyalt hajú Kálmánnal a bolyhos pulóverében lehangoló élményt nyújtott. Az állatvédők önmagukban is szánalmasak voltak, Zelényi pedig földbe döngölte Hársfalvit, és most töretlenül emelkedő népszerűségnek örvendő készülhet a miniszterelnöki

székbe. Nem úgy Kálmán, aki hamar összeroppant. Topornak és Bob Dylannek igaza volt: a fiú néhány nap után jelentkezett a rendőrségen, és mindent elmondott magáról és Balázsról. Topornak és Bob Dylannek sokat kellett várnia, hogy Zelényi is eljusson erre a pontra.

Az utolsó *Szérumot* kevesen látták. Hársfalvi nem akarta azzal magyarázni a bizonyítványát, hogy nyár van és mindenki elutazott már. Tényleg nem volt jó adás. A műsorsávot Dávid Kinga kapta meg, mégsem volt vele boldog: nem a saját ügyességének, hanem Győző ügyetlenségének köszönhető.

Győző később elment egy-két misére, de különösebb örömét nem lelte benne. Egy prédikáció alatt unalmában kitalált egy vetélkedőformátumot, ami az ő régi, rettegett, ripók arculatára épül. A nézők megkapják, amit régóta szeretnének: kinevethetik Hársfalvi Győzőt. Ják Attilának tetszett az ötlet, és Győző őstől elindíthatja a játékot. Boglár segít a szerkesztésben – végre egy élvezetes, műveltségéhez és képességeihez illő munka.

Győző és Róza találkozott néhányszor, de az asszony nem értette, mit vár tőle Győző. A válópert már iktatta a bíróság, Hársfalviné a házasságuk alatt szerzett vagyon felét követeli. Győző nyugodt, mert vagyona tetemes részét még a házasságuk előtt szerezte, a többi a magyar állam számára láthatatlan.

Petya továbbra is Hársfalvi jobbkeze, Topor pedig megfogadta, hogy egy életre otthagyja a televíziózást, azaz a médiaintrikusok szakkifejezésével élve: új kihívások elé néz.